

Kış Güneşi

Özgün adı: *Frigid*
© 2013, Jennifer Armentrout
Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çevirl: Serkan Göktaş
Yayına hazırlayanlar: Senem Kale
Kapak uygulama: Cenk Yönder
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Taryn Fagerness Agency ve Onk Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Uluslararası telif yasaları tarafından hakları korunmaktadır.

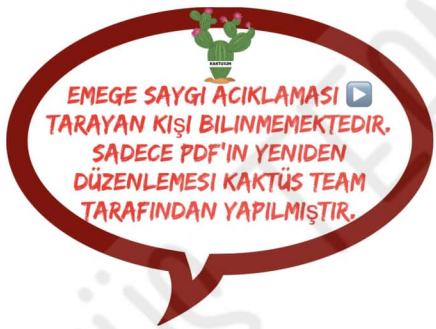
1. Baskı / İstanbul 2014
ISBN: 978-605-09-1995-0
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat 10 Şişli 34360 ISTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Kış Güneşi

JENNIFER L. ARMENTROUT

KAKTÜS TEAM

DEX PLUS

KAKTÜS TEAM

Sydney

En iyi arkadaşıma âşıktım.

Ve daha da kötüsü olabilirdi sanırım. Bir erkek striptizciye ya da uyuşturucu müptelasına da âşık olabilirdim. Kyler Quinn ikisi de değildi. Gerçi insanın ağzını açık bırakan yakışıklılığı ve dalgalı kumral saçlarıyla istese rahatlıkla striptizci olabilirdi ve en az uyuşturucu kadar bağımlılık yapabiliyordu.

Ben onu, o benim varlığımdan dahi haberdar olmadan önce görmüştüm. İnsanın Kyler'ı fark etmemesi söz konusu olamazdı, üniversitedeki herkesin sömestr tatilinin başlamasını kutlamak üzere doluştuğu bu tıklım tıklım barda bile. Herkes akın akın onun peşinden giderdi, özellikle kızlar.

Her zaman kızlar.

Kyler'ın bir tanrı gibi göründüğünü söylemek istemiyordum çünkü Yunan ve Roma tanrılarının heykellerinin çekicilikle işleri olmazdı. Ayrıca *oraları* gerçekten çok küçüktü. Onunla tekrar beraber olabilmek için ikinci, hatta üçüncü kez kapısını aşındıran kadınların sonunun gelmediği düşünülürse, o konuda sıkıntısı olduğunu hiç sanmıyordum. Ancak o, tamamen erkeksi bir güzelliğe sahip-

ti. Geniş elmacık kemiklerinin arasındaki hafif kemerli burnu, köşeli çenesi ve dolgun dudakları insanın aklını başından alıyordu. Üniversite birinci sınıfta karıştığı bir kavgada burnu kırılmıştı.

Burnunun halini düşündükçe benim içim acıyordu hâlâ.

Bir de gülümsemesi vardı ki. Ah görmek lazım, ne derin gamzelerdi o, adamdaki.

Gözleri sıcacık bir kahverengiydi, kendini keyifli hissettiğinde daha da koyulaşan kahve çekirdeği rengindeydi.

Barın tam ortasında durdum ve başımı geriye attım. Yüksek sesle nefesimi bıraktım. Kendime bir yumruk indirmeyi çok istiyordum. Elini tutmak istediğim için beni atlıkarıncadan aşağı ittiği ve bende bit olduğunu söylediği günden beri ayrılmamamıza rağmen Kyler benim için tamamen yasak bölgeydi. Ertesi gün kafasını tutup ona zorla çamur pastası yedirerek bu yaptığının karşılığını vermiştim. İnsanlar nasıl bu kadar yakın olabildiğimizi anlayamıyorlardı. Ben bile anlayamıyordum. Birlikte takılan bir aslan ve bir ceylan gibiydik. Daha doğrusu, birlikte takılan bir aslan ve yırtıcının elinden kaçma ihtimali sıfır olan yaralı bir ceylan gibiydik.

Yaralı ceylan bendim.

Onun ve arkadaşımız Tanner'ın oturdukları masaya yaklaşırken, bacakları benim boyumdan daha uzun bir sarışın Kyler'ın kucağına hop diye oturuverdi. Kolları kızın inanılmaz derecede ince belini sardı ve bunu görünce karnıma aptalca, hiçbir şekilde mazur görülemez, keskin bir ağrı saplandı.

Evet, Kyler bir striptizci, bağımlı ya da terörist olmayabilirdi ama bu oyunu iyi oynardı.

Son anda gözlerimi bara doğru çevirmemle birlikte önümde dikilen birinin sırtına güm diye toslayacaktım az

daha. Şu esnada bir beyin sarsıntısı geçirmem ne de hoş olurdu. Barın kenarından rengârenk Noel ışıkları sallanıyordu ve içkilerini dökmeden ellerinde tutamayan onca sarhoşun arasında bu ışıklar tehlikeliydi aslında. Barda boş bir sandalye buldum ve barmenin beni fark etmesini bekledim. Beni fark etmek kolaydı. On altı yaşında gösteriyordum, bu yüzden hemen kimliğimi sorarlardı. Barmen geldi, ne istediğimi sordu, ben de her zamankinden dedim: diyet kola ve rom.

Barı dolduran uğultunun ve müziğin içinden yükselen bir kıkırdama kulaklarımı tırmaladı. Işaret fenerinden farksızdı. Dönüp bakmaktan hiçbir fayda gelmezdi ve şimdiden geceyi mahvetmek için bir neden yoktu. Ayak bileklerimi birbirine kenetledim. Ellerimi barın üzerine koydum. Parmaklarımı tıkırdatarak hiç de kulak vermediğim şarkıya eşlik etmeye başladım. Diğer en iyi arkadaşımın pek samimi olduğu içki şişeleriyle dolu rafları seyretmeye koyuldum.

Ne var ki bütün bunlar beni dönüp geriye bakmaktan alıkoyamadı çünkü ben bir kızdım ve kızlara özgü böyle aptallıklara balıklama dalardım.

Sarışın, Kyler'ın kucağına ata biner gibi oturmuştu. Kısa kot eteği ta kasıklarına kadar çıkmıştı. Üstündeki giysiyi gören, dışarıda kış olduğunu hayatta düşünmezdi ama diğer taraftan, o bacaklar bende olsa ben de sürekli böyle etekler giyerdim.

Kyler'ın sırtı bana dönüktü fakat kızın kulağına bir şey söylemiş olmalıydı çünkü kız bir kahkaha daha patlattı. Parlak pembe tırnakları Kyler'ın omuzlarına gömüldü ve siyah kazağının kumaşı içinde kayboldu. Sonra kız elini kaldırdı, Kyler'ın alnına düşen saçlarının arasına parmaklarını daldırdı ve başını geriye doğru çekti.

Artık gözlerimi onlardan ayıramıyordum. Eziyet çekmekten zevk alır gibi bakışlarım onlara sabitlenmişti.

Kyler başını hafifçe yana ve sonra geriye eğdi. Yüzünü şu an yarı yarıya görebiliyordum ve sırıtıyordu. O muhteşem gamzelerini ortaya döken ağzı kulaklarında gülümsemesi değildi ama insanı deli eden ve inanılmaz seksi yarım gülümsemesiydi bu. Elleri kızın kalçalarına yerleşmişti.

"Al bakalım." Barmen içkimi getirdi.

Kafamı çevirip orada meydana gelmek üzere olanlardan uzaklaşırken barmene baktım ve yüzüme düşen uzun bir siyah bukleyi gözümden çektim. "Teşekkür ederim."

Bana göz kırptı. "Afiyet olsun."

Barmen başka birine bakmak üzere yanımdan uzaklaşınca ben de acaba neden bana göz kırptı diye merak eder halde kalakaldım. Kyler'ın bu gece buraya gelmem için beni ikna etmesine müsaade etmemeliydim diye düşünürken kadehimi elime aldım ve normalden büyük bir yudum içtim. Kendimi ağzımı dolduran alkolü yutmaya zorladım.

Tam içkimi bara geri bırakmıştım ki biri arkamdan sarıldı. Vanilya kokulu parfümü ve tiz perdeden çıkan yüksek sesi failin kimliğini ele veriyordu.

"Işte buradasın! Barın diğer tarafından seni görünce dikkatini çekmeye çalıştım o kadar," dedi Andrea, beni bar sandalyemle birlikte kendine döndürerek. Kızıl bukleleri her bir yöne kıvrılıyordu. Oda arkadaşım ünlü çizgi roman kahramanı Minik Yetim Annie'ye benziyordu... tek farkı onun büyümüş ve potansiyel içki problemi olan versiyonu olmasıydı.

Biraları çifter çifter götürüyordu.

"Ne kadar içmek zorunda kaldın bakalım bu akşam?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Bu bira Tanner için, seni kaltak."

"Ne zamandır Tanner için biralar içiliyor?"

Andrea omuzlarını silkti. "Bu akşam iyi davranıyor bana. O yüzden ben de iyi davranıyorum."

Tanner ve Andrea çok tuhaftı. Geçen sene tanışmışlar ve ilk gördüklerinde birbirlerinden nefret etmişlerdi. Her nasılsa sürekli aynı yerlerde bulunmaya başlamışlar ve herhalde ayakları takılıp birbirlerinin dudaklarının üstüne filan düşmüşlerdi. Birkaç defa beraber olmuşlar, daha çok defa da kavga etmişlerdi ve şimdi Andrea ona içki servisi yapıyordu. Onları hayatta anlayamıyordum.

"Ne kadar zamandır buradasınız?" diye sordum.

"Bir saat filan oldu." Yılan gibi kıvrılarak yan sandalyede oturan kızla arama sıkıştı.

"Kyler'ın resmi kızlar geçidi tüm hızıyla devam ediyor."

Yüzümü buruşturdum. "Görüyorum."

"Evet, ben de gördüğünü fark ettim. O yüzden bana hiçbir şekilde dikkat etmedin zaten."

Birasından bir fırt çekti. "Masaya geliyor musun?"

Sarışının Kyler'la adeta düzüştüğü masaya mı? Koşa koşa. "Birazdan gelirim."

Suratını astı. "Acele edip masaya gelsen iyi olur. Sen olursan Kyler kızı sepetler ve ben de uçuk kapmaktan endişelenmek zorunda kalmam."

"Uçuk hava yoluyla geçmez," dedim.

"Ya tabii, şimdi öyle söylersin ama sonra bel soğukluğu ve genital siğillerle karışınca hop gelsin envai çeşit uçuk." Burnunu kıvırdı. "Bir nefes çektin mi, hadi bakalım geçmiş olsun! Ondan sonra ömür boyu virüs tedavisi gör."

Andrea mezun olduktan sonra tıp okumayı düşünüyordu ve bu anlattığı şeyin mümkün olabileceğine inanıyorsa, bazı derslerini yeniden almasında yarar vardı.

Kyler'ın peşinde bir kız varsa, pusuda bekleyen en az iki ya da üç kız daha olurdu. Omzumun üstünden çevreyi kestim. Evet. İki kız daha vardı. Andrea benim masaya gelmemi Kyler'ın edepli davranmasını sağlamak için istemiyordu. Duygularım saklamakta en az benim kadar başarılıydı.

O kızlardan birinin Tanner'ın kucağına düşmesini istemiyordu ki bunun gerçekleşmesine de ramak kalmıştı. Kızlardan biri dövmeli, dazlak kafalı oğlanla sohbet ediyordu. Tanner pek ilgili görünmüyordu, Kyler'a bir şey anlatmakla meşguldü. Sarışın, ilgi göememekten dolayı mutsuzdu. Masaya doğru döndü, masadaki kadehlerden birinin içinden bir buz küpü aldı ve ağzına attı. Diğer eliyle Kyler'ın başını kendine doğru çekerek onun üzerine eğildi.

"Şuna bak." Andrea iç geçirdi. "Seksenlerden kalma bir filmde görmüştüm sanırım bunu. Sence bu kızda en ufak bir utanma duygusu var mıdır?"

Midem, bir eğlence treni parkurunun en tepe noktasında bekliyormuşum gibi kabarmıştı. Bunun arsızlıkla bir ilgisi yoktu. Tamamen istediğini talep etmekle alakalıydı. Kısmen sarışına imreniyordum. Ağızlarının birbirine değmediğini umuyordum çünkü şu an tek düşünebildiğim şey uçuktu.

Andrea bardan ayrıldı. "Aha..."

Dudakları birleşmişti.

Kahretsin.

Bir saniye sonra Kyler geriye doğru kaykıldı; çenesi oynuyordu, sarışının alenen paylaştığı buz parçasını çiğnemekte olduğunu tahmin ediyordum.

"Öğğh," diye homurdandım ve arkamı döndüm. Andrea yüzünü buruşturdu çünkü biliyordu... bilen tek kişi oydu. "Birazdan gelirim. Önce şu içkimi bitireyim de."

"Tamam." Bana gülümsedi ancak gözlerinde hüzünlü bir ifade dolanıyordu. "Sydney..."

İşte şimdi kendimi bok gibi hissediyordum. "Bir şey yok, tamam. Birazdan gelirim."

"İçkini bitirdikten sonra mı?" Başımla onaylayınca iç geçirdi. "Sen asla içkini bitirmezsin ama neyse, ben bekleyeceğim. Saatlerce sürmesin lütfen." Tam arkasını dönüp gidecekti ki birden hızla bana döndü, neredeyse elindeki birayı düşürecekti. "Vazgeçtim, hiç acele etme bence."

"Nasıl?"

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Bak kim geldi."

Baktığı yeri görmek için boynumu çevirdim. "Aa."

"Doğru tepki." Andrea eğildi ve beni yanağımdan öptü. "Boş ver jigolo Kyler'ı. Sen daha iyilerine layıksın. Mesela şu?" Başıyla kapıyı işaret etti. "Bu arkadaş senin bekâretini sona erdirmeye dünden razı."

Yanaklarıma ateş basmıştı. Ben daha "bekâret" kelimesini kullanmasına itiraz edemeden Andrea voltasını almış ve beni Paul Robertson'ı seyreder halde bırakmıştı.

Paul aramızda yeniydi ve onunla bilişsel süreçler laboratuvar dersinde tanışmıştım. O... yakışıklı bir çocuktu. Tatlı ve espriliydi. Mükemmeldi aslında, ama...

Paul dans pistinin kıyısında durdu ve kafasındaki bandanayı çıkardı. Gözleriyle barı araştırırken eliyle sarı saçlarını düzeltti. Gözleri benimkilerle buluştu ve yüzüne anında bir gülümseme yayıldı. Bana şöyle bir el sallayıp yuvarlak masaların etrafına toplaşmış insanlar arasından kolaylıkla ilerledi.

Paul şu an benim için mükemmel olurdu ve sırf bu nedenden ötürü elde edilemez olanı düşünmeye bir son vermeli ve tam önümde duranı düşünmeye başlamalıydım.

Derin bir nefes alıp seksi olduğunu umduğum bir şekilde gülümsedim. Bu akşamdan daha iyi bir zaman olamazdı.

Kyler

Şimdiden başım ağrımaya başlamıştı. Kucağımdaki pilicin şu dakika haydi desem tamam diyecekmiş gibi kıvranmasına bakılırsa, uzun bir gece olacaktı. Ağzımdaki buz parçasını çiğnedim; aslında tükürüp atasım vardı ama bu da kabalık olurdu.

Kutlama havasında olmam gerekirdi ancak değildim. Mezun olmama sadece bir dönem kalmıştı ama sonra ne olacaktı? Aile şirketi denen saçmalık beni bekliyordu. Tanrım, şu hayatta en son istediğim şey buydu. Yani, tam anlamıyla sonuncusu değildi aslında. Anneme neden bar restorasyonu işinde kendime bir gelecek göremediğimi anlatmaya çalışmak, istediğim son şeydi. Hiçbir zaman yapmak istediğim bir iş olmamıştı bu fakat dört yıllık üniversite hayatının ardından salak bir işletme diplomasıyla mezun olmak üzereydim.

Kızın arkasından uzanarak bira şişesine yapıştım. Karşımda oturan Tanner kaşlarını kaldırdı. Yanındaki esmer pilicin anlattığını dinlemek üzere ona dönerken ben de sırıttım. Kız dün ağda yaptırmış ve şimdi de yirmi dört saatlik zorunlu bekleme süresini tamamlamamış. Hadi ya? Ikimizin de dinlemek istediği son şeydi bu.

Aşağısının temiz olduğunu bilmek güzeldi tabii ama Tanner pek heveslisi görünmüyordu.

"Kyler," diye kulağımın içine mırıldanırken bir yandan da kıçını kıvırıyordu. "Beni gördüğüne sevinmemiş gibisin. Ben seni tekrar gördüğüme çok sevindim."

Bariz biçimde ben de o kadar heveslisi değildim. Büyük bir yudum bira içerken çok ihtiyatlı davranmam gerektiğini düşündüm.

Belli ki bu kızı tanıyordum ama ne yüzünü ne de kıçı-

nı çıkartabiliyordum ki bombok bir durumdu bu. Bir ara onunla kesin yatmış olup, onu nasıl tanımazdım?

Siktir.

Bazen kendimden iğreniyordum.

Göğüslerini çenemin hemen altına bastırarak öne doğru eğildi. Peki tamam. Kendimden o kadar da iğrenmiyordum. "Tatlım," dedim, bir yandan şişeyle oynarken. "Arada nefes almam lazım."

Kıkırdayarak içkimden bir yudum daha alabileceğim kadar geri çekildi. Ellerini saçlarımda gezdiriyor, alnımın üstünden kavrayıp kafamı geriye yatırıyordu. Ellerine vurup uzaklaştırma içgüdüsüyle savaşıyordum. "Sonra bana gitar çalar mısın?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Sana gitar mı çalmıştım?"

Tanner gülerken boğulacaktı neredeyse.

Kız –arkadaşı bir an önce şu lanet ismini bana hatırlatsa hiç fena olmayacaktı– kaşlarını çattı. "Evet!" Göğsüme şakadan vurdu. "O muhteşem, yetenekli parmaklarınla çaldın; sonra da başka şeyler çalmıştın."

Oo.

Tanner sandalyesinde geriye yaslandı. "Bak sen şu muhteşem parmaklara."

"Muhteşem, yetenekli parmaklarım," diye onu düzelttim.

Başını iki yana sallayıp diğer tarafa, gömleğinin katladığı kolundan ucu görünen dövmesini görmek için ona doğru eğilmiş esmere çevirdi.

"Hatırlamıyor musun?" Parlak alt dudağını öne çıkardı. "Duygularım incindi ama."

Homurdandım ve bir yudum daha içtim. Bir yandan da yükünü tutmuş barı gözlerimle tarıyordum. Bazen kendimi nasıl bu gibi durumlara soktuğumu hiç bilmiyordum. Peki tamam. Bu söylediğim yalanın daniskasıydı. Ken-

dimi bu gibi durumlara sokmamın nedeni bacaklarımın arasındaki şeydi.

Ama bundan fazlası vardı.

Her zaman bundan fazlası olmuştu.

"Kyler," diye sızlandı kız.

Derin bir nefes aldım ve ona döndüm, en çarpıcı gülümsememle birlikte.

"Evet?"

"Benimle paylaşır mısın?"

Ben daha cevap veremeden elimdeki şişeyi aldı ve neredeyse tamamını içti. İnanamamıştım. Vay be. Bu hem etkileyiciydi... hem de mide bulandırıcı.

Arkadaşı kıkırdadı. "Ay Mindy, yavaş ol lütfen. Sarhoş kıçını yurda taşımayı kesinlikle düşünmüyorum."

Aha! İsmi Mindy idi! Bunu öğrenmek kendimi biraz daha iyi hissettirmişti.

Mindy bana dönerken omuzlarını silkmekle yetindi. One doğru eğildi, konuştuğu an sadece bira kokusu geliyordu burnuma. "İnanılmaz seksi bir şeysin sen. Daha önce sana bunu söyleyen oldu mu?"

"Bir iki defa," diye cevapladım. Bir bira daha istiyordum.

Andrea elinde iki birayla masada belirdi. Biri kendinin, biri de Tanner'ındı, ne boktan iş. Bana baktı ve oflayıp pufladı. "Kyler'ın egosunun da okşanmaya çok ihtiyacı var ya."

"Kyler'ın başka yerlerinin okşanmaya ihtiyacı var," diye mırıldanan Mindy, kalçalarını iyice bastırdı.

Tanner'ın diğer tarafına otururken Andrea'nın yüzünden tiksinti dolu bir ifade geçti. Bu bakış beni hiç rahatsız etmedi. Bir başkası olsa belki ama? "Syd'i gördün mü?" diye sordum.

Andrea gözlerini kısarak şişesinin ağzının üstünden bana baktı. Hiçbir şey demedi.

Arkama yaslanıp iç geçirdim. "Onu davet etmiştim de."

Tanner tek kaşını havaya kaldırdı. "Sydney'nin odasında, yolculuğumuz için eşyalarını topladığını gayet iyi biliyorsun. Hatta muhtemelen ikinci kez topluyordur eşyalarını."

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Büyük ihtimalle yanıma ne alsam telaşına düşmüştür diye düşündüm.

"Ama kimin umurunda?" Mindy kollarını kavuşturunca memeleri daha da büyük görünmeye başladı. İmkânsız denilecek kadar büyük hem de. Arkadaşına dönüp baktı. "Bir içki daha istiyorum."

"Ben de," dedim, üstümden iner umuduyla dizlerimi hoplatarak. Kız ne ima ettiğimi anlamadı. Iç geçirdim.

"Benimkini sen içtiğine göre, niye gidip içkilerimizi tazelemiyorsun?"

Mindy'nin dudakları bir kez daha sıkıntıyla büzüldü. "Barın nasıl tıklım tıklım olduğunu görüyor musun acaba? Hiç işim olmaz."

"Ayağa kalkmak da bir çözüm," diye öneride bulundu Andrea.

Omzumun üstünden bara baktım. Gerçekten de mahşer yeri gibiydi. Kahretsin. Okulun yarısı buradaydı herhalde.

Mindy'nin bira kokan nefesi yanağımı gıdıkladı. "Gidip bize birer içki al, hadi bebeğim."

"Ben senin bebeğin değilim." Bakışlarımı bardaki insanların üzerinde gezdirdim. Şuradaki Paul müydü? Hiç buraya takılmazdı, sadece Syd varsa gelirdi. Bir saniye. Iriyarı bir tipin arkasında kim olduğunu görebilmek için yana eğildim. Barda oturan Syd miydi? Paul'le birlikte hem de?

Saçlarımda yine bir el gezinmeye başladı. "Daha iki hafta önce benim bebeğimdin hani?"

"Çok ilginç," diye mırıldandım. Elinde birasıyla tipin teki bardan çekilince işte Syd karşımdaydı. Uzun siyah saçlarını salmıştı ve ayaklarını bileklerinden birbirine kenetlemişti. O sandalyede o kadar ufak görünüyordu ki ona servis açtıklarına bile şaşırdım.

Ayrıca barda oturmasına da şaşırmıştım, bensiz ve Paul'le birlikte.

Bu tabloda yanlış olan neydi acaba?

Önüme dönünce Andrea'ya baktım. "Ne zaman geldi bu kız buraya?"

Omuzlarını silkti. "Bilmem."

İçimde bir rahatsızlık kıpırdandı. "Barda tek başına takılması doğru değil."

Mindy bir şey söyledi ama onu dinlemiyordum. Şu an muhteşem bir yetenek sergileyerek canım ne isterse onu duyuyordum.

Andrea ile Tanner bakıştılar. Bu bakışmayı görmezden geldim. Dolayısıyla hiç olmamış bir bakışmaydı benim için. "Tek başına değil ki," dedi Andrea tatlı bir sesle.

"Ben de onu diyorum." Mindy'nin kalçalarını kavradım. Güzel yüzüne heyecan dolu bir bakış yayıldı. Abazanlık balonunu patlatacak olmam çok kötüydü. Onu kucağımdan kaldırıp ayaklarının üstüne diktim.

"Birazdan dönerim."

Mindy'nin çenesinin zembereği boşandı. "Kyler!"

Onu sallamadım. Ayrıca ben kalkıp arkama dönerken Andrea'nın bıyık altından gülmesini ve Tanner'ın gözlerini devirerek bana bakmasını da sallamadım.

Syd'in cidden barda tek başına olmaması gerekiyordu. Paul ile birlikte olması sayılmazdı. Onu gözetecek, ona

göz kulak olacak birine ihtiyacı vardı çünkü Syd... bu saflığıyla tüm öküzleri kendine çekiyordu.

Paul ve benim gibi bir kızı yatağa atmaktan başka bir şey düşünmeyen diğer öküzleri. Ancak ben farklıydım, iş Sydney Bell'e gelince çok çok farklıydım hem de. Ayrıca kendimi bildim bileli onun başını beladan uzak tutmak benim işim olmuştu. Şimdi de durum farklı değildi.

Evet, az sonra bu minik sohbeti kesecek olmamın sebebi tam olarak buydu.

KAKTÜS TEAM

İkinci Bölüm

Sydney

"Hey," dedi Paul, Andrea'nın az önce boşalttığı yere yerleşerek. "Dışarı çıkacağını bilmiyordum. Bugün derste bir şey dememiştin."

"Son dakikada karar verdim." Rom ve kolamdan bir yudum aldım. Eriyen buz yüzünden şimdiden sulanmıştı. "Final nasıldı?"

"İyi geçti gibi. Senin?"

Omuzlarımı silktim. "Geçtim herhalde."

"En yüksek notu çekmişsindir sen yine." O sırada barmen gelince konuşmasını kesti ve bir bira söyledi. "Yarınki yolculuğa hazır mısın bakalım?"

Ertesi gün Snowshoe Dağı'na her yıl yaptığımız kayak gezisine gidecektik. Paul ilk kez bizimle gelecekti fakat Kyler ve ben çocukluğumuzdan beri onun annesinin dağ evine giderdik.

Andrea ve Tanner da ikinci kez bu geziye katılacaklardı ancak çoğunlukla pek kalabalık bir grup halinde gidilirdi. Kyler'ın başka arkadaşları da orada olurdu.

"Ben geçen haftadan hazırlandım." Kıkırdadım. "Biraz heyecanlıyımdır bu gibi konularda."

Gülümsemesi bir anda yüzüne yayıldı. "Benim daha

toplayacak eşyalarım var. Bu arada, beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Snowshoe'ya hiç çıkmamıştım."

Komşu kasabada büyüdüğü düşünüldüğünde bu şaşırtıcı bir durumdu. Ben Maryland'de oturan herkesin en azından bir kez Snowshoe'ya çıktığını zannederdim. "Bir şey değil. Kayaktan filan hoşlandığını söyleyince, senin de gelmen iyi olur diye düşündüm. Kyler gece gündüz pistte olur zaten, o yüzden kayak arkadaşı bulmakta zorlanmazsın."

Paul'ün mavi gözleri bizimkilerin oturduğu masaya doğru kaydı. "Bundan pek emin değilim."

Kaşlarımı çattım, günah ve seks masasında yaşananları görmeyi tümden reddediyordum. Muhtemelen şu an çocuk yapmaya geçmişlerdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Kyler'ın benden pek hoşlandığını sanmıyorum." Bakışları bir kez daha üzerime sabitlendi ve sonra omuzlarını silkti. "Her neyse; Snowshoe'dan sonra eve mi gideceksin?"

Başımla onayladım. "Evet, ailemle Noel'i geçireceğim ve bahar dönemi başlayana dek yanlarında kalacağım. Sen?"

"Ben bir süre Bethesda'da olacağım, sonra Winchester'a annemin yanına gideceğim." Elindeki şişenin etiketini yoldu. Kaşları çatıldı. "Annemle babam birkaç sene önce boşandı, bu yüzden evden eve dolaşıyorum."

Bunu bilmiyordum. "Senin adına üzüldüm."

Yüzünde ufak bir gülümseme oluştu. "Önemli değil. Iki tane Noel kutluyorum işte ne güzel, şikâyetim yok."

Ufak bir yudum daha aldıktan sonra kadehimi tezgâha bıraktım. "Hediyeler de iki katı demek oluyor bu."

"Evet, iki katı eğlence." Bakışları birasına yöneldi. Etiketin yarısını yolmuştu. "Şey, düşündüm de belki biz..."

Güçlü kollar arkamdan belime dolandı. Oturduğum sandalyeden koparılıp alınmıştım adeta ve şaşkınlık dolu çığlığım arkamdaki taş gibi kas duvarına çarpınca yarıda kesildi. Hafif bir kolonya kokusu yayılan sımsıkı bir kucağın içinde kalmıştım.

Bu dünyada sadece bir kişi bana böyle sarılır ya da bu kadar sert... bu kadar iyi hissettirirdi.

Kyler'ın derinden gelen sesi tüm bedenimde yankılandı. "Ne zaman geldin sen buraya?"

Ayaklarım hâlâ yere basmıyordu. "Az önce," diyebildim, kazağının üstünden kollarını kavrarken.

"Eee? Benden saklanıyor muydun yoksa?"

Paul sırtını bara yaslayarak sırıttı ancak ben gerilmiştim. Bundan ötürü onu suçlayamazdım elbette. Kyler her zaman böyle baskınlar yapar ve her durumundan yararlanırdı. "Saklanmıyordum," dedim ve gözlerim Paul'ün gözleriyle buluşunca kızardım. "Ayrıca beni indirebilir misin lütfen?"

"Indirmezsem ne olur?" diye beni kızdırdı. "O kadar ufaksın ki cebime koyup gezdirebilirim seni."

"Ne?" Güldüm. "İndir beni dingil. Bir şey konuşuyorduk şurada."

"Kusura bakma Paul, onu çalıyorum." Kyler'ın yaptığında kusur filan gördüğü yoktu aslında. Bana hiçbir seçenek bırakmadan geri çekildi, kollarından kurtulmama imkân yoktu. Arkasını döndü, az önce oturduğu masanın gayet uzağında bir sandalyeye çöktü ve beni de yan oturacak şekilde kucağına çekti. Kollarını belime doladı. "Sen beni çok kızdırıyorsun Syd."

Kalbim deli gibi çarparken kaşlarımdan birini havaya kaldırdım. Bana Syd diye hitap eden tek kişiydi; benden tekmeyi yemeden bana böyle hitap etmesine izin verdiğim tek kişiydi daha doğrusu. "Hadi ya? Nedenmiş?"

"O öküzle konuştuğun için."

"Hangi öküz?"

Başını öne eğdi, alnını alnıma dayadı ve o an nefesim kesildi. Neden her zaman bu kadar dibime girmek zorundaydı ki? Bunu her seferinde yapıyordu. "Paul."

"Ne olmuş ona?" Kollarımı omuzlarına koyup onu geri itmeye çalıştım ancak buna karşı koyarak beni aynı pozisyonda tutmayı sürdürdü. "Sarhoş musun sen?"

"Ben mi sarhoşum? İşte şimdi duygularımı incitiyorsun Syd."

Gülümsedim. "Sende duygu ne gezer."

"Bak bak. Hiç hoş bir tavır değil bu." Başını yukarı kaldırıp yanağını benimkine sürterken inanılmaz uzunluktaki kirpikleri gözlerini kapattı. Parmaklarım omuzlarının etine gömülürken içimde şehvet kıpırdanıyordu. "Bende duygudan bol bir şey yok Syd."

Bir an cevap veremedim. "Evet, dolup taşıyorsun."

Karnının okşanmasını isteyen bir kedi gibi yanağını yanağıma sürtüyordu ve içimden gelen mırlama isteğine karşı koymak zorundaydım. "Dopdoluyum hem de."

"Bira ve idrarla mı?" diye bir tahminde bulundum. Bir yandan da en olmadık yerlerimde atan nabzımı hissetmemeye çalışıyordum çaresiz bir şekilde.

Rehin aldığı sandalyeye iyice yaslanırken boğazının derinliklerinden bir gülme yükseldi. "Ciddi konuşmamıza geri dönelim biz."

"Neydi konu? Şu an neden Noel Baba rolüne bürünmüş olduğun mu?"

Kyler'ın kirpikleri yukarı kalktı ve gözleri benimkileri delecek gibi bana baktı. "Hımm, bak bu kulağa ilginç geliyor. Bu sene uslu bir çocuk mu oldun, yoksa yaramazlık mı yaptın Syd?"

Ağzımı açtım fakat bir şey diyemedim. Yanaklarım alev alev yanarken onun bakışlarına bilgiç bir ifade yerleşti.

"Ben biliyorum." Beni alnımdan öptü. "Gayet usluydun."

Omuzlarım bir anda düşüverdi. Ben uslu olmak istemiyordum. O sarışın gibi yaramaz olmak istiyordum. Iki dakika önce kucağında otururken Kyler'ın kızı kızdırdığını hiç sanmıyordum. Belki de ağzıma bir buz parçası atıp ne yapacağına bakmalıydım. Tek sorun, bunu yanda duran rastgele bir bardaktan almak zorunda olmam ve bunun iğrenç bir şey olmasıydı, özellikle de dönen onca uçuk muhabbetinden sonra.

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Yarın arabamı senin evine bırakmam ve Snowshoe'dan inince beni evime senin götürmen konusunda bir sorun yok değil mi?"

"Elbette. Neden olsun ki?"

Hafifçe omuz silktim. "Yalnızca emin olmak istedim."

Kyler bir anda tamamen ciddileşti, kesinlikle sarhoş olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu. "Böyle bir şeyden emin olmak için kontrol etmene gerek yok Syd. Sabahın ikisinde arabaya ihtiyacın olursa, ilk önce beni arayacaksın."

Çenemi aşağı eğdim. "Biliyorum."

"Gerçi sabahın o saatinde ne yapacağını merak ediyorum," diye ekledi, sanki o saatte dışarı çıkma olasılığım imkânsıza yakınmış gibi. "Her neyse, madem biliyorsun, o zaman bundan emin olmak için kontrol etmene de gerek yok. Ben halledeceğim o konuyu."

One düşen saçlarımı geriye iterek başımı öne doğru salladım. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Duraksadı ve kolları yine gerildi. "O, öküzün teki."

"Ha?" Gözlerimi kırptım.

Kyler gözlerini kısarak omzumun üstünden geriye baktı. "Paul. Şu an dik dik bize bakıyor. Sana bakışlarını hiç beğenmiyorum."

Neredeyse arkamı dönecektim. "Bize dik dik baktığı filan yok pislik. Sen gelmeden önce oturmuş konuşuyorduk, bu yüzden de muhtemelen benim yanına dönmemi bekliyordur. Ayrıca öküz filan da değil."

"Yanına dönmeni istemiyorum."

İç geçirdim. Kyler benim arkadaşımken yıllardır neden kimseyle çıkamadığıma şaşırmalı mıydım? Yani, başka nedenler de vardı tabii ama. Kyler aynı bedende birleşmiş bir baba ve bir ağabey gibi davranıyordu. "Saçmalıyorsun."

Bana attığı bakış, kendisinin benden daha iyi bildiğini ima ediyordu. "Ondan hoşlanmıyorum. Tek tek sayabilirim hatta nedenlerini."

"Aman kalsın."

"Çok önemli bir listeyi göz ardı ediyorsun ama."

Gözlerimi devirdim. "Ben de sarışından hoşlanmadım. Benim de pek mühim bir listem var üstelik."

Tek kaşı havaya kalktı. "Sarışın mı? Ha. Yeni arkadaşımı diyorsun."

"Arkadaş mı?" Bir kahkaha attım. "Onun için 'arkadaş'ın doğru tabir olduğunu sanmıyorum."

Öne doğru eğilerek iç geçirdi ve çenesini omzuma dayadı. "Haklısın. Yanlış bir tabir oldu."

"Pekâlâ. Benim haklı olduğumu kabul ettiğine göre, kesin sarhoşsun sen."

"Bu akşam da bilmişliğin üzerinde." Elini sırtıma doğru kaydırdı ve ürperdim. "Üşüdün mü?"

Gerçeği itiraf etmem söz konusu bile olamayacağına göre, ben de yalan söyledim. "Biraz."

"Hımm... bak ne diyeceğim?"

Sırtımın üst kısmına uyguladığı hafif baskı beni öne doğru itiyordu. Yanağımı omzuna dayadım ve gözlerimi kapadım. Bir an için berbat müzik çalan bir barda olmadığımızı, hatta daha da güzeli, birlikte olduğumuzu hayal etmek çok kolay olmuştu.

Onunla yaşamak istediğim şekilde bir birliktelikten söz ediyordum elbette.

"Ne?" diye sordum, daha da içine sokulup anın tadını çıkarırken.

"O piliç benim arkadaşım değil." Sıcacık nefesi kulağımı okşuyordu ve bu hissi seviyordum. "Hatırlayamadığım kadar eski bir zamandan beri en yakın arkadaşım sensin. Ona arkadaşım demek bile sana hakarettir."

Hiçbir şey demedim. Kyler da susmuştu. Bir süre o halde oturduk. İçimden bir sandalyenin üzerine çıkıp bardaki herkese Kyler'ın beni sarışından daha çok düşündüğünü haykırmak geliyordu. Fakat bir başka dürtü de eve gidip kendimi yatağıma atmak yönündeydi çünkü herkese haykırmak istediğim bu gerçek, gecenin sonunu değiştirmeyecekti. Ben tek başıma yurt odama dönerken, Kyler sarışını dairesine götürecekti.

Her hafta sonu aynı şey oluyordu ve hafta içi kaç defa olduğunu da ancak Tanrı bilirdi.

Onun hayatında benim yerimi kimse alamazdı. Bunu biliyordum. Ben, onun hakkındaki her şeyi bilen ve onun herkesten fazla güvendiği arkadaşıydım.

Ben, Kyler'ın en iyi arkadaşıydım.

Bu yüzden de beni hiçbir zaman benim onu sevdiğim gibi sevmeyecekti.

Üçüncü Bölüm

Sydney

Valizimin altındaki aptal tekerlekler Kyler'ın oturduğu apartmanın sahanlığına döşenmiş ucuz kahverengi halıya takılıp dengemi bozdular. Yana doğru kaykılmamla beraber saçlarım yüzümü kapattı. Dengemi bulmak için elimi uzattım ve son anda dikkatle taşıdığım nesneler elimden kaymaya başladı.

Pek talihsiz bir seçim yapmak zorundaydım, hem de hemen. Ya e-kitap okuyucuyu yere düşürecektim ya da kapuçinoyu.

Her ikisi de hayatta kalmak için gerekliydi ama e-kitap okuyucu benim için pek kıymetli minik bir bebek gibiydi, öylesine kırılgan ve mühimdi.

Tercihimi e-kitap okuyucudan yana yapıp onu sıkı sıkıya tuttum ve kahve yere düşüp patladı, koyu renkli sıvı halının üzerine saçılıverdi.

Sıkıntıyla iç geçirdim.

Haftada iki gece, psikoloji ve hukuk derslerinden sonra aldığım yoga dersleri belli ki reflekslerimi biraz bile geliştirmemişti. Karton bardağı yerden alıp asansörün yanındaki çöp bidonuna attım.

Derin bir nefes alıp kapıyı tıkladım ve ağırlığını sabır-

sızca bir sağ, bir sol ayağıma vererek beklemeye koyuldum. Aradan geçen birkaç saniyenin sonunda kulağıma hiçbir ses gelmiyordu, kapıya doğru yaklaşan ayak sesleri bile duymuyordum. Tekrar kapıyı çaldım ve ikinci seferinde de cevap alamayınca arkamı döndüm ve kapıya yaslandım.

Kyler'ın uykusu ağırdı. Onu cepten arama zahmetine bile girmedim. Atom bombasından başka hiçbir şey onu uyandıramazdı.

Bakışlarım e-kitap okuyucuya kaydı. Kahretsin, kaldığım sayfayı unutmuştum. Tam da kitap güzelleşmeye başlamıştı.

Yunan mitolojisinin savaş tanrısı Hades bir mahalle bakkalına girmişti. Ekranı parmaklarımla kaydırarak birkaç sayfa aşağı...

Ardımdaki kapı birden açıldı ve arkaüstü düştüm. Dengemi bulmaya çalışırken ellerim sıcak, çıplak insan etine temas etmişti. Sıcak ve *sert* çıplak ten. Güçlü bir kol belime dolandı, kahverengi bir erkek memesine ağızüstü yapışmadan önce beni tuttu.

Cennetteki yüce efendimiz...

Irkilerek geriye çekildim ve beni tutan koldan kurtuldum. Ciğerlerimdeki hava çekilmişti ve gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Mükemmel göğüs kaslarıyla karşı karşıyaydım; her görenin dokunmak isteyeceği türden göğüs kaslarıyla. Gözlerim bu inceleme işini benim rızam olmadan yapıyorlardı ve göz alıcı teni o kadar fazla ortaya dökülmüştü ki sanki bir film sahnesindeydik. Asıl boktan olan, Kyler'ı sayısız kez yarı çıplak görmüş olmama rağmen bunun beni etkilemediği bir seferin olmamasıydı.

Kyler enerjik bir koşucu ve mevsim uygun olduğunda da hevesli bir kayakçıydı ki hepsinin yansımalarını bedeninde görmek mümkündü. Pürüzsüz cildi abartı dere-

cesinde düzgün biçimli karın kaslarının üzerinde gerilmişti. Hatta dar kalçalarının iki yanında o az bulunur girintileri bile vardı. Göbek deliğinin hemen solunda küçük bir ben vardı. Nedendir bilmem, o minik noktacıktan her daim çok etkilenmişimdir.

Üzerinde boxer şort vardı; kırmızı Noel Baba şapkaları ve rengârenk hediyelerle bezeli bir çamaşırdı. Böylesi bir Noel hediyesini çam ağaçlarının altında bulan birçok insan itiraz etmezdi.

Ben dahil.

Yanaklarıma ateş basmıştı. Ona sağlam bir çıkışmayı düşünüyordum ancak Kyler... benim ağzımı dilimi kurutmuştu.

Dolgun dudakları sanki aklımdan geçenleri biliyormuşçasına sinsice gülümsemesiyle kıvrılmıştı. Kumral saçlarının iyice bir taranmaya ihtiyacı vardı. Görünüşe bakılırsa geceyi o saçların arasında parmaklarını gezdirmekten hoşlanan birisiyle geçirmişti.

Bu düşünce karşısında midem kasılmıştı. Dün gece ben yurda dönerken o hâlâ bardaydı. Sarışını eve getirmiş olamazdı. Bir saniye. Ne düşünüyordum ben böyle? Tabii ki eve getirirdi sarışını.

"Sen... vanilyalı kapuçino kokuyorsun."

Göz kırptım. Sesi uyku mahmurluğundan kalın ve hırıltılı çıkıyordu. "Ne? Ha, kahvemi döktüm de az önce. Kusura bakma."

Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Erken geldin."

"Hayır, gelmedim."

"Her zamanki gibi erken geldin," diye devam etti yana çekilerek. Banyoda açılan suyun sesini duyunca omzunun üstünden geriye baktı. İç geçirdi. "Bundan pek mutlu olmayacaksın."

Yüzümden kanın çekildiğini hissettim, bu çok aptalcaydı. Hiç ama hiç umurumda değildi. "Sorun değil. Koridorda bekleyebilirim."

Kyler kaşlarını çatarak bana baktı. "Koridorda filan bekleyemezsin Syd."

Bana sürtünerek yanımdan geçti ve sahanlığa çıktı, birilerinin onu yarı çıplak görme ihtimaline kesinlikle aldırış ettiği yoktu. Bu vesileyle sırtının zarif kaslarına doyasıya baktım. Bir dövmesi vardı, omurgası boyunca inen sivri ve keskin hatlı bir harf dizisi. On sekiz yaşındayken yaptırmıştı bunu. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kimsenin de yoktu.

Tek dövmesi bu değildi. Dudaklarım bir sırıtmayla birbirinden ayrıldı.

Futbol maçı izlerken Tanner'la bahse girmişlerdi ve kaybedince poposunun sağ tarafına kırmızı bir kalp dövmesi yaptırmıştı.

Kyler sözünün eriydi.

Valizimi yerinden kaldırmasıyla birlikte homurdanmaya başladı. "Ne koydun bunun içine? Taş mı doldurdun?"

Bu sözüne gözlerimi devirerek tepki verirdim ama gözlerim valizimi kaldıran kolunun şişen kaslarına kilitlenmişti.

Aman Tanrım. Bu manzara karşısında tek çare beynimin bir kısmını ameliyatla aldırmaktı. "O kadar da ağır değil."

"Çok fazla eşya almışsın." Valizi içeri alıp kapıyı kapattı.

"Sadece beş gün kalacağız Syd, bir ay değil."

"Neyse ne," diye mırıldandım, dar koridorun ilerisine bir göz atmaya cüret ederek. Su sesi kesilmişti.

"Rahatına bak." Kasılarak yanımdan geçerken burnu-

mu sıktı. Ona bir tokat salladım ancak kolaylıkla sıyrıldı ve kahkahasını attı. "Ne okuyorsun?"

"Seni ilgilendirmez." Onun peşinden derli toplu salona doğru ilerledim. Yirmi bir yaşında bir adam olarak fazla düzenliydi ki ailesinin evinde bu işleri onlar adına yapan bir hizmetçi olduğu düşünülürse bu şaşırtıcı bir durumdu.

"Kitabın ismi güzelmiş."

Zeytin yeşili kanepenin ardında durdum. "Boxer'ın güzelmiş. Annen mi aldı?"

"Hayır. Senin annen almıştı."

"Ay çok komiksin, ha ha ha."

Omzunun üstünden bakarak başparmaklarını çamaşırın lastiğine taktı, poposunun üst bölümünü açığa çıkaracak kadar aşağı indirdi.

"Tanrım." Kanepenin üzerine eğildim, oradaki yastıklardan birini aldım ve ona fırlattım.

Inanılmaz bir refleksle yastığı yakaladı ve geri fırlattı. Yastık göğsümden sekti ve yere düştü. "Hoşuna gitti mi?"

Gerçekten güzel bir kıç çatalı olduğunu düşünmeme rağmen tam bunun özel olarak ilgilendiğim bir şey olmadığını ona söyleyecektim ki üzerinde YOL VER yazılı bir trafik tabelası olan banyo kapısı açıldı.

Nefesimi tuttum.

Kim olabilirdi içerideki? Dün gece ben bardan çıkarken Kyler'ın etrafını bir tabur kız çevirmişti. Sünger gibi içen uzun bacaklı sarışın mıydı? Yoksa az biraz kıskandığım derinden gelen bir kahkahası olan seksi esmer mi? Ben seksi olmaya çalışırken sesim sırtlan gibi çıkıyordu. Yoksa Kyler ve Tanner arasında kararsız kalan kızıl mıydı?

Herhangi bir tanesi olabilirdi.

Önce uzun, bronz bacakları gördüm ve sonra hafifçe eğri duran mini kot eteğin ucunu. Bacakları hemen tanı-

mıştım ancak vücuda yapışan siyah balıkçı yaka kazak da ortaya çıkınca sorunun cevabı anlaşılmıştı.

Sarışındı bu... buz küpü kraliçesi.

Dün gece hava eksi on derece filandı ve College Park caddelerinde ince bir kar tabakası vardı ama bu kız Miami'deymiş gibi giyinmişti.

Kocaman kazağım ve yıpranmış kot pantolonumun içinde kendimi cidden paçoz hissediyordum. Bu kızın göğüslerine kıyasla benimkilerin ergenliğe yeni girmiş bir kızınkilerden farksız olduğunu belirtmeme ise gerek bile yoktu.

Kız bana şöyle bir baktı ve kaşlarını çattı. Gözlerinin altındaki siyah rimel dağılmıştı. "Bu da kim bebeğim?"

"Dün gece barda tanışmıştınız." Kyler yanıma geldi ve yastığı aldı. "Hatırlamıyor musun?"

Kızın suratı karışmıştı ve bu ifadenin bir süre daha devam edeceğinden emindim.

Kyler'ın dudakları bir köşesinden kıvrıldı. "Üstüne içkini dökmüştün hatta."

"Aa!" Sarışın kıkırdadı. "Özür dilerim."

"Yani," diyebildim. Bunu tamamen unutmuştum. "Önemli değil. Lolipop gibi kokmak erkekleri feci cezp ediyormuş meğer."

Kyler kaşlarını çatıp bana yan yan baktı.

"Gece boyu burada mıydı?" diye sordu sarışın, başını yana eğerek.

Tek kaşımı kaldırdım ve cevap vermek üzere ağzımı açtım. Bu senaryo o derece sık mı gerçekleşiyordu da başka bir kızın gruba katılmasını hatırlamıyordu bu kız? Eğer öyleyse, bu konuda cidden daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu.

"Hayır. Az önce geldi. Snowshoe'ya çıkacağız bugün,"

diye yumuşak bir geçişle durumu anlattı. "Bu yüzden..."

Sarışın sıkı kalçalarını Kyler'a doğru kıvırdı ve elini gayet samimi bir edayla göğsüne koydu. İçimden rahatsız edici bir kıskançlık dalgası gelip geçti. Kyler'a dokunmak onun için ne kolaydı. Kendimi bildim bileli Kyler'ı tanırdım ve ona şöyle bir dokunacak olsam muhtemelen dilim boğazıma kaçar ve oracıkta boğulup giderdim.

"Ikiniz baş başa Snowshoe'ya mı çıkacaksınız? Kulağa çok romantik geliyor," dedi, bariz bir iğnelemeyle.

"Hayır." Kyler kendini kızın elinden kurtardı. "Orada bir grup arkadaşımızla buluşacağız. Kısa süre içinde. Bu yüzden gitmem gerekiyor."

Sarışın, ima edileni anlamamakta direniyordu ve durum saçma sapan bir hal almaya başlamıştı. Kyler'ın da böyle bir defosu vardı işte. Bir rahibeyi bile baştan çıkarabilirdi ama birlikte geçirilen gecenin sabahında tam bir hödük olabiliyordu.

Normalde çok kibar biri olmasına rağmen, iş sabra gelince köşeye kıstırılmış bir çıngıraklı yılandan farksızdı.

"Jigolo," diye mırıldandım yanından geçerken.

Kyler bunu duymazdan geldi. "Sonra görüşürüz Cindy."

Sarışın yerinden kımıldamadı. "Mindy... adım Mindy."

Kyler'a ters ters baktım ama hiç gocunmadı. Başımı iki yana sallayarak mutfağa gittim. Lavaboda birkaç kap kacak vardı ancak evin diğer tüm odaları gibi burası da gördüğüm bütün yurt odalarından daha derli topluydu. Benimki bunlara dahil değildi ama. Bu konuda o kadar takıntılıydım ki Andrea'yı deli ediyordum.

Tezgâhın üstüne zıplayıp bacak bacak üstüne attım ve e-kitap okuyucumu açtım. Öncesinde hikâyeye ne kadar kaptırmış olsam da –yolda gelirken kırmızı ışıklarda durduğumda elime alıp okuyordum, o derece– salondan ku-

lağıma çalınan kısık sesli konuşma dikkatimi fazlasıyla dağıtmıştı.

Gözüme tezgâhtaki Jack Daniels şişesi ilişti. İçmeye başlamak için biraz erkendi ama Kyler'ın hazırlanması uzadıkça, içimdeki bir yudum alma isteği aynı oranda artıyordu.

Kimi kandırıyordum? Dün gece rom ve kolayı elimde tuta tuta tamamen sulandırmış, sonunda kola ve kolaya dönüştürmüştüm. Tüm arkadaşlarım sömestr tatilinin coşkusuyla kafayı bulmuşlardı. Andrea barın arkasında sokağa kusmuştu. Bu gece dağ evinde bize eğlence malzemesi olacaktı. Tanner da olaydan o kadar kopmuştu ki kızın saçlarını kaldırıp koruyacağına montunu tutuyordu. Kyler pek dağıtmazdı ama o da koyuvermişti.

Ben mi? Ben kendimi salma ve kontrolü kaybetme düşüncesini sevmiyordum. Tutucu filan olduğumdan değildi ama... kabul, belki de biraz tutucuydum.

Lise birinci sınıftan beri her kış kendime Snowshoe'ya neden gittiğimi sorardım. Noel'e hâlâ iki hafta vardı. Doğruca eve gidebilirdim. Kayak kayamıyordum, tabii kaymak karlı tepeden aşağı kıç üstü inmek manasına gelmiyorsa. Diğer taraftan Kyler pistlerde doğal bir yetenekti ve kendini bir profesyonel gibi dağdan aşağı bırakabiliyordu. Ne var ki bu bir gelenekti ve pas geçme şansım yoktu.

"Gerçekten ama gerçekten erken gelmişsin Syd."

Sesini duyunca yerimden sıçradım. "Vaktinde gelmeyi severim."

"Saplantı derecesinde hem de." Karşımdaki tezgâha dayandı.

Biraz erken gelmiş olabilirdim ama geç kalmaktan nefret ederdim. Ders başladıktan sonra sınıfa girmek, benim için zombi istilasından daha korkunçtu.

Bir kez daha bakışlarım karnının alt bölgesine kaydı. Boxer'ı biraz aşağı mı kaymıştı? "Bir tişört filan giysene sen? Hatta bir de pantolon."

Kyler'ın kaşlarından biri havaya kalktı. "Eminim beni daha önce de çıplak görmüşsündür Syd."

Başımdan aşağı dayanılmaz bir hararet iniyordu ki onu çıplak gördüğüm koşullar düşünüldüğünde bu çok saçmaydı. "Sen beş yaşında filandın ve suçiçeği olmuştun. Üstünü çıkarıp duruyordun sürekli. Hiç bunun gibi bir şey değildi yani."

"Şu an farklı olan ne?"

Bunu gerçekten açıklamama lüzum var mıydı acaba?

Bıyık altından gülerek kollarıyla tezgâhı itip doğruldu ve bana doğru yaklaştı. Ben tezgâh üzerinde otururken onun boyuna ancak denk geliyordum. Bana göre çok uzundu, tam bir seksen beşti ve ben bir elliyi zor geçiyordum. Onun yanındayken çoğu zaman kendimi Yedi Cüceler'den biri gibi hissediyordum.

Kyler uzandı ve saçımın ucunu tuttu. "Iki yandan örülmüş saçlar. Çok seksi."

Omuzlarımı silktim.

Saç örgümün birinin ucunu tuttu ve yanağıma çarptı. "Koşuya çıkmak için zamanım var mı?"

Saçımı elinden kurtardım. "Çıkmazsan bütün gün mızmızlanıp durursun."

Kyler bana en etkileyici gülümsemesiyle baktı. Sol yanağında bir gamze belirdi ve o an kalbim duracak gibi oldu. "Bana katılmak ister misin?"

Elimdeki e-kitap okuyucuyu sallayarak yüzümü buruşturdum. "Seninle koşuya çıkmak ister gibi bir halim var mı?"

Öne doğru eğildi, ellerini bacaklarımın yanlarına koy-

du ve böylece iyice dibime girmiş oldu. İçimde ona karşı dinmek bilmez bir arzu beslemiyor olsam dahi bu kadar yakınıma sokulmasına kayıtsız kalamazdım. Sağlıklı her dişi bundan etkilenirdi. Kyler tahmin edilemezlikle örtülü bir cinsel cazibe, tehlikeli bakışlar ve zekâ karışımı yayıyordu etrafına.

Onu içime çektim, muhteşem kokuyordu. Dün gece bir ton içki içip sonra da saatlerce tavşanlar gibi seks yapmış bir havası yoktu. Hayır hayır, tam bir erkek gibi kokuyordu ve çıkaramadığım hoş bir kolonya kokusu yayıyordu.

Tanrım, sapık gibi adamı kokladığıma inanamıyordum.

Geriye çekilerek başka yöne baktım.

"Çok eğleneceksin. Sana söz veriyorum. Hadi." Bir kez daha örgümden çekti.

Başımı iki yana salladım. "Her taraf kar buz. Boynumu kırarım. Aslına bakarsan, sen de kırabilirsin. Bir gün koşmazsan ölmezsin."

"Hayır, ölürüm."

Gözlerimi buzdolabının kapağına tutturulmuş bir fotoğrafa odaklayarak ellerimi mutlulukla kavuşturdum. Ilkokuldayken birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızdı, Cadılar Bayramı kostümlerimizin içindeydik. Kyler kurt adam, ben de Kırmızı Başlıklı Kız olmuştum. Annemin fikriydi bu. "Dün gece o kadar içtikten sonra sabahında koşuya çıkmak istediğine bile inanamıyorum."

Bir kahkaha attı ve sıcak nefesi yanağımı okşadı. "Benim için sorun değil. Unutma, sen en iyilerle içiyorsun."

Bu lafına gözlerimi devirerek karşılık verdim.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak beni yanağımdan öptü. "Sen kendine oturacak daha rahat bir yer bul. Işim fazla uzun sürmez."

Ben yerimden kımıldamayınca boğazının derinliklerinden memnuniyetsiz bir homurdanma yükseldi ve sonra elleriyle kalçalarımdan kavradı. Hiç zorlanmadan beni tezgâhtan kaldırdı ve ayaklarımın üstüne dikti. Popoma küçük bir şaplak attı ve ben de mutfaktan koşturarak çıktım.

Kendimi kanepeye atıp ona ters ters baktım. "Mutlu musun?"

Kyler başını yana eğdi ve bir şey söyleyecek gibi oldu, ancak yalnızca sırıttı. "Bu hafta sana snowboard yapmayı öğreteceğim. Bundan haberin var, değil mi?"

Bir kahkaha atarak arkamdaki dolgun kırlente yaslandım. "Sana iyi şanslar dilerim."

"Bana hiç inanmıyorsun. Yeteneklerim var benim tamam mı?"

"Eminim vardır," dedim ifadesiz bir tonla. Bir yandan da pencerenin önündeki ufak Noel ağacını inceliyordum.

Kyler çok hoş, derinlerden yükselen bir kahkaha attı ve bunu duymamla kaslarım gerildi. "Yeteneklerimi sonuna dek öğrenmek istemez miydin?"

"Isteseydim eğer, öğrenmesi kolay olurdu. Yurtta bizim katta kalan kızların yüzde doksanına filan sorabilirdim."

Utanmaz bir sırıtmayla odadan çıktı ve yatak odasına yöneldim. "Aslına bakarsan, yüzde seksen dokuzu desek daha doğru olur. Koridorun sonundaki odada kalan kızla yatmadım. Kız bana sadece..."

"Bilmek istemiyorum."

"Bana biraz kıskanıyormuşsun gibi geldi, öyle mi?"

"Hiç de bile," diye cevapladım ve yeniden e-kitap okuyucuma döndüm.

"Ya-ya. Sen kendine böyle diyedur şekerim. Bir gün gelecek bana delice âşık olduğunu itiraf edeceksin. Kolay mı benim erkeksi çekiciliğime karşı koymak?"

"Vücudunun çekiciliği üzerinden bir iddia geliştirsen daha inandırıcı olurdun."

Arkasını dönerken bir kez daha güldü. Onun odadan çıkmasını izlerken karnımda tuhaf, sıkıntı verici bir his duydum. Kyler'ın hiç bilmediği o gerçekten doğan acı verici utançtı bu. Bu konuda beni kızdırabilir ya da bana şaka yapabilirdi ama onun için hissettiklerime gelince, her şey şu an olduğu gibi kalmalıydı.

Başımı geriye attım ve gözlerimi kapatarak hafifçe inildedim.

Kızlar onun için çiçeklerden farksızdı ve ben, bal almak istediği bir çiçek değildim. Liseden beri böyle biri olmuştu ve ben de onu olduğu gibi kabul etmiştim. Bu şekilde de kalması gerekiyordu çünkü Kyler'ın gerçek hislerimi öğrenmesi halinde arkadaşlığımızın saniyesinde sona ereceğini biliyordum.

Dördüncü Bölüm

Kyler

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Ayaklarımı kaldırımın pek de geniş olmayan temiz tarafına basarak ilerliyordum ve nefesim ağzımdan küçük beyaz bulutlar halinde çıkıyordu. Bu sabah koşmasam da olurdu ama dışarı çıkmalı ve kaslarımı hareket ettirmeliydim.

Koşmam gerekiyordu.

Kaslarımdaki yanma ve soğuk hava zihnimi açan bir etki yaratıyordu ancak midemdeki o acı his hâlâ duruyordu ve bunun dün gece içtiğim alkolle hiç ilgisi yoktu.

Böyle olacağını bilmem gerekirdi.

Sydney erken gelme konusunda her zaman saplantılı olmuştu. Bugün de farklı olmayacaktı. Bunun kaynağı dördüncü sınıftayken bir gün okula geç kalıp da derse sonradan girmek zorunda kalmasıydı.

Sınıfa girerken herkes ona bakıyordu ve ayağı takılınca elinde tuttuğu gökkuşağı renklerindeki klasörünü düşürmüştü. Sınıfın kabadayısı Kris Henry ona gülünce, sınıfın geri kalanı da gülmeye başlamıştı.

Bu yaptığından dolayı çocuğun suratına yumruğu indirmiştim. Beni müdürün odasına götürmüşlerdi ama

öküz herifi kıçının üstüne oturtmak uğruna buna değerdi. Şimdi aklıma gelince Kris Henry'yi yine yumruklayasım gelmişti.

Hazır başlamışken kendi hayalarıma da birkaç yumruk indirsem fena olmazdı.

İstediğim son şey Sydney'nin bu utanç dolu manzaraya tanık olmasıydı. İlk kez olmuyordu elbette ama her defasında bunun son olacağına yemin ediyordum. Tabii hiçbir zaman son olmuyordu.

Binaların arasından çıkıp parka daldım ve çimenlerin üstünde koşmaya başladım. Zihnim cidden çok tuhaf bir yönde ilerliyordu. Syd ile ilk tanıştığımızda hayatım şimdikinden çok farklıydı. Annem ve babam satın aldıkları barı işletirken masrafları zor çıkarıyorlardı. Sofraya bir kap yemek koyabilmek için devletten yardım alıyorduk hatta giysilerimi de bitpazarından alırdık. Kulağa ne kadar saçma gelse de, ancak ben ortaokuldayken, babamın vefatından sonra bar adamakıllı gelir getirmeye başlamıştı.

Lanet olası bir trafik kazası ondan hayatını çalmıştı ve hayallerinin gerçek olduğunu hiçbir zaman göremedi.

Annem, babamın hayat sigortasından gelen parayı restorasyon işine yatırdı. Artık çok parası ve inanılmaz derecede başarılı bir işi vardı. Beni de işi devralmaya hazırlıyordu ancak beni gıcır gıcır spor ayakkabılarla, en pahalı kot pantolonlarla ve sıfır bir arabayla donatmış olsa da, ben hâlâ sınıftaki güzel kızın kendisiyle arkadaş olmak istediğine inanamayan, karavan parkında yaşayan o sefil beyaz oğlandım.

Zihnim daha da tuhaf bir yöne kaydı. Onun odasına girebilmek için ağaca tırmandığım o günü hatırladım. Sydney hastaydı ve ailelerimiz bana da bulaşmasın diye görüşmemize izin vermiyorlardı ama ben onun için endi-

şeleniyordum. Syd hep ufak tefek, çelimsiz bir kız olmuştu ve onunla ilgilenmem gerektiğini düşünüyordum.

O gün o kahrolası ağaçtan düştüm ve neredeyse bacağımı kırıyordum.

Bu olaydan sonra ailelerimiz bizi ayrı tutmaya hiç çalışmadı; bunun bir önemi de yoktu zira bir hafta sonra ben de aynı hastalıktan yatağa düşmüştüm. Yine de en sonunda kıçımı odasının bulunduğu yüksekliğe çıkarmayı başardığımda Syd çok mutlu olmuştu. Ne kadar hasta olsa da, beni gördüğünde gülümsemesi yüzünü aydınlatmış ve mavi gözleri ışıl ışıl parlamıştı.

Onun gözlerine her daim hasta olmuşumdur.

Her zaman bu böyleydi. Aradan geçen yıllar boyunca beni her gördüğünde hep gülümsemişti; gözleri o kadar parlak bir maviyle ışıldardı ki ne kadar güzel olduklarını düşünmeden edemezdim. Bu yüzden rastgele bir kızın dairemden çıktığını gördüğünde yüzüne yerleşen o hayal kırıklığına tanık olmak benim için korkunçtu.

Off, bu sabah tam anlamıyla sıçmıştım. Daha önce bu hatayı binlerce kez değilse bile yüzlerce kere yaptığım kesindi ve her seferinde artık sonun geldiğini düşünerek ödüm kopuyordu. Bana daha fazla sabredemeyeceğini, kızlardan ve partilerden burasına geldiğini, bensiz hayatının binlerce kez daha iyi olduğunu keşfedeceğini ve hayatımdan çekip gideceğini düşünürdüm.

En sonunda bir gün bu da olacaktı. Bunu biliyordum.

Parkı turlarken yerdeki buzlardan sakınarak hızımı arttırdım. Sydney mükemmeldi, mükemmel kadının vücut bulmuş haliydi. Gerçek anlamda el değmemiş ve saftı. Dokunulmazdı.

Benim için her şey demekti.

Hayatımın daha iyi olan kısmını Syd'in gözünden düş-

memeye çalışarak geçirmiş ve gayet başarısız olmuştum. Bu sabah Mindy banyodan çıktığında Syd'in gözlerindeki bakışı gördüm ve dün gece bu piliçle yattığımı düşündüğünü anladım. Bu sonuca varmak için dâhi olmak gerekmiyordu ama bu, benim de standartlarım ya da ahlaki sınırlarım olmadığı anlamına gelmiyordu.

Mindy'yi evime davet etmediğimden emindim fakat her nasılsa gece benim evimde sona ermişti. Sarhoş hatunu kanepeye atmış ve yatak odamın kapısını kilitleyip uyumuştum, hepsi buydu. En kötüsünü düşündüğü için Syd'i suçlamıyordum ve bu varsayımını düzeltmenin mantığı da yoktu.

Hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Sydney Bell her zaman bana birkaç gömlek fazlaydı ve hep öyle olacaktı.

Sydney

Yaklaşık bir saat sonra Kyler duşunu almış ve giyinmişti. O vücudu örtmek zorunda olması çok yazıktı ancak yıpranmış kot pantolonu, kapşonlu sweatshirt'ü ve alnına düşen nemli saçlarıyla hâlâ pek hoş görünüyordu.

Omzuna siyah bir gitar çantası astı ve bunu görünce heyecanlanmaktan kendimi alamadım, çocuk cidden güzel çalıyordu. Bir de o parmakları yok muydu? Onları tellerin üzerinde dolaştırmasını seyrederken her seferinde hayal gücüm beni bambaşka boyutlara sürüklüyordu.

Gitar çalan bir erkekten daha seksi bir şey yoktu. Peki tamam. Belki motosiklet kullanan bir erkek. O da çok seksi bir görüntüydü.

Onun peşinden dışarı çıkarken iç geçirdim ve eldivenlerimi taktım. En kısa zamanda düzüşmem lazımdı çün-

kü aklım rahatsız edici biçimde sekse takılıp duruyordu. Aslında bu çok komikti; özellikle de ilk ve tek yaptığım seksi seksten saymadığım düşünülürse. Dürüst olmam gerekirse, bunca tantananın sebebini anlayamamıştım. Mutlaka bir şey olması gerekti çünkü herkesin sürekli bahsettiği konu buydu ve Kyler'ın kapısını aşındıran kızların bitip tükenmediği düşünülecek olursa, zorlama, acı ve tuhaf seslerden daha fazlasını içeriyor olmalıydı. Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak daha az utanç verici şeylere odaklandım.

"Sence şu büyük fırtına buraya uğramadan geçer mi?" O koşuya çıktığı sırada haberleri izlemiştim ve kuzeydoğu Amerika'yı etkisi altına alan fırtınayla ilgili son bilgileri aktarmışlardı. Hafta başında fırtınanın Batı Virginia'yı etkilemeyeceği söyleniyordu ancak fırtına beklenenden daha güneye hareket ediyor gibiydi.

Benimkiyle birlikte kendi valizini de taşıyan Kyler, Dodge Durango jipinin arkasında durdu. "Bir kayak merkezine gidiyoruz Syd, kar olan bir yere yani. Birazcık daha fazla olmasından zarar gelmez."

Valizimi almaya davrandım fakat beni yolundan çekti. Gri bulutlarla kaplı gökyüzüne bakarak tırnağımı kemirmeye başladım. "İyi de bunun yüzyılın fırtınası olacağı söyleniyor ya da onun gibi bir şey."

Uzanıp elimi ağzımdan çekerken güldü. "Kar kıyamet olacak diyorsun ha?"

Sırıttım. "Yani, onun gibi bir şey. Andrea'yı arayıp fırtına Batı Virginia'yı vuracak mı diye bekleyip görmek istiyorlar mı bir soralım istersen? Onun Tanner ve diğerleriyle geldiğini biliyorum. Paul de kendi aracıyla gelecek."

Bagaj kapağını kapatıp aracın benim bulunduğum tarafına gelirken yüzündeki gülümseme silinmişti. Binebil-

mem için kapıyı açtı. "Kim davet etti o öküzü?"

Yolcu koltuğuna tırmandım. "Paul öküz filan değil."

"Dingilin teki." Kyler kapıyı kapattı. Aracın önünden dolaşıp direksiyona geçmesini izledim. Yerine oturunca konuşmayı kaldığı yerden sürdürdü. "Kim çağırdı onu? Andrea mı?"

Kyler'ın Paul'e olan gıcıklığını bir gecelik bir şey sanıyordum, çok içmişlikten kaynaklanan bir durum. "Kimin çağırdığının ne önemi var? Paul gayet iyi biri ve sana karşı da her zaman kibar oldu. Senin derdin ne?"

Kyler aracı hareket ettirdi. Çenesini o kadar güçlü sıkıyordu ki dişlerini kıracak gibiydi. "Ondan hoşlanmıyorum işte."

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. "Peki tamam. Onu ben davet ettim ve bu yüzden de çocuğa ayı gibi davranmayacağını umuyorum."

"Sen mi?" Bana hızlıca ters bir bakış attı ve yeniden yola odaklandı. "Bana sormadan onu annemin evine mi davet ettim?"

Bu tuhaf saldırgan tavrının nereden kaynaklandığını anlayamadan ona bakıyordum. Kyler bazen böyle ters olabiliyordu. Belli ki şu an da o hallerinden birindeydi. "Sana onu çağıracağımı haftalar önce söylemiştim ve o zaman herhangi bir itirazın yok gibiydi."

"Sen bana sorduğunda sarhoş filandım herhalde," diye mırıldandı ve çevreyoluna bağlanan yola döndü. "Paul ha? Ondan hoşlanıyor musun yoksa?"

"Ne?" Ona aval aval bakıyordum. "Iyi çocuk, hepsi bu."

Uzun parmakları direksiyonun üzerinde tıpırdıyordu. "Ben sana bunu sormadım."

Cevap vermek için bir süre düşünmem gerekti. Paul gerçekten iyi ve komik biriydi, aynı yatağa girsek itiraz

etmeyebilirdim. "Hayır," dedim nihayet. "Ondan o anlamda hoşlanmıyorum."

Kyler buna cevap vermedi ve ancak çevre yoluna çıktığımızda diyeceğini dedi. "Bence o senden hoşlanıyor"

Tek kaşımı kaldırarak ona döndüm, dün gece Paul'ü bize dik dik bakmakla suçlaması geldi aklıma. "Demek benden hoşlanıyor?"

Hafifçe başını öne doğru salladı.

Andrea da daha önce bunu defalarca söylemişti ama ben hep bunun aklıma Kyler dışında birini düşürmek için uyguladığı bir taktik olduğunu düşünmüştüm. "Sen bunu nereden biliyorsun peki? Paul'ün en yakın arkadaşın olmadığı gerçeğini de hesaba katarsak."

"Niye soruyorsun?" diyerek bana bir bakış attı. "Senden hoşlandığını bilmek, onun hakkındaki düşüncelerini değiştirecek mi?"

"Nasıl?" Sinirle ellerimi havaya kaldırdım. "Çok salakça bir muhabbet bu."

Kyler bir anlığına sırıttı fakat gözleri o kadar kararmıştı ki renkleri adeta siyaha dönmüştü. "Ben bir erkeğim. Bir erkek bir kızı arzuladığında bunu anlarım. O kıza bakışlarından bellidir. Bakışlar her şeyi anlatır."

Başparmağımın tırnağını kemirip duruyordum. Belki de buradan bir şey çıkabilirdi çünkü Kyler'ın arkasından koşmak aptalcaydı ve Paul'ün de gönlü varsa... "Sende bakışlarından bol bir şey yok zaten."

"Her dışarı çıkışımızda sürekli sana bakıyor." Duraksadı ve ben elimi ağzımdan çekene dek koluma asıldı. "Sana nasıl baktığını bilmek istersen şöyle söyleyeyim, seni gözleriyle beceriyor adeta."

"Ya. Vay be. Çok romantikmiş." İçimden gizliden gizliye bir keyif dalgası geçti çünkü birinin beni arzulanabilir

bulduğunu bilmek güzeldi; o kişi benim istediğim kişi olmasa bile.

Kyler kıs kıs güldü. "İşin gerçeği bu. Ha, o esnada aklından neler geçirdiğini bilemem elbette."

Yavaşça ona doğru döndüm. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Seninle birlikte olmaya çalışıyor işte," diyerek noktayı koydu. Yeşil renkli otoban tabelalarını okumaya çalışırken gözlerini kısıyordu. "Kafayı yemiş bu herif. Sen öyle biri değilsin..."

Bunu duyunca içimde bir yangın yavaş yavaş yayılmaya başladı, damarlarımda tıpkı asit gibi dolaşıyordu. Her gün karşısında erkeklerin iç çamaşırlarını fora ettikleri kızlardan olmadığımı biliyordum ama bir erkeğin benimle takılmak istemesi için kafayı yemiş olmasını gerektirecek kadar da kötü değildim.

İçimdeki öfke kaynayan bir su gibi fokurdarken, çok daha derinden gelen bir incinmişlik duygusu ağzımdan çıkan kelimeleri körüklemişti. "Nasıl biri değilmişim ben? Barlarda tanıştığı erkeklerle rastgele takılmayan bir kız mı? Belirli bir zevki ve özsaygısı olan biri mi?"

Kaşları havaya kalktı. "Ne? Olur mu hiç, ben öyle..."

"Sen böyle kızları tercih ediyorsun," diyerek sözünü kestim. Ellerim küçük birer yumruğa dönüşmüştü. "Ben böyle değilim diye hiçbir erkek benimle birlikte olmayı isteyemez mi? Belki Paul'ün de bir zevki vardır ve ismi Mindy olan kızlardan hoşlanmıyordur."

"Pekâlâ," dedi ağır ağır konuşmaya başlayarak. Dimdik önündeki yola bakarken çenesinde bir kas seğiriyordu. "Birincisi, son kontrol ettiğimde muhteşem bir zevkim vardı. İkincisi, ben bir yetişkinim. Birlikte takıldığım kızlar da öyleler. Üçüncüsü..." Daha kaç nokta sayacak-

tı acaba böyle? "Eğlenmek yanlış bir şey değildir Sydney. Eğlenmek. Kitap okumak ve derse girmek dışında yapılan bir şeyden bahsediyorum."

Ağzım açık kalmıştı. "Ben nasıl eğlenileceğini biliyorum geri zekâlı."

Kyler pis pis güldü. "Hadi oradan. Sen tanıdığım en tutucu insansın. Sen..."

"Sakın frijit demeye kalkma, kıçına tekmeyi yapıştırır. arabanı da parçalarım." Kalbim acıyla çarpıyordu. "Ciddiyim."

O an bana şaşırmış bir edayla baktı. "Ben böyle bir şey demeyecektim Syd. Sana asla öyle demem."

"Her neyse," diye homurdandım.

"Evet ne diyorduk? Son belirttiğim hususu açıklayamadan dikkatimi dağıttın."

"Söyle bakalım."

Insanı deli eden çarpık gülümsemesi geri dönmüştü. "Evime getirdiğim *arkadaşlar* konusunda hiçbir sorun yok."

"Ama bende bir sorun var öyle mi?" Bu sözler dudaklarımdan döküldüğü an kendimi yumruklayasım gelmişti. Kendimi bundan daha aciz bir duruma düşüremezdim sanırım.

"Boynuna 'iletişim kurmak kendi zararınıza olabilir' yazılı bir tabela asmanın gerekli olması dışında mı? Hayır. Sende hiçbir sorun yok tatlım."

"Off, kapa şu çeneni."

Kyler derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça bıraktı, sabrının tükenmek üzere olduğuna işaretti bu. "Bazen, nasıl arkadaş olabildiğimizi hiç anlamıyorum," dedi, elini saçlarında gezdirerek. "Ciddiyim bak, kesinlikle anlamıyorum."

Gözlerim yaşarmıştı ve kafamı hemen yana çevirdim. Göğsümde artan bir baskı vardı, nefes almayı güçleştiren kuvvetli bir ağrı. Biz gerçekten aslan ve yaralı ceylan gibiydik.

"Ben de," diye fısıldadım.

Yolculuk acı verecek derecede rahatsız geçiyordu, öyle ki hareket halindeki araçtan aşağı atlamak makul bir seçenek gibi görünmeye başlanmıştı. Yukarı çıkarken kalabalık bir trafiğin içine düştük ve bu da yolu bir buçuk saat daha uzattı. Ardından da tipiye yakalandık. Küçük münakaşamızdan sonra Kyler radyoyu açtı ve yol boyu aynı hard rock istasyonunu dinledik. Evet. O da benden daha iyi bir ruh halinde değildi.

Bazen, nasıl arkadaş olabildiğimizi hiç anlamıyorum.

Canımı acıtmıştı bu.

Kyler ile ben ilk kez birbirimizi yemiyorduk ama genellikle bu dalaşmaların sonrasında bir otomobilde mahsur kalmış olmazdık. Yalnız başıma kalıp yaralarımı yalayarak iyileştiremiyordum bile.

Snowshoe'ya yaklaşık bir saat uzaklıkta bir benzin istasyonunda durup depoyu doldurduk. Kyler abur cubur almak için markete giderken ben Andrea'dan bir haber alayım dedim.

"Neredesiniz?" diye sordum, şekli bozulmuş tırnağıma bakarken.

Andrea'nın sesi boğuk geliyordu. "Frederick'in girişinde takılıp kaldık. Çok şiddetli bir kar fırtınasına yakalandık. Bizi aşağı doğru karıyor resmen. Ha. Çaktın mı espriyi... hey! Kapa çeneni Tanner. Komikti işte. Ona esprimin komik olduğunu söyle Sydney."

"Komikti," diye cevapladım. "Kar meselesine dönecek

olursak; kuzeydoğudaki fırtınanın bir parçası mı bu dersin? Fırtına yönünü değiştirmiş olabilir mi?"

"Öyle görünüyor." Duraksadı. "Birazdan kenara çekip dinmesini beklemek zorunda kalabiliriz. Bu da demek oluyor ki geç kalacağız."

Geç mi? Kyler'la baş başa daha fazla zaman geçirecektik. Aman ne güzel. Kafamı arabanın konsoluna vurmak istiyordum.

"Neyin var senin?" diye sordu Andrea. "Sömestr tatilinin başındayız, son sınıftayız ve sesin biri arabasıyla kedini ezdikten sonra yatağına koymuş gibi geliyor."

Öğğ. Yüzümü buruşturdum. Ne tuhaf arkadaşlarım vardı. "Bilmiyorum. Kyler ve ben biraz tartıştık ve bu yüzden çok eğlenceli bir yolculuk olduğunu söyleyemeyeceğim."

Andrea güldü. "Siz her zaman tartışırsınız."

"Bu defa farklıydı."

Karşı tarafta bir sessizlik oldu ve sonra Andrea gerçekten alçak bir sesle konuşarak sordu. "Bu sabah evine gittiğinde akşamki kız orada mıydı?"

Tanner'ın ve arabada kimler varsa onların konuşmamızı duyabileceği endişesiyle oturduğum yerde büzülmüştüm.

"Biliyordum!" dedi heyecanla. "Bazen öyle adi bir herif olabiliyor ki. Sen..."

"Tamam uzatma Andrea." Camdan dışarı baktım. "Hey, bizimki arabaya dönüyor. Zirveye yaklaştığınız zaman arayıp haber ver. Dikkatli olun."

"Siz de."

Kyler arabaya bindi ve saçındaki ince kar serpintisin eliyle temizledi. Sonra elindeki poşetten zencefilli gazoz çıkarttı –en sevdiğim– ve bana uzattı.

"Sağ ol," dedim.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Derin bir nefes aldım ve ona bakma cüretini gösterdim. Benzin pompalarının yanına yanaşırken bir yandan da elindeki etli sandviçi açıyordu. "Az önce Andrea ile konuştum. Kar nedeniyle Frederick'in hemen girişinde kalmışlar. Gecikeceklermiş. Belki biz de..."

"Bize bir şey olmaz."

Bundan sonra başka bir şey konuşmadık. Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Hâlâ içimden kemerimi çözüp karnına birkaç yumruk indirmek geçiyor olsa da, tatile böyle başlamak istemiyordum. Daha eve, ailelerimizin yanına dönecektik.

Marlinton'ın hemen ardından Snowshoe tabelasını görene dek bir ömür geçmiş gibi geldi. O sırada durmaksızın yağan kar kesilmişti ve canavar fırtınanın bizi pas geçeceğine dair bir umut ışığı belirmişti.

Snowshoe Dağı gerçekten çok güzeldi. Taze yağmış karın altında bir kış cenneti gibiydi. Birkaç katlı ana otel binası uzun, karla kaplı karaağaçların ve tepelerin ortasında tüm görkemiyle yükseliyordu. Apartman dairelerinin ve işyerlerinin arasındaki dar sokaklarda sıra sıra dizili lambalar ve bir sürü dağ eviyle burası bana hep Kuzey Kutbu'nu hatırlatırdı. Koyu bulutların ve yavaş yavaş çöken akşam karanlığının altında sokak lambalarından yayılan beyaz ışıklar şimdiden etrafı aydınlatmaya başlamıştı.

Tam Noel ışıkları yanmaya başladığında ve bir grup insan ellerinde dumanı tüten kahveleriyle kahkahalar atarak dışarı çıktığı sırada Starbucks'ın önünden geçtik.

Off, kapuçinomu özlemiştim.

Tepeyi tırmanırken uzakta kayakçıları zirveye çıka-

ran teleferikleri gördüm. Bu nesneler ödümü koparırdı her zaman. Ayakların boşlukta sallanırken aşağı atlaman gerekiyordu öyle mi? Hiç benim eğlence anlayışıma uymuyordu. Ya ateşin başında kıvrılıp güzel bir kitap okumak? İşte bu tam bana göreydi.

Kyler'a göz ucuyla bakma cüretini gösterdim. Çenesinin gevşediğini görebiliyordum, gözleri daha sakin bakıyordu, şimdiden heyecanla parlamaya başlamışlardı. Snowshoe'daki en tehlikeli inişe Shay'in Intikamı adı takılmıştı ve Kyler buraya bayılırdı. Bin beş yüz metrelik bu dikey inişin tepesinden aşağı bakmak bile bende kusma isteği uyandırıyordu.

Quinn Ailesi'nin evi tepelerin hemen yanındaydı, özel mülklerin en büyüklerinden biriydi. Iki katlıydı, bir sürü odası vardı ve bodrum katı büyük ekran televizyonlar, bilardo masaları ve oğlanlara özgü çeşitli oyuncaklarla donatılmıştı. Hafta boyu bizim olacaktı.

Kyler frene bastı ve araçtan inip garajın şifresini girdi. Yüksek sesli bir tangırtıyla garaj kapısı yukarı kalktı. Alışkanlık gereği emniyet kemerimi çözdüm ve sürücü koltuğuna geçtim. Kyler garaja girdi ve bir saniye sonra ışıkları yaktı.

Ayaklarım pedallara zor yetiyordu fakat dev jipi üç kar motorunun arasındaki yerine rahatlıkla park ettim. Farlar duvardaki raflara dizili kayak malzemelerini aydınlatıyordu. Motoru durdurup kapıyı açtım ve tam aşağı atlamaya davrandım ki Kyler önümde bitiverdi.

Ben tek kelime edemeden ellerini kalçama koydu. Bu samimi temas nefesimi kesmişti. Bugün ikinci kez beni böyle kavrıyordu. Şikâyet ettiğim yoktu ama damarlarım alev alev yanıyordu, ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyordu ve zavallı bedenim bu kadar fazlasını kaldıramıyordu.

"Gel bakalım," dedi, neşeli bir sesle. "Ufacık tefecik bir şeysin zaten. Bir yerini incitirsin şimdi."

Kyler beni kucağına aldı ve ben de kollarına tutundum. Sert kasları ellerimin altında esnedi ve dilimin ucuna kadar gelen ters bir yanıt eriyip gitti. Bana dokunuyordu ve bu muhtemelen bana olan kızgınlığının geçtiği anlamına geliyordu. Parmakları kalçamı sıkıca kavrarken ona neden kızdığımı çoktan unutmuştum.

"İşte, sağ salim indin."

Bir şeyler geveledim, ne dediğimi ben bile anlamamıştım. Ona bakacak olursam, dudaklarımız bu kadar yakınken büyük olasılıkla onu öper ve kendimi rezil ederdim. Gözlerimi kocaman siyah botlarına sabitlemiştim. Onu öpmek mi? Bir sürü nedenden ötürü bunu aklımdan bile geçirmemeliydim. O beni yalnızca arkadaşı olarak görüyordu ve dudakları kim bilir son yirmi dört saatte nerelere değmişti. Bunu düşününce içimdeki şehvetin sönmesi gerekirdi ama öyle olmadı. Hayalimde parmakları kalçamın ortasına doğru ilerliyor ve popomu avuçluyordu. Bunu düşününce bütün tüylerim diken diken oldu. Yanaklarımı ateş bastı ve ani bir nefes alma gereği hissettim.

"Ne düşünüyorsun?"

Sesini duyunca hayallerimden uyandım ve beni yere bıraktı. Bana dokunuşunu anında özlemiştim. "Şey, hiç... hiçbir şey."

Kaşını havaya kaldırıp bana baktı ama bir şey demedi. "Ben valizleri indirirken içeri girip ışıkları açar mısın?"

Ondan uzaklaştığıma memnun olarak başımı öne doğru salladım ve kapıya doğru adeta koştum. Ne sorunum vardı benim böyle? Bodrum kata giden dar koridorun kapısını açarken ellerim titriyordu. Elimi duvara sürtmemle birlikte kendime toparlanmam gerektiğini söyledim. Bü-

tün haftayı elde edilemez olana bakıp bakıp hallenerek geçiremezdim.

Elektrik düğmesini bulup ışığı açtım ve üzerleri örtülü bilardo masalarının çevresinden aceleyle ilerledim. Havada tarçın ve çam kokusu vardı. Merdivenlerden birinci kata çıktım. Evin içi de dışı kadar güzeldi. Kare biçimli, geniş bir girişten kocaman salona, ferah mutfağa ve ardındaki yemek salonuna geçiliyordu.

Kyler'ın annesi yakınlarda buraya gelmiş olmalıydı. Girişteki pencerelerin önünde bir Noel ağacı vardı. Altında iki hediye duruyordu.

Merakla ağaca doğru ilerledim, botlarım parke zeminde hiç ses çıkarmıyordu. Çömeldim ve kırmızı yeşil paketlenmiş kutunun yaldızlı kurdelesine tutturulmuş notu okudum.

Sydney, bunu eve varınca ve Noel sabahı geldiğinde açabilirsin ancak. Hile yapmak yok!
Sevgiler, Mary

Hediyeyi ağacın altına geri koyarken gülümsedim. Diğer hediye Kyler içindi ve ağacın arkasındaki pencerenin pervazından birkaç tane çorap sarkıyordu, her birinde arkadaşlarımız için ufak hediyeler vardı. Kyler'ın annesi muhteşemdi. Kendi şirketini kurarak milyonlar kazanmış olduğu gerçeğinin yanı sıra, tanıdığım en tatlı kadınlardan birisiydi.

"Ne var ne yok burada?" diye sordu Kyler, gitar kutusunu köşeye bırakırken.

Ayağa kalkıp arkamı döndüm ve onu görür görmez ağzımın sulanmadığını ya da alnına düşen saçları oradan çekmeyi istemediğimi görünce pek memnun oldum.

"Annen bize hediyeler bırakmış ama eve dönmeden ve Noel gelmeden önce açmamız yasak."

İkinci kata çıkan merdivenlere doğru yönelirken bir kahkaha attı. "Bahse girerim dandik bir Noel kazağıdır."

Peşinden ben de üst kata çıktım. "Annen asla dandik bir hediye almaz."

"Doğru. O senin annene mahsus."

"Çok haklısın," diye cevap verdim, elimi cilalı tırabzanda kaydırırken. Annem Noel söz konusu olduğunda tam bir felaketti. "Ben kendi eşyalarımı taşıyabilirim bu arada."

"Bir kıza valiz taşımak yakışmaz." Omzunun üstünden geriye baktı. "Özellikle de kırk kilo çeken bir kıza."

Bu lafına gözlerimi devirerek karşılık verdim. "Hangi kızdan bahsettiğini anlamadım çünkü adım gibi eminim sadece popom tek başına kırk kilo gelir."

"Ya tabii." En üst basamağı çıkınca durdu. Her biri kendi banyosuna sahip beş oda vardı. "Hangi odayı istiyorsun? Andrea Tanner'la kalacak, değil mi?"

Buraya varana dek birbirlerini öldürüp öldürmemelerine göre değişirdi bu ama yine de başımı öne doğru salladım. "Hiç fark etmez."

"Buna ne dersin?" Koridor boyunca ilerledi ve son iki odanın önünde durdu. Her zaman kaldığı oda tam karşımdaydı. Burada kalırsam benim odama her giren çıkanı duyacağını düşünmekten kendimi alamadım. Bir trafik olacağından da değildi ya.

Peki ya onun odasının trafiği? İç geçirdim. Otobüs durağından farksız olurdu burası.

Yine başımla onayladım. Bunun üzerine odanın kapısını açtı ve içeri girip valizimi koyu kahverengi yatak örtüsünün üzerine koydu. "Akşam yemeği için otelin restora-

nına inmeyi düşünüyordum. Sen de gelmek ister misin?"

Biraz geri durup ona hareket alanı tanımam benim için muhtemelen daha güzel bir fikir olurdu ancak karnım acıkmıştı ve... onunla vakit geçirmek istiyordum. "Olur. Ne zaman gideceksin?"

"Bir saat sonra filan." Kyler kapıya yöneldi ve çıkmadan durup bana baktı. Bir şey söyleyecek gibi bir hali vardı ancak kocaman spor çantasını tutan eli biraz daha kasılırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "O vakitte görüşürüz öyleyse."

Kapıyı kapatana kadar bekledim ve sonra kendimi yatağa atıp ahşap kirişlere gözlerimi diktim. Buna kesinlikle bir son vermeliydim. Şu zamana dek gönlümün önüme geçmesine izin vermemiştim. Bu hafta da farklı olamazdı, arkadaşlığımızı mahvetme riskine giremezdim. Kyler'a meyletmek yalnızca tek bir şekilde sonlanırdı: kırık bir kalp.

Cinsel yönden de bolca hayal kırıklığı.

Beşinci Bölüm

Sydney

Koca popomu yataktan çıkarmayı başardıktan sonra valizimi açtım ve makyaj malzemelerimi çıkardım. Yurt odamdan daha büyük olan banyoda elimden geldiğince tazelendim. Duş almak istiyordum aslında ama saçlarım çok uzundu ve kurutmak tam bir belaydı.

Saç örgümü çözerken allık sürmeme hiç gerek olmadığını fark ettim. Yanaklarım hâlâ al aldı. Örgülerden birini çözdükten sonra diğer tarafa geçerken öne doğru eğildim ve o sırada yüzüme yakından baktım. Çenemde sivilce mi çıkıyordu yoksa?

İç geçirdim. Neden olmasın ki? Mükemmel.

Burun kemerimin üstüne bir tutam çil yayılmıştı ve dudaklarım iğrenç bir solukluktaydı. Biraz renklendirilmeleri gerekiyordu. En iyi özelliğim –ya da en azından annemin bana sürekli söylediği buydu– gözlerimdi. Koyu renkli kirpiklerime ve saçlarıma tezat oluşturan parlak mavi renkteydiler.

Örgülerimi tamamen çözünce başımı şöyle bir salladım. Saçlarımın elektriğe tutulmuş gibi değil de doğal dalgalıymış gibi omuzlarımdan aşağı dökülmesine memnun olmuştum. Makyaj çantama daldım ve rimel ile ruj

çıkardım. Makyaj işini bitirdikten sonra odaya döndüm ve botlarımı çıkardım. Madem duş alamıyordum, en azından üzerime rahat bir şeyler giyerdim.

Yanımda getirdiğim ve bir hafta için çok fazla olan tüm giysilerimi karıştırdıktan sonra yanımda seksi denilebilecek hiçbir giysi getirmediğimi fark ettim. Bir sürü kot ve kazak. Hırkanın altına giyebileceğim bir gömleğim vardı ama bununla kıçım donardı. Zaten benim hiç seksi kıyafetim yoktu ki. Hem kimi etkilemeye çalışıyordum?

Kyler, diye fısıldadı şeytani, kaltakça bir ses.

Bu şeytani sesin hiç faydası olmuyordu.

Kotumu çıkarıp yere attım ve apağır kazağımı da onun yanına bıraktım. Parmak uçlarımda dikilerek elime aldığım koyu renkli, dar bir kotu inceledim. Balıkçı yaka bir kazakla fena durmayabilirdi. Zihnimde yankılanan şeytani, kaltakça ses haklı olduğundan filan değildi. Belki otelin barında yakışıklı bir kayak öğretmeniyle tanışırdım ve belki de yan oda otobüs durağı iken benim odam tren istasyonuna dönerdi ve ben...

Odamın kapısı aniden açıldı. "Tanner aradı. Dedi ki..."

Kalbim duracaktı neredeyse ve elimdeki kot hissiz parmaklarımın arasından kayıp düştü. Aman Tanrım... düşünemiyordum bile. Öylece Kyler'a bakıyordum. İç çamaşırlarımla karşısında dikiliyordum. Diz hizasına kadar çıkan çoraplarımı da unutmamak gerekirdi, her tarafımı kapatıyorlardı ne de olsa.

İkimiz de donup kalmıştık, benim çıplaklığım karşısında adeta kıpırdayamaz haldeydik. Zaman durmuştu ve Kyler... öylece beni izliyordu. Beni en son ne zaman çıplak ya da en azından yarı çıplak gördüğünü hatırlayamıyordum. Muhtemelen göğüslerim çıktığından beri öyle bir şey olmamıştı; onların da bakılacak yanı olsaydı bari. Bir

zamanlar birinden insanın ağzını doldurandan fazlasının gereksiz olduğunu duymuştum ama bunun tıpkı benim gibi küçük göğüslü kızlar tarafından uydurulduğuna tüm samimiyetimle inanıyordum; sırf kendimizi... aman Tanrım, beynimin bir an önce çenesini kapatması lazımdı.

Yanaklarımı basan ateş boynuma, hatta daha da güneye, beyaz dantelli çamaşırımın etrafına kadar inmişti çünkü beyaz bir sutyen ve çizgili bir külottan daha seksi bir şey giyemezdim.

Siktir.

Aklımdan geçirmem gereken en son kelime buydu sanırım çünkü şu an sadece bunu yapmayı düşünebiliyordum ve Kyler sanki daha önce bir kızı sutyen ve külotla görmemiş gibi bana bakıyordu hâlâ; oysa sebebin bu olmadığını biliyordum. Bana öyle bir bakıyordu ki yıllarca umutsuzca bunu temenni ettikten sonra muhtemelen şu an hayal görüyordum, zira gözlerinde ateş vardı, alev alev yanan tenime adeta okşayan bir odaklanmışlıkla bakıyordu. Kalp atışlarım hızlanıp vücudumun her noktasında hissedilmeye başladığında dudaklarım aralandı.

Bana, Paul'ün bana baktığını söylediği gibi bakıyordu.

Kyler hayatında bana hiç böyle bakmamıştı.

Karın kaslarım gerildi ve boynumdan aşağı keskin bir his dalga dalga indi. Dizlerimin bağı çözülmüştü.

"Yüce Tanrım."

Sesi beni kendime getiren büyük bir patlama etkisi yaratmıştı. Yatağa doğru atıldım, üstünde duran kocaman bir kazağı elime geçirdiğim gibi üstüme tuttum. "Kapı çalmayı bilmiyor musun sen?"

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Olamaz."

Öylece ona bakıyordum, bütün bedenim iki farklı nedenden ötürü yanıyordu. Olamaz mı? Tek diyeceği bu

muydu? "Bebeğim, her tarafını yalamak istiyorum" veya "Olamaz, kapat şu rezilliği" filan da mı değildi? En azından ikinci seçenekte "olamaz" kelimesi yerine oturuyordu.

Sonra Kyler kahkahayla gülmeye başladı... katıla katıla öyle bir gülüyordu ki çocuğa bir şey olacak diye korktum. "Özür dilerim," dedi. "Ama yüzündeki bakışı görmen lazım."

Ağzım açık kalmıştı. "Çık dışarı."

Gülüşü bir ton daha yükseldi, derinden yükselen kahkahaları tüylerimi diken diken ediyordu. Yatağın üzerinden elime geçirdiğim ilk şeyi ona fırlattım.

Kyler'ın eli havaya kalktı ve yolladığım füzeyi havada kaptı. Kaşları yukarı kalktı ve midem anında kasıldı. Parmaklarının ucundan kırmızı, dantelli ve hacimli bir şey sarkıyordu.

Aman tanrım, buna inanamıyordum.

Sutyenimdi bu, Victoria's Secret marka destekli sutyenim. Içinde o kadar fazla sünger vardı ki bunu taktığım zaman iki üç kilo ağırlaşıyordum.

Boğazımda biriken çığlığı engellemek için ağzımı sımsıkı kapattım.

Kyler'ın bakışları sutyenimden bana ve sonra yeniden sutyenime kaydı. "Sen bunu mu giyiyorsun?"

Cevap veremedim çünkü ne dersem diyeyim saçmalayacağımdan emindim.

Yatağa doğru yaklaştı ve sutyeni birazdan eline dolanacak vahşi bir hayvanmış gibi itinayla bıraktı. Gözleri yukarı döndü, bakışları benimkilerle buluştu. Muzip bir ifade vardı yüzünde. "Valizinin neden o kadar ağır olduğu şimdi anlaşıldı."

"Çık dışarı!" diye bağırdım.

Kıs kıs gülerek yavaş yavaş geri çekildi. "Tanner'ın te-

lefonda ne dediğini bilmek istemiyor musun?"

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Hayır dersem ne yapacaksın?"

"Yine de söyleyeceğim." Sırıtıverdi. "Diğerleriyle buluşmuşlar ama geceyi Frederick'te geçireceklermiş. Aşağıda çok kötü kar varmış."

Bu noktada herhangi bir şeyin ya da her şeyin ters gitmesini bekler olmuştum. "Hayda. Sence burası da kötüleşir mi?"

"Bilmiyorum. Sen üstüne bir şeyler giyerken ben gidip haberlere bakayım." Kyler kapıya yöneldi ve ekledi. "Kevaşe."

"Kapa çeneni seni kapı çalmayı bilmeyen röntgenci."

"İç çamaşırın da güzelmiş bu arada," dedi, kafasını tekrar odaya sokarak. "Renklerini beğendim. Üzerinde haftanın günleri de yazıyor mu?"

Çığlığı bastım.

Kyler

Odanın kapısını ardımdan kapatıp kafamı kapıya dayadım ve tavandaki kirişleri seyre koyuldum. Annem bu rustik görünümün hastasıydı. Bana sorarsanız, eve bitmemiş bir hava katıyordu.

Zihnimdeki yarı çıplak Syd imgesini silebilmek için çaresizlikle meşe kirişlere odaklandım. Işe yaramıyordu. Kirişler kalçalara ve göğüslere dönüşüyordu.

Ulu tanrım.

Kapıyı açtığımda karşımda böyle bir şey görmeyi hayatta beklemiyordum. Ayrıca Syd'in giysilerinin altında bu kadar... kıvrımlı hatlar görmeyi de beklemiyordum. Ufacık bir kızdı oysa, göğsümün hizasına ancak geliyordu

ve tahta gibi bir vücudu olduğunu varsayardım, zira onu çıplaklığa en yakın halde son görüşüm lise birdeydi. O zamandan bu yana mayoyla bile görmemiştim.

Vay be, bugüne kadarki tahminlerimde ne kadar yanılmışım meğer.

Kızın incecik belinden yusyuvarlak fırlayan kalçaları vardı. Bu kadar kısa boylu birisi için bacakları onları kapatan bir şey olmayınca upuzun görünüyordu. Ya o göğüslere ne demeliydi?

Avucumla çenemi sıvazladım ve gözlerimi kapadım.

Ufaktılar ama vücut yapısı göz önüne alındığında mükemmel büyüklükteydiler ve o dantelli beyaz sutyenin altında dipdiri olduklarına emindim. Uçları ise çok hoş bir pembelikte olmalıydı. Yuh artık ama bana? Göğüslerini hayal etmeye bir son vermeliydim. Bu kesinlikle çok aşırıydı.

Fakat bir erkek olduğumdan ve bu imge bir kez zihnime yerleştiğinden, göğüslerini okşadığımı ve sırtının bu dokunuşlarım karşısında zevkle geriye doğru büküldüğünü hayal ettim...

"Off," diye hırladım. İçimde şehvet kaynıyordu, hiçbir zaman iyi bir sonuç doğurmayan o yakıcı, neredeyse çılgınca şehvet.

Peki ya bana bakışları? Hayır. Mümkün değildi. Bu saçmalığı hayal ediyor olmalıydım çünkü bu Syd'di. Benim Syd'imdi ama hiçbir zaman o anlamda değil. O bebek gibi mavi gözleri istekle dolu bir halde bana bakıyor olamazdı. Sanki üzerinde neredeyse hiçbir şey olmadığı halde karşımda dikiliyor olduğu gerçeği karşısında bir şey yapmamı ister gibiydi.

Onu görmemi istiyordu sanki.

Gerçekten görmüştüm onu.

Büyük ihtimalle aklımı kaçırıyordum çünkü Syd hiçbir zaman bana o gözle bakmamıştı. Beni öyle düşünmüyordu işte –bildiğim kadarıyla– başka herhangi bir erkeği de. O gerzek Nate ona kazık attığından beri. O gün bugündür kimseyle çıkmıyordu. Buna bir itirazım yoktu çünkü ona layık olabilecek tek bir erkek yoktu etrafımızda, özellikle de ben; hele ki buraya gelirken yolda söyledikleri düşünülürse.

Odamın kapısını iterek açtım ve içeri daldığım gibi sweatshirt'ümü altındaki tişörtümle birlikte çıkarıp yatağa fırlattım.

Kendimi duşa attım. Yıkanmaya ihtiyacım olduğundan değil, aptalca bir şey yapmama engel olmak için ufak bir müdahale etmem gerektiğinden.

Zaten içimde koca bir aptal yaşıyordu.

Sıcak suyun altına girdiğimde hâlâ hayatımın sertliğini yaşıyordum ve bunun Syd ile hiçbir ilgisinin olmadığını söyleyip duruyordum kendi kendime. Muhtemelen dün gece seks yapmamış olmamdan kaynaklanıyordu. Evet, bu akla yatkın görünüyordu. Bunu soğuk bir duş almadan düzeltmenin tek bir yolu vardı. Başımı kaygan fayanslara dayadım ve elimi aşağı atıp gözlerimi kapadım.

Çok hızlıydı. Çok sertti. Ve başından sonuna yanlış kişiyi düşünmüştüm.

Sydney

Barın arka tarafında dikilmiş, düştüğüm utanç verici durumun yegâne çaresiymiş gibi içki şişelerini seyrediyordum. Aslında çare olabilirlerdi çünkü yeterince içersem muhtemelen Kyler'ın beni iç çamaşırlarımla görüp bana güldüğünü umursamamayı başarabilirdim.

Bana gülmüştü.

Bar tıklım tıklımdı, herkes Batı Virginia'yı kara boğacağı kesinleşen fırtınadan bahsediyordu. Buradan ayrılmak için çok geçti. Tek elimizden gelen, tahmin ettikleri kadar kötü olmayacağını umut etmekti.

Bir açıklık görerek sapsarı gür saçları olan bir kızla flanel montlu bir adamın arasına sıkıştım. Omzumun üstünden geriye baktım ve iç geçirdim. Kyler onu bıraktığım yerdeydi, dikkati muhtemelen çook eskiden tanıdığı taş gibi bir esmer güzeline yoğunlaşmıştı. Kızın ismi Sasha'ydı. Tam Sasha tipi vardı zaten.

Ne diyordum ben böyle? Hepten ezik bir kız olmuştum.

Bir elini Kyler'ın omzuna koyup üzerine eğilince göğüslerini –benimkilerden çok daha büyüklerdi– koluna sıkı sıkı bastırmıştı. Bir şey söylemiş ve Kyler da gülmüştü. Gamzelerini ortaya çıkaran büyük gülümsemelerinden biri değildi, daha ziyade koca bir kafes dolusu kanaryayı birazdan mideye indirecek bir kedinin gülüşüydü.

Kyler o an başını kaldırdı, bakışları kalabalık masaların arasında beni buldu. Önüme döndüm ve kendimi barmenin ince siyah kravatını seyrederken buldum. Ne hoş.

Bana gülümsedi. "Sana ne vereyim tatlım?"

Şişede "beyin" satılmadığına göre, ona en yakın şeyi seçtim. "Bir shot Jose alabilir miyim?"

Barmenin kaşları hafifçe yukarı kalktı. "Kimlik görebilir miyim?"

Ehliyetimi çıkarıp gösterdim.

Ehliyeti inceledikten sonra bana uzattı. "Yirmi bire yeni basmışsın." Sesinde şaşkınlık vardı. "Bana sorsalar en fazla on sekiz derdim."

"Hep aynı hikâye." Bara yaslandım ve adisyon açtırmak için kredi kartımı uzattım.

Barmen arkasına dönerken bana güldü ve raftan bir şişe aldı. Barlarda nasıl davranacağımı hiç bilemezdim zaten. Göze batmamak ve oraya ait olmadığımı çaktırmamak konusunda saçma sapan bir deneye tabi tutuluyor gibi hissederdim hep. Her görenin beni daha reşit bile olmamış kadar küçük sanması da işimi hiç kolaylaştırmıyordu.

"Tekila?" dedi arkamdan yükselen bir ses. "Tam gönlüme göre bir kız."

Arkamı döndüm ve başımı kaldırıp, daha da kaldırıp baktım. Arkamda gerçek bir adam dikiliyordu, oduncu montu giymeyen bir adam hem de. Koyu kahverengi saçlarının kıvır kıvır uçları alnına ve şakaklarına dökülüyordu. Kyler'a hiç benzemiyordu; daha yapılı ve geniş omuzluydu.

Mükemmel.

"Sen de mi tekila seversin?" diye sordum, nihayet konuşmayı başararak.

Yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi. "Hiçbir şey seni tekila kadar hızlı ısıtamaz. Buralarda buna ihtiyacın vardır."

"Buralı mısın?"

Başıyla onayladı. "Kışları burada çalışıyorum."

"Kayak öğretmeni misin?"

"Nereden bildin?"

Daha önce aklımdan bir kayak öğretmeniyle takılmayı geçirdiğimi hatırlayınca neredeyse kahkahayı basacaktım. Tekila bardağı bar tezgâhında yerini alınca ben de tutup kaldırdım. Buradaki herkes gibi içkici bir tip olmayabilirdim ama shot nasıl yapılır biliyordum. Başımı geriye atarak küçük bardağı dudaklarıma götürdüm. Beklemediğim şey ise boğazımın adeta alev almasıydı.

Tekila boğazımdan aşağı tutuşmuş benzin gibi aktı ve

içime yayıldı. Gözlerim sulanarak bara döndüm ve derin derin nefes alarak öğürme refleksimin çaresizce üstesinden gelmeye çalıştım. "Hay ben senin..."

Bay Kayak Öğretmeni sırtımı sıvazlarken güldü. "Iyi misin? Ilk yudum her zaman yakıcıdır."

"Evet," diyebildim zorla. Bir yandan da gözlerimi kırparak gözyaşlarımı azaltmaya çalışıyordum. Yuttuğumu üzerine kusmayacağımdan emin olunca ona döndüm. "Vay canına."

Sırıttı. "O kadar da kötü değil ha."

"Yok yok, değil." Şimdiden tutuştuğumu hissediyordum.

"Kendimi tanıtmadım," dedi boştaki elini bana uzatarak. Diğer elinde bir şişe bira vardı. "Adım Zach."

"Sydney." Elini sıktım. Avuçları hafifçe nasırlıydı.

Elimi gereğinden biraz daha uzun tuttu. Nihayet bıraktığında kalçasını bara dayadı. "Belli ki buralı değilsin."

"Hayır." Saçımı kulağımın ardına sıkıştırdım ve gülümsedim.

"Onunla mı birliktesin?" Çenesinin ucuyla omzunun üstünden Kyler'ı işaret etti.

Ben başımı öne doğru sallayınca, o da başını yana eğdi. "Arkadaş mısınız, yoksa?.."

"Arkadaşız," diye cevap verdim otomatik olarak ve tekilanın boğazımı yakması bunu söylemenin acısını biraz azaltmış gibi geldi.

Zach'ın kaşları havaya kalktı. "Daha önce Kyler'ın hoş bir kızla sadece arkadaş olduğunu hiç görmemiştim."

Iltifatı, sözlerinin gerçekliği arasında kaybolup gitmişti. "Ben Kyler'ı kendimi bildim bileli tanırım." Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Demek Kyler'ı tanıyorsun?"

Başıyla onayladı. "Pek iyi tanıdığımı söyleyemem, sa-

dece buraya takıldığı zamanlardan bilirim. Ee... yalnızca ikiniz mi geldiniz?"

"Birkaç günlüğüne bazı arkadaşlarımızla beraber geldik. Çoğu henüz varamadı. Ben Hagerstown'dan geliyorum."

"Ya. Çok hoş bir yerdir." Birasından bir fırt çekti. "Arkadaşlarınız neredelermiş?"

"Frederick'in hemen girişinde," dedim, bir yandan omzumun üstünden geriye bakarken. İnsan kalabalığının arasında Kyler'ı göremiyordum. Onu aradığımdan değildi gerçi. "Kar yollarını kesmiş, yarın gelmeye çalışacaklar."

Zach başını iki yana salladı. "Başarabileceklerinden emin değilim. Karın gece bu tarafa gelmesi bekleniyor ve çok büyük bir fırtına olacağını söylüyorlar."

Bunu aklımdan bile geçirmek istemiyordum.

Keyifli gülümsemesi yüzüne yayıldı ve gerçekten yakışıklı olduğunu düşündüm. "İkincileri yuvarlama vakti gelmedi sence de? Ben ısmarlıyorum."

Bakışlarım Zach'ın ardında, Kyler'ın hâlâ seksi Sasha ile oturduğu masaya doğru kaydı. Artık ona ilgi göstermiyordu ama. Onun yerine bana bakıyordu, sanki birkaç saniye sonra yerinden fırlayıp bana yatma vaktimin geldiğini söyleyecekti.

Buna cüret edemezdi.

Kyler'ın gözleri kısıldı.

Edecekti.

Bundan bir iki ay önce doğum günümü kutluyorduk ve çok nadiren içtiğim bir geceydi ama ben daha ikinci Sex on the Beach'imi bile içmeye başlamadan bara çok fazla ipsiz sapsız herif doluştu gibi bir şeyler geveleyerek beni eve yollamıştı.

İçimdeki öfke ve hayal kırıklığı tekilayla karışmıştı.

Kyler bana eğlenmeyi bilmediğimi söylemişti. Belli ki pazartesi sabahı önünüze konan bir istatistik formülünden daha ilginç değildim. Bunda doğruluk payı olabilirdi. Çünkü tam o anda içten içe eve dönüp kitabımı okumayı istiyordum. Belki biraz yağlı mısır da yiyebilirdim. Bir de insanı sıcacık tutan şu pofuduk çoraplarımı da giydim mi...

"Sydney?"

Nathan Balers'ı düşünmek için onca çılgın an varken, aklıma tam bu esnada gelmişti. Bir senedir onu hiç düşünmemiştim oysa. Gerçek anlamda tek erkek arkadaşım o olmuştu, lisede iki sene ve üniversite birinci sınıfın büyük kısmında onunla çıkmıştım.

Geriye dönüp baktığımda ona âşık olup olmadığımdan emin değildim. O zamanlar öyle görünüyordu. Nate dışında ilgi duyduğum tek erkek kapsama alanım dışındaydı –hâlâ öyleydi– ve Nate benim için uygundu. Sabırlı. Esprili. Zeki. Sevimli. Bir takım şeyler yapıyor olsak da –daha doğrusu ben kendimi dünyadaki en uyuz kız arkadaş gibi hissetmemek için bir şeyler yapıyordum– tam manasıyla seks yapmak için üniversite birinci sınıfa kadar beklemiştik.

Hiç de öyle lafını etmeye değer bir şey olmamıştı. Onun için de aynı şekilde. Seks acı veren bir şeydi ve tam acı sona erip neredeyse zevk veren bir hal aldığında, bitivermişti.

Nate bir hafta sona beni terk etmişti.

Cep telefonuma mesaj atarak.

Bu mesajdan birkaç gün sonra Kyler, Nate'in okuldaki bir partide boşboğazlık ettiğini duymuş.

Etrafını saran arkadaşlarına benim frijitliğim yüzünden sertliğini güç bela muhafaza edebildiğini anlatıyormuş.

O günkü kavgada Kyler'ın burnu, Nate'in de çenesi kırılmış ve sonrasında Nate haftalarca topallamıştı.

Nathan Balers siktirsin.

Ben eğlenmeyi biliyordum. Kontrolü nasıl kaybedeceğimi biliyordum. Ayrıca frijit filan da değildim.

Gülümseyerek Zach'a döndüm ve "Ikinci tur bence de süper olur," dedim.

KAKTÜS TEAM

Altıncı Bölüm

Sydney

İkinci tur içkiler derken üstüne birkaç tane daha içildi ve dürüst olmam gerekirse toplamda ne içtiğimi sayamadım. Sohbetin ilerleyen aşamalarında Zach'ın bu dünyadaki en komik adam olduğu sonucuna varmıştım ya da en azından bana öyle geliyordu çünkü gülmeden duramıyordum. Fakat düşününce; o kafayla otobanda meydana gelen zincirleme trafik kazasına bile gülebilirdim.

Biri müzik kutusuna para atıp da "County Roads" şarkısını çalmaya başlayınca, sözlerini bilmememe rağmen yine de eşlik ettim. Zachie elimi tutup beni ufak dans pistine doğru çekince ona da itiraz etmedim.

Ancak barmen etti. "Bence ayağa kalkmasan daha iyi olur tatlım."

"Iyiyim ben." Yüzümde kocaman, aptal bir sırıtma vardı.

Zach elimden çekti. "Onu duydun. Iyiymiş işte."

Barmenin bakışları benden ona doğru kaydı. "O buralı değil Zach."

"Bunu zaten biliyor," diye dikkatini çektim.

"Bunu aklından çıkarma Zach." Bu sözler bana bir uyarı gibi görünmüştü ama hiçbir şey anlamamıştım ve Zach da beni piste çekmeyi sürdürüyordu.

Dansa başladık ve bacaklarımız birbirine sürtündü. Kendi etrafımda dönüşümü tamamladığımda ellerini kalçama koydu. Aldırmadım. Herhangi bir şeye aldırmıyordum o anda. Müzik damarlarımda dolaşıyordu. Veya belki de tekilaydı bu dolaşan. Hangisi olursa olsun, bir önemi yoktu. Birkaç dakika içinde alnım terlemişti ve saçlarımı boynumdan çektim. Bu hareket üstümdeki giysinin de yukarı doğru kaymasına ve tenimin bir bölümünün açığa çıkmasına neden olmuştu.

Göbeğimde dolaşan parmaklar beni şaşırtıyordu. "İnanılmaz derecede seksisin," dedi Zach, avucunu karnımın üstüne koyup parmaklarıyla yukarılara tırmanırken. "Ciddiyim."

Bu iltifata kaşlarımı kaldırarak yanıt verdim. Ancak bakınca Sasha dışında çevrede pek iddialı kimseleri göremedim ve müziğin ritmiyle kalçalarımı kıvırırken kendimi gerçekten seksi hissettim.

Zach başını eğerek çenesini yanağıma sürtmeye başladı. Bu hafif temas beni ürpertmişti. "Bence ikimiz buradan..."

Pantolonumun arka cebinde hissettiğim titreşim dikkatimi dağıttı. "Bir saniye," dedim ve bir adım geri çekilerek cebimden telefonumu çıkardım. Andrea'dan mesaj gelmişti. Başımı kaldırıp Zach'a baktım. "Hemen dönerim. Arkadaşımla konuşmam gerek."

Zach'ın yüzündeki gülümseme hafifçe kayboldu ama yine de başını öne doğru salladı. "Tamam, bekliyorum ben."

Tuvaletlere giden koridora çıktım, burası daha serin ve sessizdi. Mesajda şöyle diyordu: Cnm skldı. Senin?

Bardayım. Bir kayak öğretmeniyle dans ediyorum. Buna kocaman, sarı bir gülücük ekleyerek gönderdim.

Grçkten? Kyler nrd?

Bunu okuyunca yüzümdeki gülümseme kayboldu. Sasha diye bir piliçle.

Ben tuvalete girip çıkana dek birkaç kez daha mesajlaştık ve sadece hafifçe sendeliyor olduğumu görünce memnun oldum. Tuvaletten çıkıp koridora döndüğümde Andrea, Zach ile başka ne yapmayı planladığımı soruyordu.

Bilmem. Biraz daha dans edebiliriz?

Ona güğümlerini göster.

"Ona güğümlerini göster?" diye yüksek sesle okudum. Ne demekti şimdi bu? O kadar da sarhoş olamazdım. Başımı iki yana sallayarak hemen ne demek istediğini sordum: Güğüm derken?

Bir saniye sonra cevap geldi: Göğüslerini! İlla düzgün yazılacak seni düzeltme manyağı!

"Ha, göğüsler. Evet şimdi anlaşıldı," diye mırıldandım ve telefonumu arka cebime sokuverdim. Andrea harika bir tavsiyede bulunmuştu.

"Burada dikilmiş kendi kendine göğüslerden mi bahsediyorsun?" diye sordu birden arkamda beliren Kyler.

Küçük bir çığlık atıp ona döndüm. "Tanrım..."

Yüzünde seksi bir gülümseme belirdi. "Tek başına kaldığında bunlar hakkında konuşuyorsan seni daha yakından gözetmem gerekir."

Bir bar sandalyesinin altına kadar sürünüp orada ölmeyi yeğlerdim şu an? "Andrea'yla konuşuyordum."

Başını hafifçe yana eğdi. "Andrea'nın göğüslerinden mi bahsediyordunuz?"

"Hayır. Benim göğüslerimden."

Gözünde beliren merak, bir anda gözlerinin rengini daha da koyulaştırmıştı. "Vay, konu giderek güzelleşiyor."

Ağzımı sımsıkı kapattım, kendimi yumruklamak isti-

yordum. "Hayır, öyle değil... neyse boş ver. Gitmem gerek."

"Nereye gidiyorsun?" Ben yanından sıyrılıp geçmeye çalışırken kolumdan yakaladı ve birden beni zınk diye durduruverdi. Dar koridorda birbirimize yapışmıştık adeta. Başını aşağı eğdi, gözleri kısıldı. Dudakları yavaşça yayılan bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen sarhoşsun."

"Yalnızca biraz çakırkeyif oldum." Kolumu kurtarmaya çalıştım ama bırakmadı. "Zach'ın yanına dönmem gerek. Dans ediyorduk. Bana inanılmaz derecede seksi olduğumu söyledi, bu yüzden onunla dans etmeye devam etmek istiyorum."

"Ne dedin sen?" diye sordu gözlerini kocaman açarak.

"Seksi olduğumu söyledi." Gözlerimi gözlerine diktim. "Ne var? Buna inanmak o kadar mı zor?"

Boştaki eliyle uzanıp kazağımı belimden aşağı doğru çekiştirdi. Bunun üzerine elinden kurtulmak için daha da kıpırdandım. "Öyle demek istemedim. Sasha onu tanıyormuş. Biraz tuhaf bir tip olduğunu söyledi ve ben de aynı görüşteyim."

"Ya." Gülmeye başladım. "Demek Sasha onu tanıyormuş? Nereden?"

Kyler'ın kaşları çatıldı. "Çünkü Sasha buralı ve evet, eskiden çıkıyorlarmış Syd. Sana o kızı tanıdığımı söylemiştim."

"Eminim tanıyorsundur, eminim."

Dudakları büzülüverdi ve birkaç saniye cevap vermedi. "Zannettiğin gibi değil Syd. Sasha ile ben o manada takılmıyoruz."

Sasha ile yatmamış mıydı? Vay be, yeryüzünde bir ikimiz kalmıştık demek. "En iyisi sen Sasha'nın yanına dön. Ben de kaçığın yanına."

Kyler sıkıntıyla iç geçirdi ve başını geriye attı. Kumral

saçları arkaya düşünce bu haliyle yüzünü cennete dönmüş bir meleği andırıyordu.

Pekâlâ, kabul. Büyük olasılıkla sarhoştum.

"Neden gelip benimle birlikte oturmuyorsun?" Beni iyice kendine çekti ve bir an için elinden kurtulmaya çabalamaktan vazgeçtim. Bacaklarım bacaklarına yapıştı ve bir kez daha gözlerim göğsünün hizasındaydı.

Ne yazık ki üzerinde giysileri vardı.

Öne doğru eğildim, yanağımı göğsüne yasladım. Muhteşem kokuyordu. Gözlerimi kapadım ve onu içime çektim.

Kyler yumuşak bir sesle kıkırdadı. "Ne kadar içtin bebeğim?"

"Bilmem," diye geveledim. "Bir iki tane."

Kolumu bıraktı ve kendi kolunu omzuma koydu. "Ne içiyordunuz?"

"Tekila."

Şaşkınlık dolu bir kahkaha attı. "Te-ki-la mı? Yuh."

Kıkırdadım. "O kadar da kötü değilmiş. İlk başta biraz yaktı ama şimdi bir şey hissetmiyorum."

Kyler bir kez daha güldü. "Eminim hissetmiyorsundur."

"Mmm..."

Elini göğsüyle yüzümün arasına soktu ve parmaklarıyla çenemi tuttu.

Başımı yukarı kaldırdı. "Gelip Sasha ve benle oturacak mısın?"

Bu soruyu duyunca irkildim ve bir adım geri çekildim. Beni tamamen kendine bağlamıştı, ta ki "Sasha ve ben" kısmına dek. İçime yayılan hayal kırıklığı, yaşadığım keyfi kaçırma tehdidi içeriyordu. Kendimi kötü hissetmemem –ya da hiçbir şey hissetmemem– gerektiğini biliyordum ama hissediyordum.

"Gidip dans edeceğim. Görüşürüz."

Kyler'ın savurduğu küfürler kalbimin atışları arasında yok olup gitmişti. Koridordan çıktığım an karşımda beliren Zach elime yapıştı. "Kaybolduğunu sandım."

"Yok," dedim, beni dans pistine çekelemesine müsaade ederek. "Şeydeydim..."

Belime yılan gibi dolanan bir kol beni olduğum yere çiviledi. Hayatımda ilk kez kelimenin gerçek anlamıyla iki erkeğin arasında kalmıştım. Hiç de beklediğim kadar eğlenceli değilmiş.

"Dur bakalım." Kyler'ın nefesi şakaklarımın çevresindeki saçların havaya uçuşmasına neden oldu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Güzel soruydu.

Zach bize döndü ve Kyler'ı gördüğü an kaşları çatıldı. "Ben de gecem ne güzel geçiyor diyordum. Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Seni hiç ilgilendirmez." Kyler'ın belimi saran kolu iyice kasıldı.

Aman tanrım...

Zach da beni sıkı sıkıya tutuyordu. "Seni tekrar gördüğüme sevindim ama biz dans etmeye gidiyorduk."

"Bence onun biraz oturması gerekiyor." Kyler bir adım daha atarak benim önüme bir duvar gibi dikildi. "Anlaşıldı mı?"

Gerginlik giderek artıyordu. "Oturmaya filan ihtiyacım yok benim."

"Arkadaşını duydun," diye cevapladı Zach beni çekiştirerek. "Oturmak filan istemiyor. Bence en iyisi bırak ne istiyorsa onu yapsın."

Kyler güldü; bela vaat eden soğuk, pis bir gülüştü bu. Diğer kolumdan yakalayıp beni sımsıkı tuttu. "Senin ne düşündüğün umurumda bile değil ve eminim sen bunu za-

ten iyi biliyorsundur. Ama sana hemen şu an söyleyeyim, aklındaki şeyi yapamayacaksın."

Vay be. Bu çok garipti. Birbirlerini hemen hemen hiç tanımayan iki kişi için ortada çok büyük bir düşmanlık söz konusuydu.

"Nasıl?" dedi Zach, gözlerini kısarak.

"Evet, doğru duydun."

Bir anda ne olduğunu anlamadım. Zach'ın beni tutan eli gevşedi ve şaşkınlık bir çığlık attım. Sonra birden Kyler kolumu bıraktı ve elleri Zack'ın yakasına yapışarak onu birkaç adım sürükledi.

"Onu elini süremezsin," diye hırladı Kyler. "Anladın mı? Ne şimdi. Ne de başka zaman."

Kyler'ın kesinlikle aşırı tepki verdiğini düşünüyordum.

"Sen kime bulaştığının farkında değilsin," diye onu uyaran Zach öne doğru bir adım attı.

"O bir kayak öğretmeni," diyerek açıklama yapma gereği hissettim. "Evet. Bakın size pek faydalı bir bilgi."

Kyler, Zach'ın dibine kadar sokuldu. Ondan çok daha uzun olduğu için tam tepesinden bakıyordu. "Kime bulaştığını gayet iyi biliyorum dostum."

"Öyle mi?" diyen Zach öne doğru bir hamle yaptı ancak Kyler çok daha hızlı davrandı. Kayak öğretmenini omuzlarından yakalayıp arkamızdaki duvara yapıştırdı. Duvara asılı dart tahtası bu darbeyle yerinden oynadı.

"Bir daha düşünsen iyi edersin," dedi Kyler. "Seni paspas etmek konusunda hiçbir çekincem yok."

Kyler'ın giysisine yapışıp çekiştirdim. "Kyler, haydi gidelim buradan."

Kyler beni umursamadı.

"Siz zengin züppeler buraya gelip insanları keyfinize göre itip kakabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Çok beklersi-

niz." Zach'ın gözleri Kyler'ın omzunun üstünden bana yöneldi. "Senin gibi minik yosmalar için de geçerli bu. Kadın zevkinden ne mal olduğun anlaşılıyor zaten."

"Ne?" Şu an tamamen farklı bir nedenden ötürü öfkeden deliye dönmüştüm ve Kyler'ın etrafından dolanmaya çalıştım. "Ben yosma filan değilim, anladın mı bok kafalı."

"Ne haliniz varsa görün." Zach silkenerek Kyler'ın elinden kurtuldu ve kuyruğunu kıstırıp gitmeye yeltenirken son anda. "Ikiniz güzel vakit geçirirsiniz artık," dedi.

Kyler onun peşinden kovalayacak gibi görünüyordu ama etrafta dikkatini buraya yönlendirmiş dost olmayan yüzleri –muhtemelen buranın yerlileriydiler– görünce bir kez daha düşündü. "Off, nereden buluyorsun böyle manyakları Syd?"

"Hey!" Sırtına bir tane patlattım. "Sen karışana dek hiçbir manyaklığı yoktu adamın."

"Neyse. Sonuçta onu tanımıyordun." Uzanıp elimi tuttu. Üzerimdeki ağırlığı çok değişik bir his veriyordu ve tam olarak anlamlandıramadığım daha binlerce duygu da cabasıydı. "Haydi. Eve dönelim."

Sesinin tonundan itiraz hakkım olmadığı açıkça anlaşılıyordu. Masaya uğrayıp hafif gücenmiş Seksi Sasha'yla vedalaştı ve kapıya yöneldik. Aralarında Zach'ın da bulunduğu bir grup irikıyım tip barın köşesinden pis pis bize bakıyordu ancak Kyler fark etmedi. Batı Virginia'da doğmuş büyümüş bir grup iri kıyım adamın pis pis bakışları da cidden korkutucu olabiliyordu. İnsanın aklına karanlık ormanları ve alelacele kazılmış mezarları getiriyordu.

Ürperdim ve durduk yere kendimi korkuttuğumu fark ettim.

Dışarı adım atmamızla beraber buz gibi rüzgâr yüzü-

me çarptı. Nefesim kesilmişti. "Yuh, insanın götü donar bu soğukta!"

"İnan bana insan vücudunda en son donacak yer orasıdır Syd," dedi Kyler. "Sana palto giymeni söylemedim mi ben?"

"Peh!" Elinden kurtuldum ve içeri girdiğimizden beri yağmış bulunan taze karın üzerinde ağır ağır yürümeye başladım. Yalnızca birkaç santimlik bir kar tabakası vardı yerde ama dört bir yana saçarak ilerliyordum. "Arabayla gelmeliydik buraya."

"Yürümeyi kendin istedin." Sweatshirt'ünü kafasına çekti ve çıkardı. "Al giy şunu."

Başımı hayır anlamında salladım ve tepeden aşağı inmeye başladım ancak Kyler iç geçirip önüme atladı, çenesi kararlılıkla kasılmıştı. "Kollarını kaldır."

"Ya hayır dersem?"

Sweatshirt'ünü bana uzatırken dudakları titredi. "Seni tutup zorla giydiririm."

Kulağa eğlenceli geliyordu. Aslına bakılırsa, Kyler'ın beni tutup soyması daha iyi olurdu. İç geçirdim, kendimi bu hayale tamamen kaptırmıştım. İş tutan kar tavşanlarından farkımız kalmazdı.

Kyler yanıma sokulup başını öne eğdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Kar tavşanlarını," diye cevap verdim.

Derinden bir kahkaha koyuverdi. "Haydi bakalım, kaldır şimdi kollarını ve neden bu kadar içtiğini söyle bana. Lütfen?"

"Madem ki lütfen dedin..." Kollarımı kaldırdım ve dibime sokulmasını hissettim. Giysiyi başımdan geçirdi ve sonra kollarımı giydirmeye koyuldu. "Sadece biraz eğlenmek istedim."

"Bunda yanlış bir şey yok." Sol kolumu soktu ve ardından sağ koluma yönlendi. Kaşları odaklanmış bir şekilde gerilmişti. "Ama daha önce bu kadar içmeden eğlendiğin çok olmuştu."

"Ee?" Elimi yumruk yaptım ve Kyler giysinin kolunu geçirmeye çabalarken sıkıntıyla iç geçirdi. Elimi düzeltim ve kıkırdadım. "Ne olmuş yani?"

"Bir şey yok." Sweatshirt'ü eteklerinden çekti ve giysi neredeyse dizlerime kadar inerek beni bir elbise gibi sardı. "İşte oldu."

Başımı kaldırıp ona baktığımda bir adım geri çekildi ve yüzünde onaylar gibi tuhaf bir bakış vardı. "Sen üşümüyor musun?" diye sordum.

Omuzlarını silkti ve altına giydiği siyah tişörtün kumaşı bu hareketle esnedi. "Bir şey olmaz."

Peki demek üzere ağzımı açtım fakat dudaklarımın arasından tamamen farklı bir şey çıktı. "Ben artık sıkıcı biri olmak istemiyorum."

"Ne? Saçmalama." Kyler parmaklarıyla saçlarını düzeltti. "Tatlım sen sıkıcı filan değilsin ki."

"Hayır, öyleyim."

"Sydney, sen kesinlikle öyle değilsin. Arabada sana o sözleri söylememeliydim. Sen olduğun gibi..."

"Mükemmel miyim?" diyerek cümleyi onun yerine ben tamamladım. "Bu replik Bridget Jones'tan değil miydi?"

"Olabilir." Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

"Ne kadar pisliksin."

Kyler beni dirseğiyle hafifçe dürttü. "Fakat cidden Syd..."

"Konuşmak istemiyorum." Birden milyonlarca kat fazla rahatsız olmuştum. Yeniden yürümeye başladım, birkaç adım arkamdan geldiğini duyuyordum. "Konuş. Konuş. Konuş," diye söylendim.

Kar, hafif hafif yağıyor, başımı ve omuzlarımı kaplıyordu. Başımı geri atıp kar tanelerini ağzımla yakalamak geçiyordu içimden fakat bunun yerine kollarımı iki yana açıp kafamı geriye attım ve "Sıkı bir kukusu olan bir kadın arıyorsan, küçük minik göğüsleri olanlardan seç!" dedim.

Kyler kolunu belime doladı ve gülmeye başladı. "Sen iyice uçmuşsun."

"Bu şarkıyı duymadın mı yoksa?" Ona yaslandım, kollarımı beline doladım ancak her nasılsa ellerim bacaklarının üst kısmına değmişti. Çok tuhaf. "Haven Palen Pole'un şarkısıdır."

Bana destek verdi. "David Allen Coe demek istiyorsun sanırım."

Kaşlarımı çattım. "Ben de öyle dedim zaten."

"Sen nasıl diyorsan öyle olsun."

Bu şekilde yaklaşık bir metre yürüdük –daha doğrusu ayaklarımızı sürüye sürüye ilerlemeye çalıştık– ve sonra ben doğruca bir posta kutusuna geçirdim. Söylenmeye başladım. "Orospu çocuğu önüme fırladı!"

Kyler durup başını iki yana sallamaya başladı. "Şu halinle tüm zararın kendine."

"Iyiyim ben." Elimle onu uzaklaştırmaya çalışırken bir yandan da çarptığım hareketsiz nesneye pis pis bakıyordum. "Gözüm üzerinde."

"Dur sana yardım edeyim," diye teklifte bulundu. "Tamam mı? Ikimizi de tek parça halinde eve ulaştıracak ve ninja posta kutularından da sakınacağım."

Kulağa güzel bir plan gibi geliyordu ancak Kyler kollarını belime dolayıp beni kaldırdığında, daha doğrusu çuval gibi omzuna attığında bunu hiç beklemiyordum. Bir çığlık attım ve anında debelenmeye başladım.

"Rahat dur." Kıçıma bir şaplak indirdi.

"Hey!"

Bir tane daha indirdi ve ben de böbreklerine sıkı bir yumruk yapıştırdım. Popom darbelerden yanmayacak kadar üşümüştü ancak ondan yükselen homurtu yüzüme bir gülümsemenin yerleşmesine sebep olmuştu. Ne var ki bu, midem alkolle doluyken hiç uygun bir pozisyon değildi.

Kyler daha üç adım atmıştı ki aşağı inmem gerektiğine karar verdim. Birden kendimi geriye attım ve Kyler sendeledi. Yol kenarındaki kar birikintisine girdi. Debelenerek öne doğru kaydım ve bacaklarımız birbirine dolandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, bir yandan da beni tutmaya çalışarak.

"Iniyorum." Kendimi arkaya doğru savurmamla ikimizin de bacaklarını yerden kestim. Kyler son anda döndü, düşmenin şiddetini göğüsleyebilmek için kendini alta attı ve ben onun üstüne düştüm.

Ikimiz de bir an kımıldamadık ve sonra Kyler'ın elleri kalçamı kavradı. Altımdaki göğsü önce yavaş, sonra hızlı inip kalkmaya başladı. Boğazından kocaman bir kahkaha yükseldi ve benim yüzüme de mutlu bir gülümseme getirdi.

Ellerimi göğsüne koydum ve başımı kaldırdım.

Gülümseyerek bana bakıyordu. Nefesim kesilmişti ve başım dönüyordu. "Çok güzelsin."

Kyler elini uzattı, yüzüme düşen saçlarımı çekti ve kulağımın ardında sıkıştırdı. "Galiba bunu benim söylemem gerekiyordu."

"Sence ben güzel miyim?"

Bakışları tenimdeki her bir çil tanesini hafızasına kazıyormuş gibi yüzümde dolaşıyordu. Baş dönmesi dört bir yanımı sardı, sanki kocaman bir köpüğün içine düşmüş-

tüm. "Ben seni hep çok güzel bulmuşumdur Syd."

Dünya o an pasparlak, ışıl ışıl ve yepyeni olmuştu. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye cevapladı, elini saçımdan çekip yeniden kalçama koydu. "Evet, kesinlikle."

Yapacak başka bir şeyim yoktu. Yalnızca tek bir seçeneğim vardı. Kyler bana beni güzel bulduğunu söylemişti ve bunu söylediğini duymak için bir ömür beklemiştim.

Uzanıp onu öptüm.

KAKTÜS TEAM

Yedinci Bölüm

Sydney

En azından öpmeyi denedim.

Hedefi feci şekilde ıskaladım. Yanaklarım üşümüş yanağına yapıştı.

"Syd," dedi ve ismimi söyleyiş biçimi adeta içimi oymuştu, sanki bir lanet ile bir dua arasında kısılıp kalmıştı adım.

Elleri yukarı, belime doğru kaydı, sweatshirt'ün ve kazağımın altına girdi. Parmakları çıplak tenime dokunduğunda o teması olabilecek en keskin, en lezzetli şekilde hissettim. Sırtım geriye doğru büküldü ve o an ilk adımı attığımızı düşündüm. Vücudumun belden aşağısını üzerine bastırdım ve onun en yumuşak yerimi dürttüğünü hissedince nefesim kesildi. Kyler'ın boğazından güçlü bir hırıltı yükseldi ve parmakları etime gömülürken sinir uçlarıma kadar yandığımı hissettim.

Kyler çok hızlı hareket etti. Dünyam bir anda tersine döndü ve birden kendimi sırtüstü yatar halde buldum. Kyler üstüme çıkmıştı ve karışmış saçları alnına dökülüyordu. Güzel! Bu gidişatı sevmiştim.

Saçlarını kaplayan minik kar taneleri loş sokak lambasının ışığında parıldıyordu. Soğuk karlar giysilerim-

den içeri giriyordu ama neredeyse hissetmiyordum bile. Yanıyordum. Ta derinlerden gelen bir yanmaydı bu, tüm duyularım coşmuştu ve bugüne dek hissettiğim en güzel duyguydu. Elimi kaldırıp parmaklarımı yumuşacık saçlarının arasında gezdirdim. Verdiği tepki içgüdüseldi. Gözlerini kapadı ve yanağını avucuma bastırdı. Göğsümde ılık lılık bir şeyler akıyordu.

"Ne yaptığının farkında değilsin," dedi Kyler, bir elimi yakalayıp başımın yanına, karlara bastırırken. Parmakları bileğimi sıkıca kavramıştı.

Altında kıvrandım. "Hayır, farkındayım."

Gözleri bir kez daha kapandı ve yeniden açıldıklarında simsiyah kuyuları andırıyorlardı. "Çok sarhoşsun Syd."

"Hayır, değilim." Bir bacağımı altından çekmeyi başardım fakat sonra Kyler doğruldu ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Bir saniye sonra ayağa kalkmıştım ve gökyüzü hafifçe dönüyordu. "Vay be."

"Evet, bence de," dedi, sesi hiç duymadığım kadar derinden çıkıyordu. "Haydi eve gidelim."

"Ama..."

"Sydney," diye sözümü kesti ve ben ürktüm. "Sen sarhoşsun. Meydana gelmesine izin vereceğim tek şey seni eve götürmem olacak."

"Kapa çeneni ve ne diyorsam onu yap" tonunda konuşmamıştı. Genellikle buna karşı gelirdim ancak bu defa şok olmuş ve onu dinlemiştim. Tekrar elimi tuttu ve eve doğru yürümeye başladı. Onun yanı sıra kör topal ilerliyordum, kafa karışıklığı midemdeki tekilayla birlikte beni yiyip bitiriyordu. Anlamıyordum. Benden etkileniyordu. Bana güzel olduğumu ve beni hep güzel bulduğunu söylemişti; ben de bunu hissetmiştim. Bunu saklamanın bir anlamı yoktu ama beni reddetmişti.

Kyler beni reddetmişti.

O hiçbir dişiyi reddetmezdi.

Ağlamak istiyordum; karlara oturmak ve ağlamak. Küçük düşmüş, aklım karışmış ve hâlâ azgın halde kendimi sessiz kalmaya ve yürümeyi sürdürmeye zorladım. Her ikisi de aynı derecede zordu.

Boğazımda bir ağız ishalinin sökün etmek üzere olduğunu hissediyordum. Bundan hiçbir hayır gelmezdi. Eve varmak sanki yıllar sürmüştü ve ne ellerimi ne de bacaklarımı hissedebiliyordum; üstelik bunun kar ve soğukla bir ilgisi olduğunu da sanmıyordum.

Kyler ışıkları açarken elimi bıraktı. Kör edici parlaklık beni çok kötü etkiledi ve bütün ev kafamın içinde dönmeye başladı. Kyler tam yanımda bitivermişti, zamanlaması da mükemmeldi zira bacaklarımın artık işlevlerini yerine getirmez olduğunu hissediyordum.

Beni kucağına alıp merdivenlere yöneldi. "Bu kadar çok içmemeliydin Syd. Ne gerek vardı sanki."

Yüzümü omzuna gömdüm. Çok içmiş olmaktan dolayı Kyler Quinn tarafından eleştirilmek benim için ironinin ve utancın son haddiydi ama hakkı da vardı. O kadar sarhoştum ki sarhoş olduğumu kabul edebilirdim.

Kyler beni üst kata ve kaldığım odaya taşırken hiçbir şey demedi. Beni yatırırken bir şey dedi ancak başımı yastığa koyduğum an büyük bir şans ve lütuf eseri sızdım gittim.

Kyler

Az önce ne olmuştu öyle?

Cidden. İlahi bir ağzın çıkıp açıklama yapmasını bekliyordum.

Syd'i seyrederken Snowshoe'ya adım attığım anda baş-

ka bir gerçeklik boyutuna geçtiğime neredeyse emin olmuştum. Bu boyutta Syd'i yarı çıplak görmüştüm, onun sarhoş olmasına tanıklık etmiştim; beni öpmeye yeltenmesi ise bunların yanında olağan kalmıştı.

Bütün bu olanlar karşısında kesinlikle aptala dönmüştüm ve biraz da kızgındım. Bu gece onun yanında olmasaydım öylesine karşısına çıkan bir kayak öğretmeniyle birlikte olacaktı. Bu kişi bir de Zach'tı öyle mi? Midem yanıyordu. Kahretsin, bütün bunlara hiç anlam veremiyordum.

Bir yandan tahrik de olmuştum ama düşününce okuldaki diğer kızlar gibi o da sadece kucağımda biraz kıvırmıştı alt tarafı. Üstelik bunu yaparken kendini gayet iyi hissediyordu hem de aşırı iyiydi ve onu geri çevirmek gerçekten çok zor olmuştu.

Bunu aklımdan bile geçirmemeliydim aslında. Tabii ki ondan etkileniyordum ama bu sularda yüzemezdim çünkü bunu kabullenecek olursam, diğer konulara da aynı şekilde yaklaşmalıydım.

Elimle yüzümü sıvazladım. Syd sarhoştu, gerçekten sarhoştu. Bu kızın tekiladan uzak durması gerekiyordu.

Yattığı yerde kımıldandı, hafifçe inlerken kaşları büzüldü.

Hareket ettiğimi bile algılayamadan yanında bitivermiştim. "Syd?"

Cevap vermedi. Rahat olmadığını görebiliyordum. Doğrulurken dilimin ucuna kadar gelen küfrü etmemek için kendimi tuttum. Onu bu halde bırakamazdım. Peki ya hastalanırsa? Yatağın başından bir yastık alıp elimi başının altına soktum ve yastığı yerleştirdim. Uyanmadı fakat sırtüstü döndü.

Sırıttım ve yatağın ters tarafına yattığının farkında mıdır acaba diye merak ettim. Buna cevabım hayırdı. Ya-

tağın başına doğru geçip oturdum ve yavaşça botlarını çıkardım. Sahte koyun derisi ya da onun gibi bir şeyden yapılmışlardı ve dizlerine kadar çıkıyorlardı. Kardan dolayı biraz nemliydiler.

Botları odadaki sandalyenin yanına bıraktım, döndüğümde Syd doğrulmaya çalışıyordu.

"Syd?"

Bir şeyler mırıldandı ve tek anladığım sözcük "sıcak" oldu. Sonra ona giydirdiğim sweatshirt'ü çıkarmaya başladı. Bir iki saniye sonra giysi kafasında sıkışmıştı.

Kolları iki yana düşerken ben de güldüm.

Sesi boğuk boğuk geliyordu ama hiç de dostane değildi. Sonra öne doğru eğildi, o şekilde soyunmaya çalıştı. Bu gidişle kendini boğacaktı.

"Bir saniye," dedim yanına otururken. "Ben çıkarayım."

Ellerime vurdu ancak başını giysiden kurtardım ve bunun üzerine kazağını çıkarmak istedi.

Iç geçirerek bileklerinden kavradım. "Syd, bana bırak."

Gözleri tamamen kaymıştı ve o an neler olduğunu algılayabildiğinden şüpheliydim fakat kazağını çıkarmama olanak tanıyacak kadar sakinleşti ve bir anda karşımda atlet ve kotuyla kaldı.

"Benim..." diye mırıldandı ve öne doğru eğilip alnını omzuma dayadı. "Benim soyunmam gerek."

Kolumu sırtına dolayıp onu desteklerken güldüm. "Bebeğim, daha şimdi iki tane kazak çıkardın."

"Pantolonum." Debelenerek kucağıma oturdu, bacaklarını iki yanıma sarkıtmıştı. "Uyuyacağım ben."

Kucağımdan kayıp da yere düşmesin diye yan döndüm ve başının tepesinden bakarken gülümsedim. "Böyle mi uyuyacaksın?"

"Hı-hı."

Tekrar güldüm. "Kucağımda uyuyamazsın."

Küçük bir top gibi kıvrılıp iyice sokuldu. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. "Nedenmiş?" diye acınası bir edayla sızlandı.

"Pek rahat etmezsin de ondan." Kendimi geriye doğru atıp yüzüne düşen saçları çektim. On bir tane çili vardı. Burnuna ve yanaklarına yayılmış çillerin sayısı bu kadardı. Gür kirpikleri yanaklarının üstüne kapanıyordu. Uyumuş muydu yoksa? "Syd?"

"Mmm... pantolon."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kotunu çıkarmamı mı istiyorsun?"

Yanağını göğsüme bastırdı ve bacağımı bir kez dürttü. Sanırım bu, sarhoş mors alfabesinde evet demekti. İçimden söverek bunu yapmaya mecbur olduğumu kendime söyledim. Onunla böyle bir şey yapacağım hiç aklımdan geçmemişti.

Syd'i sırtüstü yatırarak kirpiklerini kırpıştırmasını seyrettim. Gözlerinin rengi, bulutsuz yaz semalarının parlak maviliğindeydi. "Çok... hoşsun."

"Ne dedin?" diye güçlükle sorabildim. "Sen bana hoş mu dedin?"

Yine yan dönecek oldu fakat onu durdurdum. "Pantolon," diye tekrarladı, elini aşağı atarak parmaklarıyla kotunun düğmesini çekiştirdi. "Off."

Bir an için donup kaldım, verdiği komik tepkilere gülsem mi, yoksa kendimi en yakın pencereden aşağı mı atsam bilemiyordum. Syd'i soymak, bir gün yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi, özellikle de sarhoşken. Fakat onu uyandırmak istemiyordum ve bu sarhoşluk halinde onu soymaya çalışırken kafasını filan kırmak da istemiyordum. Syd söz konusu olduğunda her şey mümkündü.

Siktir.

Bunu yapabilirdim. Bunu yapabilirdim ve tuhaf bir durum olmazdı ve gördüklerimden tahrik de olmazdım çünkü karşımdaki Syd'di ve sarhoştu ve çok da büyütülecek bir mevzu yoktu ortada. Beraber büyümüştük. Onun önünde birden fazla kere işediğimden emindim. Hatta galiba bir ay önce bir gece sıkı içtikten sonra bunu yapmıştım. Onun pantolonunu çıkarabilir ve kendimi sapık gibi hissetmeyebilirdim.

Bu gece daha fazla içmeliydim.

Derin bir nefes alıp çabucak pantolonun düğmesini çözdüm ve fermuarını indirdim. Altından çizgili külotu göründü. Iki defa siktir. Pantolonunu sıyırırken gözlerimi kapadım. Bana hiç yardımcı olmuyordu. Sızmış gitmişti. Elimi belinin altına soktum ve pantolonu poposundan çıkarmak için onu hafifçe kaldırdım. Bacaklarından çıkarırken de gözlerimi açmadım. Parmaklarım bacaklarına sürtüyordu ve cildinin yumuşaklığını düşünmemeye çalışıyordum çünkü bu gerçekten çok uygunsuzdu.

Uç defa siktir.

Kahrolası kotu çıkarana dek saatler geçmişti sanki ve Syd'in yine yatağın yanlış tarafına yattığını ancak o an fark ettim. İçimden söverek köşedeki sandalyede duran battaniyeyi aldım. Üzerini örttüm, battaniyeyi yanlardan sıkıştırdım ve sonra yastığı yeniden başının altına koydum.

Pantolonunu elime aldım ve arka cebindeki telefonunu fark ettim. Kotunun arka tarafı ıpıslaktı. Telefonu çıkardım ve ekranına dokundum. Çalışmıyordu.

Alt kata indim, telefonunu açmaya uğraşırken dış kapı kilitli mi diye kontrol ettim. Evin sıcaklığını arttırdım ve mutfağa gittim. Telefon bir türlü çalışmıyordu. Tanner'ın bu gibi durumlar için pirinç kullanmak gerektiği yönün-

deki bir tavsiyesini hatırlıyordum hayal meyal. Minik bir tornavida buldum ve telefonun arkasını söktüm. İşe yaraması umuduyla iki parçayı da pirinç dolu bir kavanozun içine yerleştirdim. Eğer yaramazsa, evde fazladan bir iki telefonum vardı.

Syd'i kontrol etme ihtiyacıyla tekrar yattığı odaya çıktım. Onu gördüğüm an olduğum yere çakıldım kaldım. Elimden gelen tek şey ona bakmaktı. Kalbim güm güm atıyordu ve hiçbir nedeni yoktu.

Nihayet yanına oturdum ve battaniyeyi çıplak omzuna örttüm. Üşütmesini istemezdim. Kalkacak oldum ama ya hastalanırsa veya gecenin bir yarısı bir şeye ihtiyacı olursa? Syd asla bu kadar içmezdi. Bundan sonra neler olabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

Büyük olasılıkla aşırı tepki veriyordum ama buna rağmen yanına uzandım. Aradan en fazla bir saniye filan geçmişti ve uykusunda yan dönerek bana sokuldu, başını yine göğsüme dayadı ve ellerini de çenesinin altında kavuşturdu. Kahretsin. Kalkıp kendi odama gidebilirdim. Alarmı kurup birkaç saatte bir onu kontrol edebilirdim. Yatağın yanına bir kova bırakabilirdim.

Ama yapmadım.

Yanında kaldım.

Sydney

Başım sanki beynim şakaklarımın etrafında kendi rock konserini veriyormuş gibi zonkluyordu. Ağzımın içi ve boğazım zımpara gibiydi. Üstelik donuyordum. Gözlerimi açmak istemiyordum ama tuhaf bir ses geliyordu; alçak sesli bir mırıltı. Şarkıyı tanımam birkaç saniyemi aldı. Dave Matthews'tan "Tripping Billies."

Kyler.

Gözlerimi açmaya zorladım ve kendimi tavana bakarken buldum... yatağın ayakucunda yatıyordum. Çok tuhaf. Oda karanlıktı, dışarıda hâlâ geceydi galiba. Daha da tuhaf olan ise atlet ve külotla olmamdı. Başka hiçbir şey yoktu üzerimde.

Aman Tanrım ...

Yatağa girdiğimi ya da üstümü çıkardığımı hatırlamıyordum bile. Dün gecenin neredeyse tamamı bulanıktı. Hatırladıklarımın ise garip bir rüyadan ibaret olması için Tanrı'ya dua ediyordum.

"Bakın kimler kimler varlığıyla dünyayı şereflendirmeye karar vermiş."

Onun sesini duyunca başımı çevirdim. Kyler yanımda oturuyordu, kocaman pencerelere arkası dönüktü. Üzerinde bir kazak vardı ve benim hissettiğimden çok daha iyi görünüyordu. "Hey," dedim çatlak sesimle.

Yatağın başına dönerek komodinin üzerinden bir şey aldı. Bana bir bardak su ve iki aspirin uzattı. "Al şunları iç. İhtiyacın olacak."

Battaniyeyi aşağı indirerek hapları aldım ve içimden bir titreme geçti. "Burası neden bu kadar soğuk?"

Kyler dirseğinin üstüne yaslandı, beni izliyordu. "Sana kötü haberlerim, nefis kötü haberlerim ve çok lezzetli kötü haberlerim var."

"Kötülük nefis ve lezzetli gibi sıfatlarla tanımlanamaz bir kere." Suyumu bitirip bardağı ona uzattım ve battaniyeyi omuzlarıma, bacaklarımı da göğsüme kadar çekip biraz ısınmaya çalıştım.

"Tekilanın beyin hücrelerine zarar vermediğini görmek pek güzel."

Yüzümü buruşturdum. "O kadarını bilemem."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet, öncelikle kötü haber. Dün gece sen bizi karların üzerine devirmeye karar verdiğinde cep telefonun su geçirmiş."

Olamaz, hatırladıklarım rüya değilmiş. Gözlerimi kapadım. "Siktir."

"Telefonu açtım ve parçalarını pirinç kavanozuna koydum. Umuyorum ki işe yarar." Battaniyenin altındaki kolumu dürttü. "İşe yarayacağından bayağı umutluyum."

"Teşekkür ederim," diye geveledim, gözlerimi açarak. "Nefis kötü haberin nedir?"

"Aslında bu iki aşamadan oluşuyor, nefis kötü haberi alana çok lezzetli kötü haber bedava. Şu kar fırtınasını hatırlıyor musun? Onun artık bir ismi var: Noel'in Fırtına Babası."

"Ne?" Yüzümü buruşturdum. "Çok aptalca bir isim olmuş."

"Bence de." Doğruldu. "Ne var ki Fırtına Baba, steroid basmış gibi şişip büyüdü. Eğer pencereden dışarı bakacak olursan, aralıksız kar yağdığını görebilirsin, çok kötü değil ama gayet hızlı bir şekilde kötüleşeceğini söylüyorlar. Gelelim ikinci kötü haberime: çocuklar bu sabah geri dönmüşler. Kimse buraya çıkamıyor."

İç geçirdim. "Yani, en azından güvenli ve akıllıca bir karar vermişler. Biz de hemen yola mı çıkıyoruz bu durumda?"

Alnına düşen saçlarını eliyle düzeltti. "En kötü kısım da bu. Şu an dışarıda kıyamet kopmuyor olsa bile, yola çıkacak olursak eve varma ihtimaliz sıfır. Doğuya doğru yol almamız gerekiyor ve fırtına kuzeydoğudan geliyor. Gitmeye teşebbüs edebilmek için dahi birkaç gün burada beklemek zorundayız."

"Burada mı?"

"Burada," diye tekrarladı başını öne doğru sallayarak. "Fırtına çok yavaş ilerliyor. Asıl kar yağışının yarın ve çarşamba günü olacağını söylüyorlar."

"Eyvah." Karnıma bir ağrı saplanmıştı. "Ne kadar kar bekleniyormuş?"

"Yuh ile oha arası bir seviyede."

Sırtüstü yattım ve gözlerimi tavana diktim. "Hafta boyu tipinin ortasında burada mahsur kalabiliriz yani, öyle mi?"

"Olabilir. O kadar uzun süreceğini sanmıyorum ama bu, yetkililerin ne kadar hızlı çözüm getireceğine bağlı." Bacağımı dürttü. "Kombiyi kökledim, birazdan her taraf iyice ısınır. Dua edelim de fırtına burayı vurduğunda elektriğimiz kesilmesin."

Gözlerim kocaman açıldı.

"Elzem ihtiyaçları karşılamaya yetecek güçte bir jeneratörümüz var ancak şimdilik bunu hiç düşünmesek daha doğru olur."

"Kesinlikle."

Burada Kyler'la yalnız başımıza mahsur kalmak hoşuma gitmemişti. Normalde bunu pek dert etmezdim ve işin aslı, böyle bir şeyi mutlulukla karşılayabilirdim fakat içimin derinliklerinde beni rahatsız eden bir sıkıntı vardı.

Kaşlarımı çattım, dün geceden hatırladıklarımla anlamlı bir bütün oluşturmaya çalışıyordum. İçtiğim tekilaları ve Bay Kayak Öğretmeni'ni hatırlıyordum. "Dün gece sen benim dans ettiğim adamla kavga mı etmiştin?"

Kyler'ın dudakları gerildi. "Dün gece dans ettiğin sapığı mı diyorsun? Fiilen kavga etmedik ama pek de dostça ayrıldığımız söylenemez."

Bir kolumu battaniyenin altından çıkarıp kaşımı ova-

ladım. Tenime dokununca iğrenç bir duyguya kapılmıştım. Kendimi bu kadar huzursuz hissetmemenin sebebi bu olamazdı. Bundan daha fazlası vardı. Olmalıydı. Dışarı çıktığımızı ve Kyler'ın bana sweatshirt'ünü giydirdiğini hatırlıyordum. Hazır aklıma gelmişken... "Lütfen bana dün gece kendi kendime soyunduğumu söyle."

Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Duymak istediğin buysa?"

Elimi yüzümde gezdirdim. "Aman tanrım..."

Hafifçe güldü. "Kendin soyunmaya çalıştın ve ben de hiç bakmadım. Zaten güneş görmeyen yerlerini daha önce görmüştüm, malum..."

Sinirle hırladım. "Hatırlattığın için sağ ol."

"Bir şey değil." Bir an duraksadı ve sonra derin bir nefes aldı. Kaslarım uyarı mahiyetinde gerilmişti. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Bu masum soru haliyle tavrıyla hiç örtüşmüyordu. Dün geceye dair bir şeyler vardı. Dün gece. Ne olmuştu... Birden korkunç bir kabus gibi hatırladım olanları. Sarhoş kafayla ona neredeyse sarkıntılık etmiştim.

Birden yattığım yerden doğruldum ve Kyler'ı neredeyse yataktan düşürecektim ama o an en son kafaya takacağım şey buydu. Zavallı beynim şoka girmişti ve dehşet her bir yanımı sarmıştı. "Aman tanrım. Aman tanrım, ben... seni... şey..." O kadar utanmıştım ki sözcükler ağzımdan çıkmıyordu bile.

Kyler yeniden yatağa oturdu, çenesindeki bir kas gerilmişti. "Ben hatırlamazsın diye umuyordum."

Hatırlamayacağımı mı umuyormuş? İki elimle yüzümü kapadım ve inledim. O kadar mı kötüydüm? Onun için o kadar mı kötüydüm?

"Hey." Sesi daha yumuşak çıkıyordu ve parmakları bi-

leklerimden kavrayarak nazikçe ellerimi yüzümden çekti. "Tamam Syd, önemli değil."

"Hayır, önemli," diye sızlandım. "Sana sarkıntılık ettim."

Kyler kahkahayı patlattı. "Bana sarkıntılık filan etmedin. Yani, belki biraz etmiş olabilirsin ama bunu yapan ilk kız değilsin..."

"Komik mi sanıyorsun sen bunu!" diye bağırdım.

İki parmağıyla çenemin altından tutup başımı geriye doğru kaldırdı. "Büyütülecek bir şey yok Syd. İnsanlar ayıkken yapmayacakları pek çok şey yaparlar bu haldeyken ve sen de cidden sarhoştun."

Sorun, bunu ayıkken yapmak istememdi ve anlaşıldığı kadarıyla bu onun için büyük bir şakadan ibaretti. Gözlerimi battaniyeye diktim. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok bebeğim. Çok korkunç bir deneyim filan değildi benim için," diye kuru bir sesle ekledi.

Gözlerim onunkilere doğru kaydı ve dün gecenin daha iyi kısımlarını o an hatırladım; bana güzel olduğumu söylemişti, beni en başından beri hep güzel buluyormuş. Sıkıntım bir ölçüde azalmıştı. "Değil miydi?"

Dudakları o her zamanki muhteşem şeklini aldı. "Üzerime tırmanan bir kızdan asla şikâyet etmem."

Peki. Karşılıklı istek belirten bir ifade olmasa da, beni tatmin etmeye yeterdi.

"Öyleyse neden... neden beni durdurdun?"

Gözlerini kırptı, sonra bir kere daha kırptı, sanki bu soruyu sorduğuma inanamıyordu. "Dün gece içtim Syd ama o kadar da sarhoş değildim."

Karnıma keskin bir acı saplandı ve ona öylece bakakaldım. "O... o kadar sarhoş değil miydin?"

"Hayır." Kafası karışmış görünüyordu.

Yutkundum ancak boğazıma düğümlenen yumru geçmedi. Bunca yıldır Kyler'ı tanırdım ve ayık kafayla, çakırkeyifken ya da körkütük sarhoş halde, her durumda kızları evine götürdüğüne tanık olmuştum. Seks söz konusu olduğunda fırsat eşitliğinden yanaydı. Kısa boylu. Uzun boylu. Sıska. Kilolu. Beyaz. Siyah. Bronz. Beyaz tenli. Ne renk olursa olsun.

"Bu, daha önce seni durdurmamıştı hiç." Çenemi kapatmayı başaramıyordum bir türlü.

Kyler parmaklarını saçlarının arasından şöyle bir geçirip ensesini kavradı. Kısa teller yeniden alnına döküldü. Önce cevap vermedi ve sessizliği uzadıkça çeneme hâkim olabilmiş olmayı daha çok istedim. "Sen farklısın Syd."

Demek ben farklıydım ve onun benimle olabilmek için gerçekten sarhoş olması gerekiyordu. Gözlerim yaşla doldu ve ondan uzaklaşmam gerektiğini hissettim. Dip dibeydik ve kendimi kaybedip iyice yerin dibine girmeden önce aramıza biraz mesafe koymalıydım. Battaniyeye sarılarak yataktan inmeye çalıştım. Hemen uzaklaşmam lazımdı.

"Hey." Kyler ayağa fırladı. "Sydney, ne yapıyorsun?"

"Banyoya girmem gerek." Ayaklarımı örtünün altından çıkardım. Battaniyeye sarınmaya çalışırken titrek ve kısa nefesler alıyordum. Ayaklarım soğuk zemine bastı ve dengesiz bir adım atmamla serçe parmağımı karyolanın köşesine çarpmam bir oldu. Acıyla bağırdım ve yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü.

Kyler yatağın etrafından dolaşacak oldu. "Dur, yardım edeyim."

"Iyiyim ben." Boğazımdaki o pis yumru neredeyse ağzımdan çıkacaktı. Banyo kapısına eriştim.

Belki de ağlamak yerine bağırıp çağıracaktım. Hangisinin daha iyi olduğunu bilemiyordum.

"Hiç iyi görünmüyorsun ama."

Kapıyı itip içeri girdim ve hızla arkamdan kapatıp kilitledim. Aynaya bile bakamıyordum. Gözlerimi sımsıkı yumdum ama çaresiz bir durumdaydım. Gözyaşları damla damla süzülmeye başladı.

"Syd?" Kyler kapının hemen önündeydi. "Neler oluyor?"

"Git buradan Kyler." Küvetin kenarına oturup battaniyeyi çeneme kadar çektim. Midem çalkalanıyordu. Klozetin kapağını kaldırdım.

Kapının tokmağı tıkırdadı ve o esnada dizlerimin üzerine çöktüm. Klozeti göremiyordum bile ama tutturduğumu umuyordum. "Sydney!"

Battaniye parmaklarımın arasından kaydı ve klozetin kenarlarına tutundum. "Git buradan!"

Bir anlık sessizlik dakikalara yayıldı. Sonra içtiğim tüm aptal içkiler geri çıkarak midemi acılar içinde bıraktı; kalbim ise... tamamen başka bir nedenden mahvolmuştu.

Sekizinci Bölüm

Kyler

Banyodan gelen sesler karşısında yüzümü buruşturarak kapıdan uzaklaştım ve sonra geri dönerek yeniden kapıyı zorladım. Syd kendini içeri kilitlemişti. Tanrı biliyordu ya ona yardım edebilirdim, saçlarını toplardım filan ancak kapıyı üstüme kilitlemişti.

Lanet olsun, kapıyı bir tekmede kırmak istiyordum.

Ama yapmadım. Yüzündeki o bakışı görmüştüm, sanki ona bir kötülük yapmışım gibi bir ifadesi vardı. Nedenini anlamamıştım.

Derin bir nefes alıp öylece kapıya bakmayı sürdürdüm. Beni neden durdurdun? Bu soruyu gerçekten sormuş muydu yani? Hâlâ sarhoş muydu acaba? Cevap gayet ortadaydı bence. Syd o kadar sarhoştu ki bırak seksi, mastürbasyon yapacak hali yoktu.

Kapıdan uzaklaşarak arkamı döndüm ve alt kata indim. Kavanozdaki telefonu kontrol ettim –hâlâ çalışmıyordu– ve sonra haberlere baktım. Yüzyılın fırtınasıyla ilgili uyarılar devam ediyordu ve dışarıda kar iyice şiddetlenmeye başlamıştı.

Gidip Syd'i kontrol etmek ya da bana sorduğu soruyu düşünmekten kendimi alıkoymak için neredeyse aklıma

gelen her şeyi yapmıştım. Anneme telefon bile etmiştim.

Telefonu ikinci çalışında açtı, soluk soluğa gibiydi. "Hey tatlım, lütfen bana dönüş yolunda olduğunuzu söyleme. Tipinin ortasında geri dönmeye çalışmanı ya da Sydney'yi yollarda helak etmeni istemiyorum."

Gülümsedim. "Hayır, bekleyeceğiz anne."

"Aferin." Sesindeki rahatlama açıkça hissediliyordu. "Tony ve ben yola çıkıp bu fırtınada eve dönmeye çalışacaksınız diye çok endişelendik."

"Orada durum nasıl?"

"Dışarıda deli gibi kar yağıyor tatlım," diye cevapladı. "Başka kimler geldi sizinle?"

"Hiç kimse." Bulunduğum odadaki bir saksıyı alıp başka bir yere koydum. "Yolda fırtınaya yakalandılar."

"Demek Sydney ile baş başasınız?"

"Evet."

Bir an duraksadı. "İlginç."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek bu şimdi?"

"Hiç," dedi ancak bunu aşırı masum bir edayla söylemişti. "Sydney'ye iyi bakıyor musun?"

Dün geceyi düşündüm o an. "Evet, her zaman olduğu gibi."

"Bak bu doğru işte." İkinci bir duraksama olunca bundan hoşlanmadım. Annemin sessizliğine hiç güven olmazdı. "Biliyorsun, Sydney sana gerçekten çok iyi davranıyor tatlım."

Ağzım açıldı ama hiçbir şey diyemedim.

"Omuzlarının üzerinde iyi bir kafa taşıyan iyi bir kız o. İkiniz çok..."

"Iyiyiz anne," diyerek sözünü kestim. Onunla bu konuşmayı yapmayacaktım. Annemle kızlar hakkında konuşmaktan daha fazla beni korkutan tek bir konu vardı.

Annem bir kahkaha attı ve sonra, "Ha, unutmadan

söyleyeyim, Tony seni Bethesda'da yeniden dekore etmeyi planladığımız kulübe götürmek istiyor. Ne düşüneceğini merak ediyor."

Tamamen donup kalmıştım. İşte konuşmaktan en çok korktuğum konu açılmıştı. "Niye ki?"

"Çünkü büyük olasılıkla bahar sonuna kadar burayla ilgili bir girişimde bulunmayacağız," diye açıkladı. Arkadan gelen televizyon sesini duyabiliyordum. Ofis olarak da kullandığı evinde olmalıydı. "Sahibi ayak diriyor ve onlara dört ay daha zaman kazandıracak kadar paraları olduğunu düşünüyor ama göreceğiz. Her neyse; bu aslında fazlasıyla bizim işimize geliyor. Senin ilk restorasyonun burası olabilir."

"Nasıl yani?"

"Baharda mezun oluyorsun, unuttun mu yoksa?" Sesinde müthiş bir heyecan hissediliyordu ve bunu fark ettiğim an karnıma bir ağrı saplandı. "Zamanlaması mükemmel olacak gerçekten. Bethesda'daki bu kulüpte bize meziyetlerini gösterebilirsin. Tatilin kalan bölümünde eve geldiğin zaman Tony seni oraya bir götürmek istiyor."

Gözlerim kocaman açılmıştı. "Bilmiyorum anne. Bunun için zamanım olmayabilir."

"Aa olur mu öyle şey, mutlaka zaman bulursun."

Hiçbir şey demedim.

Annem havadan bahsetmeye geri döndü ama neredeyse hiç dinlemiyordum. Restorasyon işi patladığından beri benim de bunun bir parçası olacağım varsayılmıştı hep. Ilk başlarda buna bir itirazım yoktu. Parası güzeldi –hatta süperdi– çalışma saatlerimi istediğim gibi ayarlayabilirdim ve seyahat edebiliyordum ama beni çekmiyordu işte.

İstediğim şey bu değildi.

Fakat annem beni bunun için üniversiteye göndermişti. Ona hayatta yapmak istediğim başka şeyler olduğunu

söylemek, benim için harcadığı paraları –babamın hayat sigortasıyla kazanılmaya başlayan paraları– alıp suratına çarpmaktan farksızdı.

Bu noktadan sonra telefonu hızla kapattım ve kendimi bodrumda buldum. Gitarımı elime aldım ve öylece boşluğa bakmaya koyuldum. Syd'e dönmüştüm, her zaman Syd'e dönüyordum.

Kafam çok karışıktı. Sorduğu sorudan dolayı büyük bir karışıklık içindeydim. Fakat bir yandan da kızgındım. Yürümeyi bile beceremeyecek kadar sarhoş kızlarla yattığımı mı düşünüyordu gerçekten? Bununla, sarhoş olmak arasında kocaman bir fark vardı. Beni aslında böyle biri olarak mı görüyordu?

İçim iğrentiyle çalkalanıyordu ve gitarı kavrayan elim daha da kasıldı.

Ne yaptığının farkında olmayan bir kızla hiçbir zaman beraber yatmamıştım. Bir an için bile bir kızın aşırı sarhoş olduğunu düşünürsem, aramızda hiçbir şey olmazdı. Tıpkı Mindy olayında olduğu gibi. Fakat diğer yandan önemli olan tek şey, algıydı. Syd sürekli beni içki aleminden sonra kızlarla evime giderken görüyordu. Bir sürü kadınla yatmıştım ve o kızların her biriyle yattığımı, kendisinin de onlardan farkı olmadığını düşünmesi gayet normaldi.

"Siktir," diye homurdandım, üzeri örtülü bilardo masasının karşısındaki kanepeye otururken.

Karnımdaki kaslar gerilmişti. Syd kendisine tek gecelik ilişkiye gireceğim sarhoş bir kız gibi davranacağımı nasıl bekleyebilirdi? Bu düşünce midemi bulandırmıştı. Mükemmel biri olmayabilirdim ama sonuçta bu Syd'di.

Syd her daim bundan çok daha iyisini ve benden çok daha iyisini hak ediyordu, ne kadar derinlerimde yaşarsa yaşasın.

Sydney

Açlıktan kendi kolumu kemirmeme bir adım kalana dek kendimi odama kapatıp dışarı çıkmadım. Vakit artık akşamüstüne yaklaşmıştı. Küfredip ağlamayı saatler önce kesmiştim ve odamın penceresinden görebildiğim kadarıyla kar öbek öbek yağıyor, rüzgar da ortalığı kasıp kavuruyordu.

Alt kata indim, merdivenlerin başında durup Kyler nerede olabilir diye kulak kabarttım. Bodrum katından zayıf bir televizyon sesi geliyordu. Demek ki ortalık temizdi. Girişten hızla geçip mutfağa daldım.

Tabandan tavana kadar yükselen pencereler nedeniyle burası serindi. Kollarımı gövdeme doladım ve pencereye doğru gittim. Camdan dışarı bakarak kar tanelerini kaldırıp savuran ve sonra havada minik hortumlar oluşturarak karla kaplı garaj yoluna yığan rüzgârı seyrettim. Dün geceden beri kar kalınlığı bayağı artmış görünüyordu. Daha da kötüleşeceği öngörülüyordu bir de.

Off, buraya gelmek için en kötü zamanı seçmiştik.

Pencereden uzaklaşıp buzdolabını açtım. Kyler'ın annesi bizim için her şeyi düşünmüştü. Buzdolabı ve dondurucu yiyecek içecekle doluydu. Hazırlaması uzun sürecek olanları pas geçtim ve peynirle salam çıkardım. Fakat malzemeleri yeniden dolaba koyarken iç geçirdim ve Kyler'a da bir sandviç hazırladım: salam, peynir ve ekstra mayonez. Yemek yiyip yemediğini bilmiyordum. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum; belki alışkanlıktandı, belki de neden benimle takılmadığını sorduğumda bana kafayı yemişim gibi bakmasına rağmen hâlâ onu sevdiğim içindi.

Tanrım, nasıl bir kafam vardı benim?

Sandviçini kâğıt havluya sardıktan sonra kendimin-

kini hızla mideye indirdim ve koca bir kutu meşrubatı dakikalar içinde tükettim. Yiyecekler midemde tuhaf bir his yaratmıştı, sanırım bunun nedeni vücut ağırlığımın yarısı kadar tekila içmiş olmamdı. Bu kadar çok içip de ölmediğime inanamıyordum, özellikle alkolü hiç kaldıramıyor olduğum düşünülürse.

Yemek işini hallettikten sonra ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Yukarı çıkmak istemiyordum ve henüz Kyler'la yüzleşmeye de hazır değildim. Onu öpmeye çalıştıktan ve önüne gelen neredeyse her şeyi düzen bu adam tarafından reddedildikten sonra buna hiç hazır olabilecek miydim, onu da bilmiyordum. Daha iki gece önce iş üstündeydi bu adam.

Tanrım, bunun midemi bulandırması gerekirken, beni daha da azdırıyordu.

Evde boş boş dolaşırken alt kattan gelen tıngırtıları duydum. Sessizce bodrum kata inen merdivenlerin başına kadar gittim.

Kyler gitar çalıyordu.

Duvara sırtımı yaslayıp gözlerimi kapattım. Enstrüman çalma konusunda Kyler çok yetenekliydi. Daha çocukken bile herhangi bir enstrümanı eline alır ve rekor sayılabilecek kadar kısa sürede çalmayı öğrenirdi. Diğer taraftan ben, elime aldığım aleti müziğe küstürürdüm.

Tek notayı bile kaçırmadan bir Dave Matthews şarkısı çalıyordu. Onu dinlerken dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Her bir nota mükemmeldi, şarkı ilerledikçe tempo yükseliyordu. Ne kadar süre orada dikilip onu dinledim bilmiyorum ama bitirdiğinde dağılmıştım.

Yapacak başka işim olmadığından botlarımı, kabanımı ve beremi giydim. Dış kapıdan çıkıp cebimden çıkardığım eldivenleri de taktım. Kar bana her zaman kendimi

daha iyi hissettirirdi. Kar küremeyi severdim. Tuhaf bir davranıştı belki ama düşünmeme yardımcı olurdu.

Dışarısı pek çetindi yalnız. Rüzgar vadiyi kamçılıyordu. Yakınlarda başka ev yoktu ve hemen dibimizdeki çam ormanı dışında arazi bomboş sayılırdı.

Merdivenlerden dikkatle indim. Dün geceden beri yağan kar artık diz hizasına çıkmıştı. Merdivenlerin yanından dolaştım ve garajın girişine yöneldim. Etrafa şöyle bir bakındım ve küreği merdivenlerin altında, duvara dayanmış halde buldum.

Küreği almak için merdivenlerin altına doğru ilerledim ve tekrar garaja doğru döndüğüm anda suratıma bir öbek kar çarptı. Feci yakmıştı.

"Yüce tanrım," diye homurdanarak başımı iki yana salladım.

Garaj yolunun başına geçip etraftaki karları temizlemeye koyuldum. Aslında bu yaptığımın hiçbir anlamı yoktu. Temizlediğim yeri rüzgar hemen karla örtüyordu ve aptal Noel Fırtınası mıdır nedir, en sonunda burayı vurduğunda her taraf kara gömülecekti ama kol kaslarımdaki yanmayı ve dışarıda her şeyin böylesine farklı görünmesini, aynı anda hem donup hem de terlemeyi seviyordum.

Belki de Kyler'ı öpmeye kalkışıp reddedilmem o kadar da kötü bir şey değildi. Bu deneyimden ders çıkarabilirdim. Biraz aklım başıma gelirdi; zira artık bu karşılıksız aşktan vazgeçmemin vakti geldi de geçiyordu bile.

O beni istemiyordu.

Ben onu istiyordum.

Bunun üstesinden gelmenin tek yolu, başka birini bulmaktı. Paul vardı mesela. Hiçbir falsosu yoktu ve Kyler beni bardan alıp kaçırmadan önce bana çıkma teklif ede-

cekti büyük olasılıkla. En azından öyle bir intiba uyandırmıştı bende ve hem Kyler'a hem de Andrea'ya göre, Paul benden hoşlanıyordu. Beni arzulaması için bira içinde yüzüyor olmasına gerek yoktu, bundan dolayı da bonus puan kazanıyordu.

Paul'ün buraya gelememiş olması çok kötüydü.

Ah, kimi kandırıyordum ben? Paul burada olsaydı bile, bütün zamanımı onun yatağında mı geçirecektim sanki? Ama yine de aklımı meşgul etmek için varlığı iyi olurdu.

Durup yüzümdeki karları temizledim. Paul'ü bir meşgale olarak görmek gerçekten çok kötü kalpli bir düşünceydi ama Kyler'ı aklımdan bir çıkarabilsem, belki Paul'e âşık olabilirdim. Olamaz mıydım? Hoş çocuktu, yakışıklıydı, eğlenceliydi.

Bildiğim kadarıyla, önüne gelenle yatmıyordu. Ortak kariyer hedeflerimiz vardı.

Ne var ki gönlüm bu düşünceden hoşlanmamıştı. Kyler'a ihanet ediyormuşum gibi geliyordu ve bu çok aptalcaydı. Ama yine de... bunu düşünmek bile bana iğrenç geliyordu.

Hayatımdaki her şey olması gerektiği şekildeydi. Baharda mezun olacaktım, yüksek lisansa başlayacaktım ve büyük ölçüde hayatım yolunda gidiyordu ama ya ilişkilerim? Bu konuda treni kaçırmıştım. Düzeltmediğim ya da çözüm bulamadığım tek şey buydu. Yirmi bir yaşındaydım ancak aşk hayatıma gelince on altıda kalmış gibiydim.

Gerçekte, tek bir kelimede takılıp kamıştım: frijit.

Özellikle tüm psikoloji birikimimi düşününce bir adamın söylediği bir lafın bu kadar etkisinde kalmam aptalca görünüyordu ama bu tek sözcük yıllardır dahil olduğum tüm ilişkilerin ve yegane cinsel tecrübemin özetiydi.

Bunu aklımdan çıkarıp atamıyordum, tıpkı Kyler'ı çıkarıp atamadığım gibi.

Kendimi yüzüstü karlara atma isteğiyle hırsla kar küremeye başladım. Garaj yolunun büyük bölümünden karları yarı yarıya temizlemiştim ki uzaklardan bir homurtu duydum. Arkamı dönüp yüzüme düşen saçları çektim ve yağan karın arasından ileriyi görmeye çalıştım.

Bu ses de neyin nesiydi böyle? Etrafta hiçbir şey görünmüyordu. Yoldan gelecek sesleri duyamayacak kadar uzaktaydık ve kimselerin de pistlere çıktığını sanmıyordum. Ses –bir motor gürültüsü– yaklaşırken küreği elimden bıraktım, hâlâ bir şey göremiyordum. Hâlâ damarlarımda bir miktar tekila dolaşıyor olabileceğini düşünerek arkamı döndüm ve o an onu gördüm.

Bir kar motorunun iki küçük farı birkaç metre uzağımdaydı ve araç karları yukarı fırlatarak, gevşek kar tümseklerini dağıtarak üstüme geliyordu.

Beynim ilk başta neler olduğunu algılamayı reddetti fakat o an içgüdülerim devreye girdi. Ciğerlerimdeki havanın çekildiğini hissettim. Motor hızla geliyordu, büyük bir hızla. Belki bir saniye filan donup kaldım ve sonra geri çekilmeye başladım. Panikten elim ayağım birbirine dolanmıştı.

"Hey!" diye bağırdım kollarımı sallayarak fakat rüzgâr sesimin ulaşmasını engelliyordu.

Kar motoru doğruca üstüme geliyordu! Beni görmüyorlar mıydı? Kalbim korkuyla çarpıyordu. Arkamı dönüp kaçmaya çalıştım ve yerde duran küreğin sapına takılıp düştüm. Dizlerim kara battı ve derhal ayağa kalktım. omzumun üstünden dönüp geriye baktığımda içimi buz gibi bir korku kaplamıştı. O kadar yakınımdaydı ki sürücünün ortası sarı kırmızı çizgili beyaz kaskını ve yüzünü örten siyah camı görebiliyordum. Yolundan çekilmemin imkânı yoktu. Beni ezip geçecekti.

Beynimin tamamen paniğe teslim olmamış çok küçük bir bölümü, bu şekilde öleceğime inanamıyordu. Bir tipi esnasında kahrolası bir kar motoru tarafından ezilerek. Hayat çok acımasızdı.

Belimden bir şeyin çektiğini hissettim ve olduğum yerde tepetaklak döndüm. Garaj yolunun durduk yere temizlediğim kısmına düştüm. Gözlerim kararmaya başladı ve son hatırladığım şey ismimi seslenen birini duyduğumdu.

KAKTÜS TEAM

Dokuzuncu Bölüm

Sydney

Birkaç saniye süreyle kendimden geçmiş olmalıydım; bu kadarı bile gözlerimi kırparak açtığımda dengemi bulmakta zorlanmama yetmişti.

Kyler'ın elleri yanaklarımı okşuyordu, kahverengi gözleri neredeyse simsiyah bir renge bürünmüştü. "Sydney! Bir şey söyle bebeğim. Konuş benimle."

Dilim ağzımın içinde koca bir takoz gibiydi. "Ahh."

Bir an için bana baktı ve sonra güldü. Bir saniye sonrasında ise beni oturur konuma getirip göğsüne yasladı. O kadar sıcaktı ki kedi gibi ona sokulmak istiyordum. "Tanrım, ödümü patlattın."

Neredeyse ezilmek dışında ne yapmış olabilirdim ki? Başımı kazağının kumaşına gömdüm. "Sanırım hayatım az önce bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Hiç hoş değildi."

Bana daha sıkı sarıldı, birazdan kaburgalarımın kırılacağını düşündürecek kadar sıkı hem de. "Zamanında yetişebileceğimi hiç sanmıyordum, ya sana..." dedi ve sözlerini devam ettirmedi, dudaklarını soğuktan donmuş alnıma bastırdı. "Elinde kürekle dışarı çıktığını görünce benim de çıkmam gerektiğini biliyordum aslında ama bu

salak işi ne kadar sevdiğini bildiğim için." Bir an durakladı ve sonra bir küfür savurdu. "Syd..."

"İyiyim ben." Gerçekten de iyiydim, sadece biraz sarsılmıştım ve sırılsıklam olmuş, donmuş bir popom vardı. "Beni görmediler. Ucuz atlattım."

"Seni görmediler mi?" Kyler geri çekildi, yüzünün keskin hatları öfkeye kesmişti. "O orospu çocuğunun seni görmemiş olmasına imkân yok."

"Ne?"

Kyler ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Biraz sallanıyordum, bu yüzden bizi döven ve üzerimize lapa lapa kar savuran rüzgâra karşı beni bırakmadı. "Seni görmemiş olması mümkün değil. Ben seni ta verandadan görebiliyordum!"

Kalbim birden kasılmıştı. "İyi ama..."

"Seni gördü." Öfkesi sesine de yansımıştı, korkutucu bir havası vardı. "Hadi bakalım. İçeri girelim de seni biraz ısıtalım."

Ben daha ne dediğini algılayamadan beni kucağına aldı ve verandanın basamaklarına yöneldi. "Yürüyebilirim," diye itiraz ettim.

"Bu bana kendimi daha iyi hissettiriyor, o yüzden benimle tartışma."

Tartışmaya niyetlenmiştim aslında fakat ağzımı açtığım an içine kar doldu ve lafımı ağzıma tıktı. İçeri girdiğimizde salona, şöminenin önüne varana dek Kyler beni kucağından indirmedi.

"Kar motorundaki adamın beni gördüğünü söylerken neyi kast ediyorsun?" diye sordum, Kyler şömineye daha fazla odun atarken. "Bu, kasten üzerime sürdü demektir."

"Ben de onu dedim zaten," diye homurdandı. Közleri kurcalamasıyla birlikte alevler canlandı ve insanın iliğini

donduran soğuk birazcık kırılmaya başladı. "Seni gördü. Neden bir insan bunu yapar bilmiyorum. Kim olduğunu da bilmiyorum ama yaptılar işte."

Tekrar ağzımı açtım fakat diyecek bir şey bulamadım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Herhangi bir kimsenin kasten beni ezmek isteyebileceğine inanamıyordum. Kyler'ın paranoyaklığı bir yana, burada kimseyi tanımıyordum ve bu yüzden birilerini beni ezmek isteyecek kadar kızdırmış olamazdım.

"Tek başına dışarı çıkmanı istemiyorum," dedi. Ateşle uğraştığı için hâlâ sırtı bana dönüktü.

"Tamam," dedim ve tek sebebi şu an bir tartışmaya girmek istemiyor olmamdı.

Ayağa kalktı, saçlarındaki kar tanelerini silkeledi. "Hastalanmadan önce üstündekileri çıkarsan iyi olur."

Kendimi yaramaz bir çocuk gibi hissederek ve nedenini bir türlü anlayamayarak dediğini yapmaya gittim. Vakit geç olduğundan ve bu saatten sonra bir yere gideceğimizi sanmadığımdan bir pijama altı ile sweatshirt giydim. Aşağı indiğimde Kyler da kuru bir şeyler giymişti ve ateş iyice güçlenmişti.

Bana uzattığı battaniyeyi minnettarlıkla örtündüm. Karlar içime kadar girmiş gibi hissediyordum. Şöminenin önüne oturup alevlerin tuğlaları yalamasını izlemeye koyuldum. Dışarıda rüzgâr ortalığı kasıp kavuruyor, evi titretiyordu. Görünüşe bakılırsa rüzgâr evdeki en ufak çatlağı bile buluyor, oradan içeri sızıyordu.

Titreyerek battaniyeye daha sıkı sarıldım ve ateşe iyice sokuldum. Kyler bir süre için beni seyretti ve sonra kanepede oturduğu yerden kalktı. İkinci bir battaniye alıp yanıma geldi ve arkama oturdu. Gerilmiştim.

"Evet," dedi. "Bir fikrim var." Bacaklarını ayırıp iki yanı-

ma uzattı ve bir koluyla beni sardı. Beni kendine çekip battaniyeyi üstümüze örttü. "Gördün mü bak? Dürüm gibi olduk."

Olduğum yerden kımıldamadım, sırtımı ona yaslamadım ama şimdiden yayılan sıcaklığını hissedebiliyordum. Ona bu kadar yakın olmak daha önce hiç olmadığı kadar gerginlik verici bir durumdu ve bu yüzden bir şey söylemek için bir süre kendimi zorladım. "Çok nefis bir dürüm gerçekten."

"Bence de." Bir süre sessiz kaldı. "Sence bizimkiler eve dönmüş ne yapıyorlardır?"

Alevlere odaklandım. "Muhtemelen aileleriyle beraberdirler. Sanırım Andrea Tanner'ın ailesinin evine gidecekti."

"Onlar birlikte mi?" Sorusu aklının karıştığını gösteriyordu. "İkisinin arasında ne döndüğünü hiç anlamıyorum."

Güldüm ve gevşemeye başladım, artık battaniyeye deli gibi sarılmıyordum. "Ben de bilmiyorum."

"O ikisi bildiğin deli. Bir kere bile birlikte çıktıklarını sanmam."

"Çıkmadılar zaten. Hatta birlikte hiçbir şey yaptıklarını sanmıyorum ama yine de bahse girerim sonunda evlenip bir sürü çocuk yapacaklardır."

Kyler arkasındaki televizyon koltuğuna yaslanırken güldü. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Omzumun üzerinden ona baktım. Başını geriye atmıştı, boynu kafamın üstünde upuzun görünüyordu. Boğazı seksi görünüyordu bu haliyle. Çocuğun seksi olmayan yanı mı vardı zaten? Göğsüme bir ateş basarken dudaklarımda da bir gülümseme oluştu. "Ne?"

"Bölüm değiştireyim diyorum."

"Nasıl?" Bir kahkaha attım. "Baharda mezun oluyorsun Kyler."

Başını öne eğerek sırıttı. Gözlerinin kahverengisi sıcacıktı. "Sence çok mu geç yani?"

"Muhtemelen." Hafifçe yerimde kıpırdanıp ona doğru dönebildiğim kadar döndüm. Bir bacağını yana doğru açıp bana alan yarattı. "İşletmeci olmak istemiyor musun? Annen ve üvey baban gibi?"

O dolgun dudakları düşünceli bir edayla büzüldü.

"Sahiden mi?"

"Evet." İşletmecilik bazı insanlar için çekici olmayabilirdi ama bu alanda gayet başarılı bir kariyer yapma ve para kazanma imkânı vardı. Özellikle kendi işini kurmak için gerekli bağlantılara sahip Kyler gibi biri için. Annesiyle en son konuştuğumda Kyler onun izinden gidiyordu. Bunu hiç düşünmemeye çalışıyordum aslında çünkü mezun olduktan sonra ben yüksek lisans için Maryland'de kalacaktım ve Kyler da tıpkı annesi gibi sürekli seyahatte olacaktı. Hayatımın yarısından çoğunu onun bir adım yakınında geçirdikten sonra bu ayrılıkla nasıl başa çıkabileceğimi hiç bilmiyordum.

Kafama o an dank etmişti. Ona duyduğum vahşi arzular ya da arkadaşlıktan daha güçlü duygular ne olursa olsun, er ya da geç ayrılacaktık. İçime büyük bir sıkıntı düştü.

Gözleri benimkilerle buluştu, ifadesi birden ciddileşmişti. "Bilmiyorum."

İşin gerçeği, Kyler'ın maçın sonuna geldiğimiz şu durumda bile fikrini değiştirme lüksü vardı. Ailesinin mezuniyetini istediği kadar ertelemeye yetecek kadar parası vardı. Başa dönüp tamamen farklı bir bölüm okuyabilirdi. Hiçbir şey yapmayabilirdi. Benim ailem onların zenginliğinin yanına bile yaklaşamazdı. Babamın kendi sigorta ofisi vardı ve annem de bir özel okulda öğretmendi. Üniversite eğitimim için ayırdıkları bir bütçe vardı ama şu an

fikir değiştirmeye kalksam ya da mezuniyetimi uzatacak olsam, beni sopayla kovalardılar.

"Ne yapmak istiyorsun peki?" diye sordum ama şüphelendiğim bir şey vardı zaten aklımda.

"Milyoner bir playboy olarak dünyayı dolaşsam?"

"Ha ha. Çok komik."

Hemen sırıtıverdi. "Ciddi olayım mı istiyorsun?"

Başımı öne doğru salladım.

"Eski barları restore etmek filan... Ne bileyim. Beni yanlış anlama. Kötü bir iş değil bu."

"Hayır, değil. Ama..."

Rüzgâr uğuldayarak eserken tavandaki lamba yanıp sönmeye başladı. Kyler gülümsedi ve ben de hiç farkında olmadan nefesimi tutuyormuşum meğer. "Bölüm seçmeden önce aldığımız hazırlık derslerini ben biyoloji ağırlıklı seçmiştim, hatırlıyor musun? Sonrasında da bir sürü matematik dersi aldım."

"Evet," dedim, ona doğru sokularak. Bu hareketimden memnun görünüyordu çünkü başımı göğsüne yaslayabilmem için hafifçe kımıldadı ve kollarıyla da beni sarmıştı. "O dersleri aldığın için beyninde bir hasar filan olduğunu düşünmüştüm."

Güldü. "Yok, beynim normal çalışıyor, çoğu zaman yani." Bir an duraksadı ve sonra, "Mezun olduktan sonra veterinerlik okumayı düşünüyordum," dedi.

Kalbim buna salak bir tepkiyle karşılık verirken ben de gözlerimi kapattım. Kyler'ın en büyük zayıf noktası hep hayvanlar olmuştu. Bir defasında üçüncü sınıftayken parkta bir güvercin bulmuştu. Kanadı kırılmış ve kaderine terk edilmişti, öleceği kesindi. Kyler çıldırmıştı, sırasına oturmayı reddediyordu ve en sonunda öğretmen ona izin verdi.

Kyler koşa koşa parka gitti, küçük kuşu yattığı yerden aldı. Annesini de kuşu veterinere götürmeye ikna etti. Bir güvercin; başka kimsenin umursamayacağı bir varlıktı. O an benim kahramanım olmuştu.

"Syd?" Sesinde milyonlar kazanabileceği bir kariyerden, tek kazancı hayvanlara yardım etmek olan bir iş uğruna vazgeçmenin delilik olacağını düşünmemi bekliyor gibi bir güvensizlik vardı.

Ona iyice sokularak derin bir nefes aldım. Kyler'a dilediğim şekilde sahip olamayacağımı biliyordum. Bunu kabullenmiştim. Sarhoş halimi kabul etmiyordu belli ki ama yine de ona arkadaşım diyebiliyor olduğum için gururluydum. "Bence bu harika bir fikir."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış görünüyordu.

Gülümsedim. "Kesinlikle. Sonuçta bu amaca tutkuyla bağlısın. Bence bunu yapmalısın."

Kyler cevap vermedi ancak içinden bir gerginliğin uçup gittiğini hissedebiliyordum. O ana dek varlığını hiç fark etmediğim bir şeydi bu. Belki de buna ihtiyaç duyuyordu. Onaylanmaya.

Orada sessizce oturup alevlerin ahşap duvarlar üzerinde yarattığı dans eden gölgeleri izlerken, bir şeyin farkına vardım. Aramızda arkadaşlıktan öte bir şey olamayacağını iyi bilsem de, ona âşıktım.

Ahh...

Kyler Quinn'i her zaman sevecektim.

Fena batmıştım işte.

Onuncu Bölüm

Sydney

Elektrik kesilecekti. Dışarıda rüzgâr çıldırmış, evi ve elektrik hatlarını acımasızca kamçılıyordu. Bu salak kabloları yeraltına gömmenin neden kimsenin aklına gelmediğini ise bilemiyordum.

Gece boyu ışıklar yandı söndü. Saat dokuz gibi kar artık o kadar hızlı ve yoğun yağıyordu ki camdan dışarıyı göremez olmuştum. Çam ağaçlarının dalları ağırlıktan bükülüyordu. Saatler önce yatağa yatmıştım ama uyuyamıyordum. Aklım saplantı halinde aynı şeyleri düşünüp duruyordu: Kyler'a asılmam, katil kar motoru ve burada ne kadar süre mahsur kalacağımız. Rüzgâr da susmak bilmiyordu. Bütün ev üstüme çökecek gibi geliyordu.

Sıkıntıyla pencereye arkamı döndüm ve üstüme aldığım yorganı omuzlarıma sıkı sıkı örttüm. Sessizce sahanlığa çıktım, Kyler'ı uyandırmak istemiyordum.

Yolun yarısını geçemeden bir kapı gıcırtıyla açıldı. "Syd?"

İç geçirerek arkamı döndüm ve oracıkta salyalarımı akıtmaya başlayacaktım neredeyse. Kyler odasının kapısında üzerinde sadece alt eşofmanıyla dikiliyordu. Karın kasları... karın kasları neden böyle görünmek zorundaydı ki?

Hepsi boğum boğum ve semsert...

"Syd?" Odadan çıkıp kapıyı ardından kapattı. "İyi misin?"

"Üşümüyor musun sen?" Bunu der demez kendimi tokatlayasım gelmişti.

Sırıttı. "Yataktan çıkana kadar hayır."

"Mantıklı." Ağrılığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Kendimi pislik gibi hissediyordum. "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

"Önemli değil." Bana doğru sokuldu, o katıksız erkekliğini hissedince ondan nefret etmiştim. "Uyuyamadın mı?"

Esnememi bastırarak başımı iki yana salladım. "Rüzgâr, sanki koca evi parçalayacak..."

Derken bir çatırtı koptu ve lafı ağzıma tıkarak beni yerimden sıçrattı. Koridorun sonundaki pencereden gökyüzünün bir kıvılcım yağmuruyla aydınlandığını gördük ve sonra bütün ev birkaç saniye süreyle zangırdadı. Tepemizdeki koridor lambası iki kez yanıp söndü ve sonra sahanlık tamamen karanlığa gömüldü.

"Siktir," dedi Kyler ve elini sırtıma koyduğunu hissettim. "Galiba elektrik kesildi. Jeneratörün devreye girmesi lazım."

Karanlığa alışmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım ama Kyler'ın sadece siluetini seçebiliyordum. Işıklar yeniden yanmamıştı fakat bir şeyin çalışmaya başladığını, derinlerden gelen mırıltısını duyabiliyordum. Koridordaki havalandırma çıkışlarından hava geliyordu ama eski gücünün yarısı kadar bile değildi ve soğuğu kırma adına hiçbir faydası olmuyordu bunun.

Kyler bir küfür daha savurdu. "Burada kal."

"Hiçbir yere gitmeye niyetim yok zaten."

Kyler'ın pencereye doğru ilerlediğini duyuyordum. "Üç kere siktir. Ağaçlardan biri devrilip elektrik kablolarını koparmış." Telaş içinde geri döndü. "Jeneratör yalnızca acil durum modunda çalışır, yani sıcaklığı minimum sevi-

yede sağlar, boruların donmasını engelleyecek ve buzdolabını filan çalıştıracak bir kapasitede." Yine yakınımdaydı, sıcak nefesi alnıma vuruyordu. "Sen odana git, ben aşağıda her şey yolunda mı diye bir bakayım."

"Tamam." Gergin bir şekilde yorganıma iyice yapıştım. Kalbim güm güm atıyordu.

"Şey... gitmek zorunda mısın?"

Elini yine sırtıma koydu. "Birkaç dakika içinde dönerim."

"Kusura bakma ama tek düşünebildiğim, karda mahsur kalıp birbirini yemek zorunda kalan o insanlar."

Kyler yüksek sesli bir kahkaha attı. "Bebeğim, o dediğin bin sekiz yüzlerde filan olmuş. Bize bir şey olmaz, merak etme."

"Zombi gibi bacağını kemirmeye başladığımda da böyle diyebilecek misin bakalım?" dedim ama yine de elimi duvara koyup karanlığın içinde kedi gibi ilerledim.

Odama varınca hemen pencereye gittim. Kar tüm şiddetiyle yağıyordu ve her yeri kapladığından karanlığa alışmış gözlerim ay ışığı altında etrafı seçebiliyordu. Dev bir çam ağacı ikiye bölünmüştü, karların üzerinde kara bir siluetti. İçimden bir titreme geçti. Mahsur kalmış olmak yetmezmiş gibi yüzyılın fırtınasına karşı sadece idare edecek bir jeneratörle kalmıştık. Galiba Tanrı bizi cezalandırıyordu.

Yatağıma döndüm ve yorganı başıma kadar çektim. Yan yatıp gözlerimi kapıya diktim. Birkaç dakika sonra Kyler'ın ayak seslerini duyduğumda gerildim.

Elinde bir mum vardı ve mumun loş ışığı elmacık kemiklerinin üzerine gölgeler düşürüyordu. Mumu komodinin üzerine bırakıp yatağa oturdu. "Bunun için özür dilerim."

"Neden özür diledin?"

"Her sene buraya gelmek benim fikrim çünkü. Şu an evinde olabilirdin ama onun yerine burada mahsur kalmış durumdasın ve birbirimizi yemeye başlamamızdan korkuyorsun."

Hafifçe güldüm. "Birbirimizi yemeye başlayacağımızı hiç sanmıyorum."

"Başlarsan da lütfen yüzümden başlama. En güzel yanımın o olduğunu söylerler hep." Sesindeki muziplik beni de güldürmüştü. "Ama soğuk olacak Syd."

"Biliyorum fakat bu senin suçun değil. Buraya gelmeyi severim ben."

Bir an için cevap vermedi. "Bunun nedenini hiçbir zaman anlayamadım, biliyorsun. Kaymayı ya da benzer bir eğlenceyi sevmezsin bile."

Alt dudağımı kemirmeye başladım. "Birlikte zaman geçirmeyi seviyorum, yani herkesle demek istiyorum" Yanaklarıma ateş basmıştı. "Hep beraber bunu yapmayı seviyorum."

Kyler uzandı ve loş ışık altında yanağıma düşen bir tutam saçı görüp kulağımın ardına sıkıştırdı. "Geldiğine sevindim."

Bunu duyunca her yanım ısınıvermişti. "Gelmeseydim şu an yapayalnız kalırdın burada da ondan."

İçten bir kahkaha attı ve sonra pencereye doğru dönüp baktı. "Hayır, tek sebebi bu değil."

Kalbim artık taklalar atmaya başlamıştı.

Kyler battaniyenin ucunu kaldırdı. "Kenara kay."

Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. "Niye?"

"İçerisi daha da soğuyacak ve rüzgârın sesi yüzünden uyuyamıyorsun. Uyuyana dek yanında kalacağım." Duraksadı. "Ayrıca üstüm çıplak olduğu için şu an donuyorum."

"Peki." Yana kayarken bu kelimeyi tam bir aptal gibi

kekeleyerek söyledim. Sonra diğer yanıma döndüm çünkü yatakta onunla yüz yüze bakamayacağımdan emindim

Battaniyenin altına kaydı, bedenlerimiz arasında birkaç santim olmasına rağmen onu hissedebiliyordum. Çok tuhaftı ama bütün sırtım ısınmıştı ve geriye doğru sokulup onu gerçekten hissetme dürtüsünü göz ardı etmek çok zordu.

"Senin için bir sakıncası var mı?" Sesi tam kulağımın içindeydi. "Sanırım bunu sana kenara kaymanı söylemeden önce sormalıydım, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Bir sakıncası yok."

"Güzel." Yan döndü ve bana baktığını biliyordum. Kaşık pozisyonundaydık! Fakat birbirimize dokunmuyorduk. o yüzden bu sayılmazdı. "Çünku bu yatak benimkinden çok daha rahat ve benim gidesim yok."

Gitmesini hiç istemiyordum zaten. Cennette gibiydim Gözlerimi kapadım ve o benim şahsıma özel güneşimmiş gibi yakınlığını hissetmeye çalıştım.

"Çocukken de böyle yapardık, hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet." Ama şu an çok farklıydı. O zamanlar her şey çok saftı ve biz de birbirimize yatıya gittiğimizde eğlence peşinde koşan iki çocuktuk. Üstüne atlayıp onunla her türlü yaramazlığı yapmayı istemeden önceydi bütün bunlar.

Şimdi de o yaramazca şeyleri düşünüyordum, arkamı dönüp ona sarılmayı, dudaklarını öpmeyi hayal ediyordum. Ona dokunmayı. Onun bana dokunmasını. Soyunmayı.

Bunları düşünmeye mutlaka bir son vermeliydim.

"Syd?"

"Efendim?"

Bir an duraksadı. "Bu defa örtüyü kendi üzerime çekmeyeceğime söz veriyorum."

Göğsüm sıkışmasına rağmen gülümsedim. "Göreceğiz bakalım."

Beni kudurtan adam yanımda yatarken nasıl uyuduğumu bilmiyordum ama bir şekilde uyumuş olmalıyım çünkü ortalığı yıkan rüzgâr beni uyandırdığında saatler geçtiğini tahmin ediyordum. Doğrulmaya çalıştım fakat kımıldayamadım. Beni olduğum yere mıhlayan şeyin ne olduğunu anladığımda ise gözlerim yuvalarından uğradı ve nefesim kesildi.

Kyler'ın kolu belime dolanmıştı fakat bundan da ötesi tüm bedeniyle beni sarmıştı. Aldığı her derin, düzenli nefesi ben alıyor gibiydim. Sıcak soluğu ensemde dans ediyor, boynumdan aşağı beni ürpertiyordu. Beni bu şekilde sarmışken onun yanında uyumama imkân yoktu. Bir rahibenin bile bu kadar irade gücü olacağından şüpheliydim. Hafifçe kıpırdanarak aramıza birkaç santim mesafe koymaya çalıştım ama belime dolanmış kol beni yeniden kendine çekti.

Nefesimi tutmuştum.

Kyler beni öyle bir kendine çekmişti ki tüm bedenimi ön tarafına yapıştırdı ve –aman tanrım– sertleşmişti. Pijamalarımızın üzerinden uzun ve kalın aletinin arka tarafıma baskı yaptığını hissedebiliyordum.

Bedenim anında tepki verdi, birkaç saniye içinde uyku mahmurluğumdan eser kalmamıştı. Bedenime söz geçirememin ya da şu an ne yapacağımı bilemiyor olmamın hiçbir önemi yoktu. Sıcaklık damarlarıma kadar yayılmış ve kasıklarım sızlamaya başlamıştı.

Çocukken aynı yatakta yattığımız zamanlara hiç benzemiyordu bu.

"Kyler?"

Bir şeyler mırıldandı ve daha da sokuldu, çenesi boynumla omzum arasındaki o duyarlı bölgede geziyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. Galiba nefes almayı bile kesmiştim. Belimi saran kolu yer değiştirdi ve göbeğimin altına doğru kaydı. Bu hareket üstümdeki giysinin sıyrılmasına neden oldu ve tenim bayağı açığa çıktı. Kalbim kaburgalarımı dövüyordu, ağzıma kan tadı gelene dek dudağımı ısırdım.

Kyler'ın parmakları çıplak tenimi okşuyor ve benim irkilerek kendimi geriye doğru atmama neden oluyordu. Derinden gelen, seksi bir inleme çıktı ağzından ve kalçalarını öne doğru iterek arkama bastırdı. Açılan parmakları pijamamın gevşek lastiğinin altına girdiler. Yatarken iç çamaşırı giymekten hiç hoşlanmadığım için altımda sadece pijama vardı ve parmakları o kadar yakınımdaydı ki.

Rüya görüyor olmalıydım çünkü bu gerçek olamazdı ve asla uyanmak istemiyordum.

Yakıcı dudakları boynuma dokundu. Ilk önce bunun kazayla olduğunu sandım ama sonra ağzı yeniden şahdamarımı buldu ve oraya sıcacık bir öpücük kondurdu. Bu minik öpücükler devam etti ve boynumdan aşağı doğru indi. Bilinçsizce hareket ediyor, başımı geriye doğru atarak boynumu daha fazla onun emrine veriyordum. Sonra kalçaları yavaşça, şehvetli bir salınımla beni dürtmeye başladı. Yarı uyur halde bunları yapabiliyorsa, tamamen uyanık olduğunda neler yapabileceğini hayal dahi edemiyordum.

Muhtemelen beni bambaşka bir kadına dönüştürürdü.

Sonra eli daha da aşağı inerek kasıklarımın ortasını ve oradaki hassas çıkıntıyı okşamaya başladı. Aniden muhteşem bir his tüm bedenimi sardı ve beni doğru düzgün düşünemez ya da olanları algılayamaz bir hale soktu.

Vücudum otomatik pilota bağlayarak beynimi devre dışı bıraktı. Kendimi iyice geriye verip parmakları en duyarlı yerimi okşarken bacaklarımı ayırdım. Ne yapacağını bilmek onun için çok kolay görünüyordu. Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı bir parmağıyla ayırdı, yavaşça ve derinlere doğru ilerliyordu. İçeri. Dışarı. Yüce tanrım. Bütün bedenim şehvetle zonkluyordu. Gözlerim kocaman açılmıştı ama hiçbir şey görmüyordum. Sessiz olmaya çalışıyordum fakat boğazımın derinliklerinden yükselen şiddetli inlemeye engel olamadım.

O harika el durdu ve sırtıma yapışmış göğsü zınk diye doğruldu. "Syd?"

"Efendim?" Hareket etmiyordum.

Kyler irkilerek geriye sıçradı ve ayağa fırlamasıyla birlikte yatak çöktü.

Vay canına, bir insanın bu kadar hızlı hareket edebildiğini daha önce hiç görmemiştim. Yan döndüm ve kalkmaya yeltendim ancak Kyler'ın yüzündeki bakış beni durdurdu.

"Siktir. Çok özür dilerim." Sesi hırıltılıydı. "Uyuyordum. Rüya gördüğümü sanıyordum... siktir."

İçimdeki hayal kırıklığı öyle bir hızla yayılmıştı ki az önceki arzuyu ve şehveti tamamen boğmuştu. Uyuyormuş– tamamen uyuyormuş. Yarı uyur bile değilmiş; sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi. Ama en azından öyle olsaydı yaptıklarının yarım yamalak da olsa bilincinde olurdu.

Ne düşünüyordum ki zaten ben? Gecenin bir yarısı uyanıp artık bana ve çekiciliğime daha fazla dayanamayacağına mı karar verecekti? Muhtemelen otelin barındaki Seksi Sasha'yı görüyordu rüyasında.

"Bir şey söyle Sydney, lütfen."

Sesindeki endişeyi duyunca nasıl bir aptallık ettiğimi

anladım: hâlâ da etmeye devam ediyordum. Gözlerimi sımsıkı kapadım. "Tamam. Önemli değil. Büyütülecek bir şey yok."

Cevap vermedi ve aradan biraz zaman geçince gözlerimi açıp Kyler'ı aradım fakat oda boştu. Kudurmuş rüzgârla baş başa kalmıştım.

Kyler

Bu olanlara inanamıyordum. Az önce yaptığım şeyi anlatacak kelime yoktu.

Böyle bir şey olamazdı.

Kalbim göğsümü içeriden dövüyordu. Odamın kapısını kapatıp içeri çekildim. Yatağa oturdum fakat oturmaktan ziyade çökmüştüm çünkü bacaklarım beni taşıyamayacak kadar güçsüzdü.

Tamam filan değildi. Önemliydi. Büyütülecek çok şey vardı.

Sertleşmiştim, taş gibiydim ve aynı zamanda kendimden iğreniyordum. Uykumda bunu nasıl yapabilmiştim? Cevabı kolaydı tabii ama yine de. Rüyamda onu görüyordum... Sydney'yi yani. Dün onu sutyen ve külotuyla gördükten sonra ve dün gecenin ardından ıslak rüyalarımın başrolünü üstlenmesine şaşırmamak gerekirdi. Siktir. Onu ilk kez böyle görmüyordum rüyamda ama rüyada olanları gerçeğe dökmeye ne demeliydi?

Ellerim üzerinde ve parmaklarım içindeydi, Syd'in içinde.

"Kahretsin."

Ya uyanmasaydım? Nereye kadar gidecekti? Benim gibiler için o dokunulmazdı.

Kalkıp yanına gitmeye ve ondan özür dilemeye niyet-

lenmiştim ama kendimi zorlayarak odamdan çıkmadım çünkü şoku atlattıkça aslında rüya olmadığını anladığım son zamanlarda gördüğüm en güzel rüyadan beni neyin uyandırdığını hatırladım.

Syd bir ses çıkarmıştı.

Ve o ses korku ya da iğrenme tonunda çıkmamıştı Bedenimdeki her hücre o derinden gelen inlemeyi hissetmişti. Hoşuna gidiyordu demek. Daha da güzeli, Syd bir süredir uyanıkmış gibiydi. Ne yaptığımın farkındaydı ve beni durdurmamıştı.

İnanamıyordum, beni durdurmamıştı.

Sadece beni durdurmamakla kalmamıştı, aynı zamanda ıslanmıştı. Bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordum. Fakat hayatımda ilk kez bu durumda ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bedenim ne yapması gerektiğini gayet iyi bilse de beynim bir türlü bu gerçekliği kabullenemiyordu.

Sırtüstü uzanıp sesli bir ah çektim ve bütün odada yankılandı. Gecenin geri kalanında bir daha uyuma ihtimalimin kanat çıkarıp uçma olasılığından daha düşük olduğundan emindim. Özellikle de neredeyse her zerrem onun yatağına dönüp tam kaldığım yerden devam etmek isterken.

On Birinci Bölüm

Sydney

Kyler ertesi gün benden, sarhoş kafayla yanlışlıkla bardan kaldırdığı gudubet bir kızmışım gibi saklandı durdu. Yaşadığımız olay artık tuhaflık sınırlarını kim bilir kaç kez aşmıştı.

İkinci gün de yemekte soğuk sandviç yapmıştım ve mutfağa teşrif ettiğinde ona tabağını uzattığım an parmaklarımız birbirine sürttü. Irkilerek geri çekilen Kyler elimdeki tabağı düşürdü. Salamlar ve Isveç peyniri havaya uçtu, güzelim döşemeler mayonez oldu.

"Siktir," dedi. Son zamanlarda bunu çok sık söyler olmuştu. Çömeldi ve yere düşenleri toplamaya başladı. "Özür dilerim."

Titreyen ellerimle olduğum yerde dikiliyordum. Ağlamak istiyordum. Karnı acıkmış, şişko ve sinirli bir bebek gibi ağlamak. Kendim bile anlamadığım bir şeyler mırıldandıktan sonra gidip tezgâhtan kâğıt havlu aldım. Tamamen yardım etme niyetiyle ve bir şekilde asıl önemli olan pisliği temizleyebileceğime inanarak Kyler'ın yanına gittim ve yere eğildim.

Tam o anda ayağa kalkan Kyler'ın kafası çeneme çarptı ve başımı geriye doğru fırlattı. Arkaya doğru sendelerken

çenemden keskin bir acı yayıldı. Elimdeki kâğıt havluyu düşürdüm. Kyler ise galiz bir küfür savurdu. Fırlayıp beni tutmaya çalıştı fakat yerçekimi kanunu benden yana değildi. Ağır meşe masaya güm diye çarptım. Masanın ortasında duran, Kyler'ın annesinin beş sene önce yaptırdığı vazo sallanmaya başladı.

Hızla dönüp mor ve pembe renkli aptal sanat eserini yakalamaya çalıştım. Tıpkı bir dizi aksiliğin sonunda paha biçilmez bir nesnenin kırıldığı o kalitesiz filmlerden fırlamış bir sahne gibiydi. Masanın üzerine adeta balıklama atladım ve intihar etmeden bir saniye önce vazoyu yakaladım.

"Aman tanrım," diye fısıldadım soluk soluğa.

Kyler yanıma geldi ve daha fazla zarar görmeden kalkmama yardımcı oldu.

"İyi misin?"

Çenemi hissetmiyordum. "İyiyim."

Vazoyu elimden aldı ve benim masadan uzaklaşmamı bekledikten sonra yerine koydu. "Çok üzgünüm. Dişlerini kırdım sanırım."

Diyecek bir şeyim yoktu, o yüzden hiçbir şeye dokunmamaya çalışarak öylece dikildim. "Sen iyi misin?"

"Benim kafam kalındır."

Işte bu dediği doğruydu.

Sonra yine o tuhaf duruma geri döndük. Ikimiz de öylece birbirimize bakıyorduk. Yanaklarıma ateş basmıştı ki bu çok acayip bir şeydi çünkü evin içi buz gibiydi.

Kyler kâğıt havluyu alıp yeniden yeri temizlemeye girişti. Ben de ona yeni bir sandviç hazırlamaya koyuldum. "Bırak," dedi omzunun üstünden geriye dönerek. "Ben yaparım."

Neden bilmiyorum ama bu sözü dev bir eşekarısı beni burnumun tam üstünden soknuş gibi canımı yaktı. İçimi

dağlamıştı adeta. İştah miştah kalmamıştı ve ben de mutfaktan çıkıp amaçsızca evde dolaşmaya başladım. Sonunda kendimi salonun öbür tarafındaki camlı odada buldum.

Tavana kadar uzanan pencereler nedeniyle bu oda buz gibiydi. Kalın kazağıma sığınarak hasır koltuklardan birine oturdum ve karla kaplı bahçeyi seyre koyuldum. Rüzgar karları savuruyor, en az iki metre boyunda hortumlar halinde döndürerek eve doğru çarpıyordu. Az ileride orman başlıyordu. Uzakta ise rüzgârda sallanan teleferik kollarını görebiliyordum.

Derin bir nefes aldım ve yavaş yavaş bıraktım. En sonunda buradan giderken işlerin nasıl olacağını düşünmekten kendimi alamıyordum. Arkadaşlığımız eskisi gibi olacak mıydı? Nasıl olacağını hiç bilemiyordum.

Çenemi eğip kazağımın yakasından içeri soktum ve gözlerimi kapadım. Bunu yaptığım an pişman oldum çünkü rüzgâr dışında odaklanacak hiçbir şeyin olmadığı o odada dün gece Kyler ile aramızda geçenleri düşünmeye başlamıştım. Bunu nasıl unutacaktım acaba?

"Syd?"

Kyler'ın sesini duyunca başımı kaldırdım. Kapının ağzında dikiliyordu. "Hey."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Tüm günü böyle geçirmiş olmalıydı, çünkü saçları çok tatlı bir şekilde birbirine girmişti. "Mutfakta olanlar için özür dilerim."

Bütün vücudum meyve presine atılmış gibiydi sanki. "Özür dilemeye son verebilirsin. Kazaydı işte. Iyiyim ben. Sen de iyiymişsin. Kırılan bir şey de yok."

"Sandviçini mutfakta bırakmışsın."

"Aç değilim. Sonra yerim."

Uzunca bir süre bana baktı, sonra pencereye döndü. "Dışarısı çıldırmış durumda, öyle değil mi?"

Ben de onun gibi dışarıya baktım, ağladım ağlayacaktım. "Evet, öyle."

Aradan birkaç saniye geçti ve sonra yanıma oturdu. Öne doğru eğilip ellerini bükülü dizlerinin üstüne koydu. "Sydney, dün gece..."

"Lütfen bunun için bir kez daha özür dileme. Tamam mı?" Bunu yaparsa kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Kyler gerilmişti. "Bunu nasıl olağan kabul edebilirsin anlamıyorum? Seni uykuda yoklamışım. Hatta, ne yoklaması, seni okşamışım."

Bunu söyleme biçimi bana, ifadeye gelen çocuklara sosyal hizmet görevlilerinin gösterdiği bebekleri hatırlatmıştı. İğrenç. Bakışlarım yüz hatlarında gezindi. Belki de yüzüncü kez aramızda işler keşke daha basit olsaydı diye düşündüm.

Bana baktı. "Dün gece senin yanına yattığımda böyle bir niyetle hareket etmemiştim. Sadece bunu bilmeni istiyorum."

Nefesimi tuttum. Kalbim artık daha fazla darbeyi kaldıramaz diye düşündüysem de çok yanılmıştım. "O kadar mı kötüydü?"

"Ne?"

Başımı öbür yana çevirip ayağa kalktım ve pencerenin önüne gittim. Belki de artık biraz daha cesur olup bu mevzuuyla doğrudan yüzleşmeliydim. Belli ki arkadaşlığımızı şimdiden zedelemiştik. Bunu onarmanın tek yolu, bu saçmalığı geride bırakmaktı. Psikolojiye Giriş. Kaçınmak eğlenceli ve kolay yoldu, ardından inkâr geldi ama ikisi de hiçbir şekilde işe yaramamıştı. Ona kendisinden hoşlandığımı, onu arzuladığımı söylemeliydim. Belki bunu açıklığa kavuşturduktan sonra hayatıma devam edebilirdim.

Dürüstlük her zaman en iyi yoldu ama o kadar cesaretli olabileceğimi sanmıyordum.

Fakat bunu yapmazsam, hep bu şekilde devam edecektik. Yapmacık sohbetler edip duracaktık.

Derin bir nefes aldığını duydum. "Bir şey düşünüyorsun," dedi. "Gerçekten önemli bir şey düşünüyorsun. Dün gece için bana kızgınsan, beni incitmemeye çalışmak yerine aklından geçeni açık açık söyleyebilirsin. Seni anlarım. Sana asla..."

"Sana kızgın değilim." Ona döndüm ve kollarımı kavuşturdum. Kyler bakışlarını kaçırdı. "Sarhoşken seni öpmeye çalışmış biri olarak nasıl sana kızabilirim? Bu durumda ikiyüzlü olurum."

"Bu ikisi tamamen farklı durumlardı Syd. Sen benim aletimi avuçlamaya çalışmadın."

Sarhoşken daha iyi reflekslerim olsaydı yapardım. Gerçek buydu, itiraf edeceğimden değildi ama bir şekilde konuyu bu noktaya getirmeliydim. "Dün gece neden durdun?"

Bana delirmişim gibi baktı. "Uyuyordum Syd! Sen sarhoşken beni taciz ettiğini mi sanıyorsun? Asıl ben seni ettim."

"Yaptığından rahatsız olmadım." Sesim çok zayıf çıkmıştı, fısıltıdan halliceydi.

Kyler irkildi.

Başımı iki yana salladım. "Ben o sırada uyumuyordum Kyler. Yaptıklarının farkındaydım." Şimdi tam gözlerimin içine bakıyordu ve ben nefesimin kesildiğini hissediyordum. Ya şimdi her şeyi söyleyecektim ya da asla. İşler dönüp dolaşıp buraya gelmişti. Ona durduğu için memnun olduğumu söyleyebilir, aptal bir laf edip konuyu değiştirebilirdim. Ya da ona ne istediğimi söyleyebilirdim, çok uzun zamandır ne istediğimi. Bunu yaparsam, geri dönüşü yoktu.

"Sydney..." Sesinde uyarı niteliğinde bir ton vardı.

Derin bir nefes aldım. "Diğer kızların sahip olduklarını ben de istiyorum."

"Ne?" Gözleri kocaman açılmış, renkleri yine siyahlaşmıştı

Yanaklarım cehennemde güneşleniyormuşum gibi yanıyordu. "Bunu istiyorum... seni istiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum" Ayağa kalktı ve bir an için odayı terk edeceğini düşündüm. Midemin düğümlendiğini hissediyordum, o kadar kasılmıştım ki birazdan bağırabilirdim; ancak Kyler yerinden kımıldamadı. "Senden erkek arkadaşım olmanı ya da benimle evlenmeni istemiyorum. Senin ilişkilerden hoşlanmadığını biliyorum. Hiç sana gelmez öyle şeyler."

"Sen de mi ilişkiye karşısın?" Bu sözlerden bariz bir alaycılık akıyordu.

Şimdi tüm bedenim aleve kesmişti. Bunu ben Amerika'nın en muhafazakâr kadınıymışım gibi söylemişti. Kendimi savunma ve frijit olmadığımı ispatlama ihtiyacı hissetmiştim.

"Seninle bir ilişkiye karşıyım. Sadece seni arzuluyorum. Bir geceliğine. Hepsi bu."

Kyler adeta taş kesilmişti. Nefes bile aldığını sanmıyordum. Sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Istediğin bu mu?"

Ellerimi ovuşturup duruyordum ve "Evet," diye fısıldadım.

"Hepsi bu mu?" Öne doğru bir adım attı ve ben buna geriye doğru bir adım atarak karşılık verdim. "Biraz yüksek sesle söyle Syd."

Boğazım kupkuruydu, güçlükle yutkunabildim ve azıcık daha yüksek bir "Evet," diyebildim.

İkinci bir ihtiyatlı adım daha attı ve en sonunda pen-

cereye dayanana dek geriledim. Dudaklarına ağır ağır yırtıcı bir gülümseme yayıldı ve damarlarıma yakıcı bir ateş bastı.

"Ne zamandır?"

Kelimeler ağzımdan o kadar zor çıkıyordu ki. "Bir... bir süredir."

"Ne kadar süredir?"

"Uzun bir süredir."

Başını iki yana salladı. "Bu bana pek bir şey anlatmıyor."

"Yeterince uzun süredir," dedim.

"Ne istiyorum demiştin, bir daha söyle bakayım?"

Konuşabileceğimden emin değildim, hele ki bana böyle bakarken. "Seni."

"Biraz daha detaylı anlatman gerek bebeğim." Tam önümde durdu ve yüzündeki ifadeyi görebilmek için kafamı geriye bükmek zorunda kaldım. "Bekliyorum..."

Gerçekten detaylı bir anlatım mı bekliyordu benden? Bakışlarımı kaçıracak oldum fakat parmakları çenemi tuttu ve gözlerimi zorla kendi gözlerine çevirdi. "Seni... seni istiyorum."

Bakışları yüzümden aşağı kaydı, kapkalın bir kazak giyiyor olmama rağmen kendimi çıplak ve aciz hissediyordum. Titredim ve göğüs uçlarım sertleşti. Tüm bedenim gerilmişti. "Bunu söyledin zaten. Ayrıca diğer kızların sahip olduklarına senin de sahip olmak istediğini de söyledin. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Becerebildiğim kadar başımı sallayarak karşılık verdim.

Kyler başını öne eğdi, dudakları benimkilerden en fazla bir santim uzaktaydı. "O kızları becerdim. Hepsi buydu. Hiçbir bağlanma yoktu. Hiçbir duygu yoktu. Sıfır. İstediğin bu mu? Seni becermemi mi istiyorsun?"

Hayır. Daha fazlasını istiyordum, çok daha fazlasını. "Evet."

Çenemi bırakırken kesik bir nefes aldı. Çarpıcı yüzü öfkeyle gerildi, hakiki bir öfkeydi hem de. O an saçmaladığımı anladım. Hayal kırıklığı bana son hızla giden bir kamyon gibi çarpmıştı. İşte, beni yine reddediyordu. Boğazımın gerisi bu durumun kesinliğiyle yanıyordu çünkü bir insan ne düşündüğünü bundan daha açık gösteremezdi. Kendi kafamı tekmelemek istiyordum. Kendi başımı yakmıştım ve büyük olasılıkla arkadaşlığımızı zedelemiştim, bu defa çok ciddi bir şekilde. Sokayım psikolojiye. Kaçınmaya devam edecektim ne güzel.

"Arkanı dön," diye emretti Kyler.

Anlamadım. "Ne?"

"Arkanı. Dön." Sesindeki otoriterlik tüm bedenimi titretmişti fakat donup kalmış bir halde ona bakıyordum. Gözleri kocaman açılmıştı ve kıymetli bir taş gibi parlıyorlardı.

Bakışları karşısında kapana kısılmış gibiydim. "Bir daha tekrarlamayacağım."

Bir yandan onu dinlemezsem ne yapmayı düşündüğünü sormak istiyordum ama dediğini yapıp arkamı döndüm çünkü gözlerindeki ateşi görmüştüm. Belki de bu tamamen bir sanrıydı. Belki de odadan koşarak kaçmış ve düşüp kafamı çarpmıştım. Her daim mümkün olabilirdi. Belki de beni öldürmeye çalışan kar motorunun darbesi ya da Kyler'ın kafamı kırması nedeniyle beyin sarsıntısı geçirmiştim.

"İşte böyle yapıyorum." Kalın, tok sesi beni yerimden zıplattı. Gülerek ensemi örten saçlarımı topladı, omzumdan aşağı saldı. Sıcak nefesini ensemde hissediyordum. "Bazen ayakta, bazen böyle duvara dayanarak, bazen de

dizlerimizin üzerinde ve her seferinde ben arkalarında olurum."

Aman. Tanrım. Şu an kendimi ucubelerin kraliçesi gibi hissediyordum ama her zaman nasıl yaptığını merak etmiştim. Karlı bahçeye bakıyor fakat hiçbir şey göremiyordum. Karnımın alt kısımlarından yükselen ısı tüm damarlarıma hücum etmişti. Dudaklarımı yaladım ve sonra bir el kalçamı sıyırıp belimden tutunca dayanamayıp onları ısırdım.

"Ben bunu başka türlü yapmıyorum, sadece becerdiğim kızlarla yapmıyorum yani." Diğer elini belimin öbür yanına koydu. "Sen de bunu mu istiyorsun Syd? Seni arkadan becermemi mi?"

Nefes alış verişlerim tekledi ve kasıklarımda derin bir sızı hissettim. "Ben..."

"Hangi pozisyonda istersin?" diye sordu ve daha da yakınıma sokuldu. Dudakları yanağıma sürtünüyordu ve kendini üzerime bastırmıyor olmasına rağmen onu tüm sırtımda hissedebiliyordum. "Böyle mi yapmamı istersin? Ya da dizlerimizin üzerinde yapabiliriz. Bana ikisi de uyar."

TanrımTanrımTanrımTanrım... Ne diyeceğimi bilemiyordum. Daha önce bir kez seks yapmıştım ve o da misyoner pozisyonundaydı. Aramızdaki boy farkıyla nasıl olacağını hiç bilemiyordum ve...

"Düşünüyorsun Syd. Yoksa fikrini mi değiştirdin?"

İstediği bu muydu acaba? Ya da Nate'in anlattıklarını duyduğundan dolayı benden beklentisi bu yönde miydi? Ben frijittim ve frijit kızlar kesinlikle bu pozisyonda seks yapmazlardı. Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Böyle olsun."

Homurdanarak sövdü ve bunu duyunca gözlerim açıldı. Yanlış bir şey mi söylemiştim yoksa? Fakat sonra parmakları yumruk haline geldi ve aralarına sıkıştırdığı kazağı-

mı tutup birden yukarı çekti, başımdan sıyırıp çıkardı.

Artık kotum ve sutyenimle kalmıştım. Tanrı'ya şükür o salak destekli sutyeni değil, sıradan bir tanesini giymiştim. İnanamıyordum, bunu yapacaktık, beni becerecekti. Düzüşecektik. İçimden hafif de olsa bir rahatsızlık dalgası geçti. Bunun hiçbir romantik yanı yoktu; ne sevgi ne de şefkat. Bildiğin düzüşmekti işte. Kyler da bundan hiç memnun görünmüyordu.

Çok yanlış bir şey yapıyorduk.

Kyler'ın kocaman elleri belimin çıplak tenini kavradı ve bu temas beni yerimden zıplattı. "Ellerini cama koy Syd."

İçimdeki alev büyürken zihnimdeki tüm düşünceler silindi. Bedenim arsız bir şekilde onun emrine ve sesinin derin tınısına uydu. Avuçlarımı dayadığım cam soğuktu.

"Aferin." Bir eli tenimde dolaşarak göbeğimin hemen altına, kotumun düğmesine kadar indi. "Ellerini camdan ayırma."

Üzerime doğru eğilirken beni kendine çekti. Böylece hafifçe öne eğilmiş ve ona dayanmış oldum ama ellerim hâlâ camdaydı. Tüm sıcaklığını ve sertliğini arkamda hissedebiliyordum ve şehvet damarlarıma yayılıyordu.

"Keşke daha önce söyleseydin, tek istediğinin bu olduğunu yani." Sözcüklerinde bir sertlik vardı, anlam veremediğim bir saldırganlık. Öfkelendiği çok barizdi ama yine de bunu yapıyordu.

Kafa karışıklığı ve şehvet içimde fırıl fırıl dönüyordu ve ne yöne gittiğimi bilmiyordum. Öteki eli hareket etmeye başlamıştı, göğüs kafesimin yukarısına doğru çıkıyor, tüylerimi diken diken ediyordu. "Sana çok daha uzun zaman önce... yardımcı olurdum," dedi.

Hiçbir şey düşünemiyordum; hele ki eli karnımın üstünden yukarı, sutyenime doğru çıkmışken. Sırtım geriye

doğru bükülürken ağzımdan bir inleme kaçtı. "Kyler..."

"Siktir." Kalçalarını öne doğru iterken elinin hareketi durdu. Diğer eliyle beni olduğum yere çivilemişken arkadan gelen yavaş, acı verici baskıdan ya da bunun içerdiği anlamdan kaçmanın yolu yoktu. Böyle bir istediğim de yoktu zaten. Kendimi ona doğru ittim ve Kyler'ın boğazının derinlerinden bir hırıltı yükseldi.

Sutyenimi kavrayan elini çekti ve ben şikâyet edercesine sızlandım. Ama sonra elini aramıza soktu ve inanılmaz derecede çevik parmaklarıyla sutyenimi benim taktığımdan daha hızlı çözdü. Kollarımdan aşağı düşen giysinin yere inmesine yetecek kadar bir süre boyunca kollarımı pencereden ayırdım. Soğuk hava göğsüme vuruyor, içeriden yükselen ateşle çarpışıyordu.

Kyler arkamdaydı ama beni seyrettiğini biliyordum. O uzun boyuyla zaten hiç zorlanmıyordu. Camda soluk bir yansımamız vardı ve bakışlarındaki yoğunluğu hissedebiliyordum. Göğüs uçlarım daha da sertleşmiş, neredeyse acı verir hale gelmişti.

Sonra ellerini üzerime koydu ve tüm bedenim canlandı. Parmakları tenimde dolaşıyor, göğüslerimi nazikçe okşuyor ve uçlarıyla oynuyordu. Dudaklarını kulağımın hemen altına kadar indirip yakıcı bir öpücük kondurdu. "Off, Sydney."

Parmakları göğüs ucumu sıkınca bir çığlık atıp kalçamı sessizce yalvarırcasına ona doğru ittirdim. Öpücükleri boynumdan aşağı, omuzlarıma ve her yerime yayılırken elleri de göğüslerim sertleşene dek beni okşamayı sürdürdü. Nate'le birlikteyken hiç böyle olmamıştı.

Kyler boynumun yan tarafına sokuldu. "Sen... bundan çok daha iyisini hak ediyorsun bebeğim. Kahretsin, kesinlikle bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Tam olarak hak ettiğimi aldığımdan o kadar emindim ki, üstelik gayet de mutluydum. Ellerinden biri göğsümü bıraktı ve karnıma doğru indi. Parmağının tek bir hareketiyle pantolonumun düğmesini açtı ve elini içeri soktu.

"Bana durmamı söyle," dedi, çenemin yan tarafını öperken. "Söyle bana."

"Hayır," dedim nefes nefese. "Durmanı istemiyorum."

Anlamadığım bir şeyler mırıldandı ve sonra boynumda nabzımın attığı yeri öptü. Eli külotumun içine daldı ve uzun parmaklarıyla beni avuçladı.

"Benim için tamamen hazırsın, öyle değil mi?"

Kıpkırmızı kesilmiştim, bu kadar hazır olduğum için utanmıştım ama parmağını tam ortaya bastırmasıyla birlikte ismini haykırdım. Keskin bir şekilde yükselen haz beni tepeden tırnağa titretirken başımı da döndürmüştü.

"Tanrım," diye inleyen Kyler bir parmağını yavaşça içime sokarken kalçasını iyice yapıştırdı. "İsmimi böyle söylemeye devam edersen daha başlamadan sonuna gelebiliriz."

"Kyler," diye yalvardım çünkü yalvarma noktasını bile aşmıştım artık.

Parmağı içime doğru kıvrıldı ve şimdiden boşalmaya çok yaklaşmıştım. O kadar nazik ve yavaş bir ritim tutturdu ki delirmenin eşiğinde gezmeye başladım. "Çok darsın," dedi. Sesinin böyle çıktığını hiç duymamıştım. Yabani. İlkel. "İnanmıyorum, hiçbir şey yapmadın mı o zamandan beri?.."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ondan sonra kimse olmadı."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama..." İçinden bir titreme geçti fakat eli... eli ritmini bozmamıştı. Ağır, düzenli hareketi içime hızla yayılan bir alevi körüklüyordu. Kalçalarım

eliyle birlikte hareket ediyordu ve yumuşak nefeslerini kulağımda hissediyordum. Arkama her bastırdığında boşalmaya bir adım daha yaklaşıyordum. Tüm kaslarım geriliyordu ve patlayacaktım. Biraz daha devam edecek olursa..

Birden yüksek sesli bir şangırtı odayı gök gürültüsü gibi sarstı ve önümüzdeki cam patladı.

KAKTÜS TEAM

On İkinci Bölüm

Sydney

Kar ve cam parçaları havada uçuşurken şaşkınlık ve korku dolu bir çığlık attım. Beklediğim patlamanın bununla kesinlikle alakası yoktu.

Kyler hemen önüme geçip vücudunu bana siper etti ancak göğsümü ve karnımı iğne gibi yakan cam parçalarını engelleyemedi. Soğuk hava içeri doldu ve rüzgâr ortalığı yıktı geçti. Yerde duran bir lamba devrildi ve duvardaki tablolar sallanmaya başladı.

"Oha!" diye bağıran Kyler beni yere eğdi ve üstüme kapandı. "İyi misin?"

"Evet." Ellerimi dikkatle soğuk ve ıslak zemine koydum. "Sen?"

"Iyiyim." Elleri çıplak sırtımdan aşağı kaydı ve sonra kazağımı üzerime atıp omuzlarımı örttü. "Yerde kal, tamam mı?"

Kazağı üzerime çekiştirirken başımla onayladım. Dizlerimin üzerinde hasır kanepeye doğru ilerlerken omzumun üstünden baktım. Kyler elleri iki yanında yumruk olmuş halde yavaşça ayağa kalktı. "Bu neydi böyle?" diye sordum titreyerek.

Kırılan cama doğru yaklaştı. Camın koca bir tabakası

tamamen kırılmıştı. Ahşap çerçevenin kenarından sivri cam parçaları çıkmıştı. "Dışarıda hiçbir şey ya da hiç kimseyi görmüyorum."

"Hiç kimse mi?"

"Evin arka tarafına zarar verecek kadar yakın bir ağaç yok."

"Peki ya rüzgâr..."

"Rüzgâr yere düşmüş bir cam parçasını savuracak kadar kuvvetli ama ortalıkta böyle bir şey görünmüyor." Arkaya döndü ve yüzüne düşen saçları çekti. Beni kanepenin orada büzülmüş görünce çenesi sinirle kasıldı. "İyi olduğundan emin misin?"

Kazağı iyice üzerime çektim ve vücudumun bazı noktalarındaki yakıcı batmaları dikkate almadım. Daha önemli konular vardı. Mesela bu cam nasıl patlamıştı. "İyiyim ben, gerçekten. Sence bu nasıl oldu?"

Kyler önümde diz çökerken başını iki yana sallıyordu. "Bilmiyorum. Belki de cam aşırı soğuktan donmuştu ve sen..." Bunu söylerken yanakları mı kızarmıştı? "Sen de yüklenince parçalanmış olamaz mı? Ne bileyim... bir saniye... bu da ne böyle?"

O öyle bağırınca az kalsın kalbim duracaktı. "Ne oldu?"

Sağ tarafa doğru eğildi ve yerden bir şey aldı. Açık avucunda ufak, yuvarlak bir bilye gördüm. "Orospu çocuğu," diyerek öfkeyle ayağa fırladı ve zarif bir hareketle arkasını döndü. "Ben öyle avcılıktan filan anlamam ama bu, bildiğin tüfek saçması."

"Ne?" Çığlığım kulak zarını titretmiş olmalıydı. "Ciddi misin?"

Başıyla onayladı. "Öyle görünüyor."

Buna inanamıyordum. "İyi ama saçmalar etrafa yayılmaz mı? O zaman vurulmuş olmamız gerekmez miydi?"

"Bilmiyorum." Başını geriye attı ve kumral saçlarının uçları sweatshirt'ünün yakasını sıyırdı. "Yukarılara nişan almışsa saçmaların bizi pas geçmiş olması ihtimal dahilinde."

Tekrar titredim ama bu defa soğukla hiçbir ilgisi yoktu "Sence gerçekten biri bize nişan mı aldı?"

Kyler hiçbir şey demedi.

"Bu çılgınca," diye fısıldadım ve sonra daha yüksek sesle ekledim: "Bu durumda pencere önünde dikilmemiz iyi bir fikir mi sence?"

"Şu an dışarıda kimse yok ve az önce ikimiz de dışarıya dikkat etmiyorduk. Biri elini kolunu sallaya sallaya yaklaşmış olabilir."

"Bizi mi gözetliyordu yani?" Aynı anda hem yanmaya hem de donmaya başlamıştım. Gözlerimiz buluştu ve sonra aniden hissettiğim mide bulantısıyla başımı çevirdim. Az önce üstüm çıplaktı ve Kyler'ın eli de.... Biri bunu izlemiş olabilir miydi? Gerçekten kötü nişancı olan biri?

"Ava çıkmış birisi filan olabilir mi?" diye sordum bir umut.

Kaşları çatıldı. "Bu havada mı? Dışarıda kıyamet kopuyor."

"Burası Batı Virginia. Insanlar her hava şartında ava çıkarlar."

Kyler kırık cama dönüp baktı. "Eğer öyleyse, ayı bizim çatıda filan geziyordu herhalde."

Birinin bize gerçekten ateş ettiğine inanmaktansa buna inanmayı tercih ederdim fakat kar motorlu adamın ardından bu iki olayın tesadüf olduğunu düşünebileceğimden o kadar emin değildim. Fakat akla yatkın gelmiyordu. Kimsenin bize o kadar öfkeli olabileceğini tahayyül edemiyordum. Yine de rüzgâr kadar dondurucu bir korku içime yayılıyordu.

Ya o atış kasten yapıldıysa?

Kyler

Kanım katıksız bir öfkeyle kaynıyordu. Oysa birkaç dakika önce içimde başka bir kızgınlık vardı. Öfkeli bir körüklenmiş şehvet yanıyordu içimde. Syd benden kendisini tek gecelik bir kız gibi becermemi istemişti? Sanki ben bir tek bu işe yararmışım ve bu ona gerçekten iyi gelecekmiş gibi.

Ne. Boktan. İş.

Fakat şu anda en önemli konu bu değildi gerçekten. Bununla sonra ilgilenecektim.

Bakışlarımı camı parçalanmış pencerenin etrafında dolaştırdım ve sol üst köşede durdum. Küçük bir delik vardı burada ve cam bu noktadan bir örümcek ağı gibi yayılarak kırılmıştı.

Kalıbımı basarım evin dışında başka minik delikler de vardı. Birisi eve tüfekle ateş etmişti. İkimizden birini vurma niyetinin olup olmadığı ise muammaydı. Saçmaları kontrol etmenin yolu yoktu ancak çoğu insan bunları istedikleri yöne doğrultmayı becerebiliyordu.

Orospu çocuğu.

Bunun sorumlusu her kimse bir süredir evin etrafında olmalıydı ve kim bilir ne zamandır bizi seyrediyordu. Her şeyi görmüştü büyük ihtimalle. Syd yarı çıplaktı.

Ensemden aşağı öfke alev alev inerken ellerim yumruk olmuştu. Birini öldürecektim.

"Ayağa kalksam sakıncası olur mu?" diye sordu Syd.

Başımla onayladım ve o doğrulurken omzumun üstünden geriye baktım. O haliyle inanılmaz derecede ufak görünüyordu; omuzlarını sarkıtmış, kalın kazağı göğsüne tutmuştu. Öfke karnıma bir yumruk gibi inmişti ve hemen ardından korkunun keskin tadını duydum; daha önce

hiç hissetmediğim türden bir korkuydu bu.

Syd yaralanabilir veya daha kötüsü olabilirdi. İki günde ikinci olaydı bu. Dehşet ve öfke birbirine karışmış, mideme bir top gibi oturmuştu. Onu kaybedebilirdim ve dürüst olmam gerekirse, Syd olmadan hayat neye benzer bilmiyordum. Bunu düşünmek bile istemiyordum.

"İyi olduğundan emin misin?" diye tekrar sordum. "Bir yerin filan incinmedi, değil mi?"

Yavaşça başını iki yana salladı. "Gerçekten iyiyim. Yalnızca biraz korktum."

Parmaklarımla saçlarımı düzelttim. "Bu odadan uzak durmanı istiyorum Syd. Hatta tüm pencerelerden uzak dur."

"Olur." Tam kapıya yönelmişti ki durdu.

Gözlerimiz birleşti ve yanaklarına, boynundan aşağıya doğru tatlı bir pembelik yayıldı. Yanına gidip onu kollarıma almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama yerimden kımıldamadım.

İlk önce o gözlerini kaçırdı ve alt dudağını kemirmeye başladı. Sert bir edayla pencereye döndüm, bir şey söylemem gerektiğini biliyordum, aramızda geçenlere dair bir şey. İçimdeki öfkenin ve Syd için duyduğum korkunun altında şehvet hâlâ için için kaynıyordu ancak şu dakikada diyecek bir şey yoktu... ya da benim bir şey diyesim gelmiyordu.

Syd'in odadan çıktığını duymasam da hissettim ve bu beni daha da gerdi. İnsana ateş edilmesi libidosunu gerçekten düşürüyormuş.

Birini aramalıydım, mesela eyalet polisini ve ne yapılabileceğini öğrenmeliydim. Birilerinin buraya gelip soruşturması düşüktü ama bu olayı bildirmeliydim.

Bakışlarım karlı zemine odaklanmıştı. Bunu düşün-

mek istemiyordum fakat ben gerçekçi biriydim. Burada artık güvende olduğumuzdan emin değildim ve aynı zamanda Syd ile aramızdaki her şeyin değiştiğini biliyordum. Üstelik bu değişim geri döndürülemezdi.

Sydney

Odadan hızla çıkıp kendimi üst kata attım. Koridor ve benim odam çok daha soğuktu. Henüz öğleden sonra saatleri olmasına rağmen karanlık çökmüştü. Banyoya girip kapıyı kapattım. Duşun üst tarafındaki pencereden içeri yeterince ışık giriyordu.

Aynanın önünde dikilip kazağı yavaşça indirdim ve kendime dikkatle bakınca yüzümü buruşturdum.

Zavallı göğüslerim!

Göğüs uçlarıma tehlikeli derecede yakın minik, kırmızı kesikler vardı, bu durumun olduğundan çok daha acı verici bir hal almasına ramak kalmıştı. Göğüslerimde ve karnımın üst kısmında kan damlaları görülüyordu. Elimi karnımda gezdirdim ve yüzümü buruşturdum. Hemen göbeğimin üstünde derime saplanmış küçük bir cam parçası vardı. Öyle ciddi bir operasyon ya da dikiş filan gerektirmiyordu ama kan görmek midemi bulandırıyordu. Duyduğum acı da cabasıydı. Hiç dayanıklı değildim bu konuda; hayatımda ne bir tarafım kırılmıştı ne de büyük bir yaralanma geçirmiştim.

Parmaklarım cam parçasını yoklarken bir ayaktan diğerine zıplıyordum ve göğüslerim soğuktan donmuştu. Bunu yapabilirdim. Tek yapmam gereken, tutup çekmekti. Hepsi bu. Atla deve değildi. Fakat Andrea'dan veya annemden yardım istemeden parmağıma batan bir kıymığı bile çıkaramazdım.

Elimi uzattım ve sonra yüzümü buruşturarak geri çektim. En az beş dakika boyunca defalarca bunu yaptım; ta ki başımı geriye atıp bıkkınlıkla feryat edene dek.

"Syd? İçeride misin?"

Kyler'ın sesini duyunca irkilerek zıpladım ve kalça kemiğimi lavaboya çarptım. "Kahretsin!"

Kapı dan diye açıldı ve az kalsın kafa kafaya çarpışacaktık. Kyler kuduz bir ayıyı tepelemeye hazır bir ruh haliyle içeri dalınca çığlığı basıp kollarımla göğsümü kapattım, on dakika önce Kyler'ın avuçlarının üzerlerinde olduğu düşünülürse bu yaptığımın ne manası olduğunu hiç bilemiyordum.

Koyu kahverengi gözleri açıkta kalan her yerimi santim santim inceledi. Sonra tam önüme geldi ve omuzlarımdan kavradı. "Yaralanmışsın."

Sinirlenmiş bir hali vardı.

Çenesinde bir kas seğirirken Kyler'ın gözleri kısıldı. "Bana iyi olduğunu söylemiştin."

"İyiyim," dedim cılız bir sesle.

"İnsanın vücudundan kan akıyorsa, genellikle bu iyi olmadığına işarettir." Omuzlarımdan ellerini çekerken başını iki yana salladı. "Tanrım. Otur da bir bakayım."

"Oturamıyorum." Acıdan yüzümü buruşturdum.

Başını eğdi, neredeyse benim göz hizama inmişti. Bu kadar yakından bakınca göz bebekleri ile irislerini birbirinden ayıramıyordum. "Neden oturamıyorsun?"

Üstümde hiçbir şey olmadığı için kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissediyordum ve sıkıntıyla kıpırdanıp duruyordum. "Karnıma bir cam parçası saplanmış ve otursam daha kötü olur diye düşünüyorum."

"Ne?" diye bağırdı ve ben irkildim. "Aşağıdayken neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü o sırada fark etmemiştim ve o kadar da büyütülecek bir şey değil ama..."

"Ama sen kıymıklarla bile başa çıkamazsın. Off Syd... nerede, göster?"

Küçük cam parçasının saplandığı yeri gösterdim.

Kyler dizlerinin üstüne çöktü ve bunun üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kafamın içinde bin türlü yaramaz düşünce filizlendi, hepsi de o an için son derece uygunsuzdu ancak kotumun düğmesi hâlâ açıktı ve yani... "Göremiyorum," dedi. "Alt kata inmemiz gerek, orası daha aydınlık."

"Ben..."

"Sen iyi filan değilsin ve benimle bu konuda tartışmayacaksın." Çenesi kararlı bir şekilde kasılmıştı. Arkama doğru uzandı ve askıdaki havluyu kaptı. Omuzlarımın üstüne örttü. "Gel bakalım."

Büyük olasılıkla beni kolumdan tuttuğu gibi alt kata sürükleyeceğini anlayarak onun peşisıra odadan çıkıp sahanlığa doğru ilerledim. Bana burada beklememi söyleyip kattaki ortak banyoya daldı ve elinde bir şişe oksijenli su ve ilk yardım çantasıyla geri geldi.

İç geçirdim. Bu iş iyice saçmalığa dönmüştü. Daha da kötü olabileceğini biliyordum. Şu an vücudumdan saçmayı da çıkarmaya çalışıyor olabilirdi.

Bundan pek hoşlanmasam da, mutfağa gittik. Burada bir sürü pencere vardı ancak pek fazla seçeneğimiz yoktu.

Kyler beni pencere seviyesinin altında kalacak şekilde mümkün olan en yakın şekilde oturttu. Bir kez daha dizlerinin üzerine çökerek havluyu hafifçe araladı ve gördüğü karşısında kaşları çatıldı. "Vay canına, bayağı cam saplanmış buraya."

"Sana söyledim."

Başını eğdi ve üzerinde kırmızı bir haç bulunan küçük ilk yardım kutusunu kurcalarken birkaç tel saç alnına düştü. "Bunu çıkarmak zorundayız Syd. Yoksa enfeksiyon kapar."

"Benim önerim bu değildi. Sadece derimin çabucak ve doğal olarak bunu reddetmesini umuyordum."

Kyler güldü ve elindeki cımbızı görünce zorlukla yutkundum. Annemin elinde bu küçük araçla çocukken beni kovaladığı ve benim çığlıklar atarak kaçtığım anlar gözümde canlandı. Kyler zarif parmaklarında cımbızı tutarken başını kaldırıp bana baktı. "Rengin biraz soldu mu ne Syd?"

"Cımbızdan hiç hoşlanmam," diye sızlandım.

Yüzünde küçük bir sırıtma belirdi. "Acımayacak."

"Herkes öyle der ama doğru olmadığını biliyorum. Acıyacak çünkü yaranın etrafını deşeceksin ve..."

"Hiçbir yerini deşmeyeceğim. Sen farkına bile varmadan tık tık halledeceğim. Söz."

Odadan kaçmak istiyordum aslında fakat kendimi bir yetişkin gibi olduğum yerde durmaya zorladım. "Peki."

"Sesin kulağa çok zavallı geliyor," diye yorum yaptı ve havlunun uçlarını kotumun arkasına sıkıştırarak tüm karnımı açığa çıkardı. Parmaklarını cam parçasının iki yanına koyup deriyi gerdirdi.

Cımbız havada uçarak tenime doğru yaklaşırken kendimi geriye çektim.

"Kımıldama koca bebek."

"Kapa çeneni."

Kıkırdadı. "Sana her yaklaştığımda benden kaçarsan bu iş olmaz. Erteleyerek daha da kötüleştiriyorsun."

Söylediği mantıklıydı ama şu an mantıklı düşünceler benim için hiç de önemli değildi. Kyler beni tezgâhla

kendisi arasında sıkıştırana dek neredeyse yarım metre kaçmayı başarmıştım ki dikkatimi dağıttı. "Otele telefon etmeye çalıştım. Acaba pencerelerine ateş eden ya da kar motoruyla onları ezmeye çalışan sapıklardan dertli başka birileri var mı diye sormak için."

"Sonra." Öne eğilmiş başının tepesine saplantılı bir şekilde gözlerimi dikmiştim.

"Arama yapamadım. Anlaşılan fırtına telefon hatlarını da mahvetmiş. İnternete bile bağlanamadım ancak hava raporlarından hatırladığım kadarıyla şiddetli kar bir gün daha sürecek ve sonra azalacak."

"Sence yolları açmaları ne kadar sürer..." Ufak bir çığlık atmama neden olan çimdik gibi bir acı duydum.

Kyler'ın başı yukarı kalktı. "Kusura bakma ama güzel haberlerim var bebeğim, çıkardım." Cımbızı bana gösterdi. "Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş."

"Değildi evet." Kyler yeniden minik kesikle ilgilenmeye dönerken gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti." Oksijenli suyu aldı ve bir parça pamuğu ıslattı. "Muhtemelen otoyolları açmaları bir gün sürer ve bu civardaki yolları açmak için de bir gün daha harcarlar."

Yaramı temizlerken hafif bir yanma oldu. "Üç gün daha mı?"

"Muhtemelen." Zarif bir şekilde ayağa kalktı ve elindeki şişeyle pamuğu tezgâha koydu. "Bakayım başka yerinde bir şey var mı."

Bir anda korkuya kapıldım. "Başka bir yerime cam saplanmadı."

"Cımbızdan kaçmak için yalan söylüyor olabileceğini düşündüğüm için beni bağışla." Başını yana eğdi ve kalbimin hızlandığını hissettim. "Geri kalan kısımları da görmek istiyorum."

Bu, göğüslerimi açıp ona göstermem gerektiği anlamına geliyordu ve daha önce onlarla yakinen haşır neşir olmasına rağmen, bu farklıydı. O zaman olayların akışına kendimizi kaptırmıştık, anın sıcaklığı vardı ama şu an bir kar fırtınası seviyesindeydi bu sıcaklık. Aramızda geçenlere dair Kyler'ın tek bir kelime dahi etmediğini ise söylemeye gerek dahi yoktu. Ben de bir şey dememiştim ama o cesur kadın duruşumu camın patlamasıyla birlikte kaybetmiştim.

Kyler iç geçirdi. "Her şeyi bu kadar güçleştirmek zorunda mısın?"

"Hayır, değilim."

Bana şöyle bir baktı ve kalçalarımdan kavradı. Bana başka bir şans tanımayarak kaldırıp tezgâha oturttu. "İşte bu kadar."

"Götsün," diye homurdandım.

Beni duymazdan geldi. "Şu göğsüne bakayım."

Kırmızının bütün tonlarına büründüm o an.

"Bilmem az önce zaten gördüğümü belirtmeme gerek var mı ama..."

"Hayır!" diye bağırdım dehşetle. "Hiç bahsetme bundan. En ufak bir şekilde kolaylaştırmıyor bu durumu."

Dudakları gülmemek için çabalıyormuşçasına büzüldü. "Bu hususta tamamen bilimsel bir yaklaşım sergileyeceğime söz veriyorum."

Bu da rahatlamamı sağlamamıştı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Buna ne dersin? Sana muayeneye gelmiş bir kedi ya da köpek gibi mi yaklaşayım?"

"Ne?" diye şarladım. "İstemez, kalsın."

Kyler kahkahayı bastı. "Hadi ama Syd, kız gibi davranma."

"Ben bir kızım!"

"Güven bana, ne yaptığımı biliyorum ben." Ses tonunun neyi ima ettiğini çözemeden ellerini uzattı ve yumuşak havlunun kenarına yapıştı. "Bırak şu havluyu."

"Hayır." Havluya sıkı sıkıya sarındım.

"Sydney," diye hırladı. "Bırak. Şu. Havluyu."

Tüm benliğiyle bakıcı havasına girmiş olduğu için Kyler'ın vazgeçmeyeceğini görünce havluyu tutan elimi gevşettim ve onun geniş omuzlarına odaklandım. Havlu ön taraftan aralandı.

Havluyu üzerimden çekmek yerine Kyler, göğüslerimin altındaki ve aralarındaki küçük çentikleri inceledi. Alçak sesle söverek çekmecelerin birinden temiz bir elbezi çıkardı ve ıslattı. Sonra yanıma gelip, başını iki yana salladı. "Gözünü filan kaybedebilirdin."

Ya da göğüs ucumu, ama bunu eklemenin bir faydası olacağını sanmıyordum.

"Biraz üşüyeceksin. Sıcak suyu tüketmek istemiyorum çünkü." Ben başımla onaylayınca yaralarımı pamukla temizlemeden önce elindeki bezle nazikçe kanları sildi.

Sessizce ve sabırla çalıştı, kullandığı pamukları da çöpe attı. Sonra yeniden önümdeki pozisyonuna döndü. Parmaklarını havlunun altına kaydırıp omuzlarıma dokunmadan önce gözleri kısa bir an için benimkilerle buluştu. Ürperdim ve alt dudağımı kemirerek hemen gözlerimi kaçırdım.

Bu... bu çok ilginç olacaktı.

Kyler bir şey demese de havlu kalçalarımın etrafına inince etkilenmiş bir hali vardı. Ben bakışlarımı mutfak tezgâhının üstündekilere odaklamışken onun gözleri benim yüzümden aşağı boynuma, oradan da göğüslerime doğru indi. Kendimi örtme isteğini bastırmak zordu ama bakmasını istiyordum.

Gördüğünü beğenmesini istiyordum.

Bunun güya bilimsel olması gerektiğini bilmeme rağmen, bakışları karşısında göğüs uçlarım kabarmıştı ve kasıklarımın arasındaki tedavisi yarım kalmış ağrı bir kez daha tüm şiddetiyle gün yüzüne çıkmıştı. Eline bezi alıp da öne doğru eğildiği an nefesim kesilmişti.

"Üşüdün mü?" diye sordu.

Galiba ondan nefret ediyordum.

Kıkırdaması alçak ve derinden geliyordu ve bu beni daha da rahatsız etti. "Çabucak halledeceğim."

"Evet, öyle olsa iyi olur." Kıpır kıpırdım; aşırı uyarılmıştım, öfkeliydim ve son derece rahatsızdım.

Kyler bezi göğüslerimin arasında ufak daireler çizerek hareket ettiriyor, her hareketiyle daha da yakınlaşıyordu. Nefes alış verişlerim sıklaşmıştı ve bunu fark etmesini isteyip istemediğimden emin değildim. Aramızda geçenler karşısında aklım karışmıştı. Beni istiyordu –bu çok barizdi– fakat o camlı odadan çıktığımızdan beri bu konuda tek kelime konuşmamıştık. Hararetı dindikten sonra fikrini mi değiştirmişti?

Bir sonraki çizdiği yuvarlakla birlikte giysisinin kolu göğsümün ucuna sürttü ve kesik bir nefes aldım. Sonra diğer göğsüme de aynı şekilde dokununca acaba bilerek mi yapıyor diye düşündüm.

Parmak eklemlerim ağrıyana dek tezgâhın kenarını sıktım. Kyler pozisyon değiştirip bacaklarımın arasına geçince kalbim güm güm atmaya başladı. Islak bezi nazikçe sağ göğsüme sürttü ve sonra da sola. Gözlerimi kapadım ve kötü, iğrenç bir şey düşünmeye çalıştım ancak tek düşünebildiğim bana dokunması ve parmaklarının verdiği histi.

Bu hiç iyi değildi.

Elbezini kenara bıraktığında tertemiz olduğuma emindim ve sırada oksijenli su vardı. Bunu söylemem belki beni tam bir kaçık gibi gösterebilir ama kesiklerimin hafif hafif yanması beni daha da tahrik ediyordu.

"Mükemmel," diye mırıldandı Kyler.

Ona baktım ve içimde Noel sabahı coşkusuna benzeyen bir beklenti uyandı. "Mükemmel?"

Göğsüme bakıyordu ve sonra gözlerini kaçırdı. "Her şey mükemmel oldu." Elindeki şişeyi kenara bıraktı ve sonra havluyu omuzlarıma atarak beni örttü. "Kısa süre sonra bir şeyin kalmaz."

İçimdeki özlem balonu epik bir başarısızlık yağmuru halinde patlamıştı.

Kyler geriye çekildi, hareketleri sarsakçaydı. "Ben şu garaja bir bakayım... belki hava raporunu öğrenebileceğimiz şu radyolardan bir tane bulurum. Galiba annemde bir tane olacaktı. Ayrıca bir de branda lazım. Şu kırılan camı kapatmak için."

Öylece ona bakıyordum.

Kapıya doğru ilerledi, sonra durdu ve avucuyla çenesini sıvazladı. "Artık kazağını giyebilirsin. Lütfen bir kazak giy hatta."

Bunun üzerine dudaklarımdan dökülen sözcükleri nasıl oldu da söyleyebildim hâlâ bilmiyorum. Belki de camın patlamasından kalan adrenalinle Kyler'la birlikte olmanın tadını ucundan kıyısından almış azgın hormonların bir karışımıydı. Açıkçası hiç bilmiyorum ama kızgındım ve aklım karışmıştı.

Bunun berbat bir kombinasyon olduğu malumdu ama bir kez daha taşaklı bir kadına dönüşmeye karar vermiştim.

"Beni soyan sendin, şimdi neden tekrar giyinmemi istiyorsun?"

Kyler kolunu yavaşça indirdi, eli gevşek bir yumruk olmuştu. "Syd, ben... ben gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum."

Bir çocuk gibi tezgâh tepesinde oturuyor olmam aleyhimeydi. Havluya sıkıca sarınarak aşağı atladım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum derken neyi kast ediyorsun? Ben ana hatları daha önce belirlediğimizi sanıyordum."

Bana doğru temkinli bir adım attı, omuzları gerilmişti. "Bak. Şu an bunun zamanı değil. Branda bulmam gerek. Gerçekten birinin bize ateş edip etmediğini anlamam gerek..."

"Nasıl anlayacaksın bunu? Benim haberim olmadan adli tıp mı okuyordun?"

Tek kaşı havaya kalktı. "Ukalalığın lüzumu yok."

"Şu an bunu konuşamamamız için bir neden de yok. Benim istediğim..."

"Ne istediğini biliyorum Syd." Çekici yüzüne yine bir öfke dalgası yansımıştı. "İnan bana kesinlikle anlıyorum seni. Benden seni sarhoş tamamlanan bir gecenin sonunda tek gecelik ilişki kurduğum bir kadın gibi becermemi istiyorsun."

İrkilerek geri çekildim. İstediğim şeyin bununla hiç alakası yoktu.

"Ne? Bu şekilde söyleyince hoşuna gitmedi değil mi? Benim de hiç hoşuma gitmiyor." Evet, kesinlikle çok kızmıştı. Çenesindeki kaslardan biri nabız gibi atmaya başlamıştı ve gözleri tehlike ima eden siyah bir renge dönmüştü. "Bu noktaya varmasına en baştan izin vermemeliydim çünkü böyle bir şey olmayacak. Bu konu asla tartışmaya açılmayacak."

On Üçüncü Bölüm

Sydney

Taşaklı kadın olma meselesi çok abartılmış bir olguymuş.

Aynı şekilde karın güzelliği de.

Eskiden karı severdim ama şu an nefret ediyordum çünkü benim buraya kısılıp kalmama neden olmuştu.

Üstelik burası resmen şu gezegende bulunmak istediğim son yerdi.

Akşamın çökmesiyle birlikte sıcaklık iyice düşmüştü. Kollarımı kavuşturmuş, salonda ileri geri volta atıyordum. Kyler'la üç gün daha burada kalmak zorundaydım. Buna katlanamazdım.

Bodrum katın merdivenlerinden yukarı çıkarken ayak seslerini duydum ve şöminenin önünde donup kaldım. Kalbim, dışarıdaki rüzgârdan daha gürültülü atıyordu. Kyler kucağında mavi bir brandayla geldi. Gözlerimiz bir anlığına buluştu ve sonra Kyler odanın diğer tarafına, kırık cama doğru gitti.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordum ancak cümlemin ortasında sesim çatallaşınca suratımı buruşturdum.

Taş gibi soğuk yüzü hayretle aydınlandı ve nedenini

anlayamamıştım. Şu an utanmış, kızmış ve kafası karışmış bir haldeydim, doğru, ancak Kyler'ın bundaki payı neydi ki? Ben kendimi onun üzerine atmıştım hem de birden fazla kez. Beni ucuz, yollu bir kız gibi becermesini istemiştim ve o bir erkekti, muhtemelen hayatının her günü seks yapmaya alışmış bir erkek. Elbette ki o anın hararetiyle bu teklife atlayacaktı. Yanlış bir şey yapmamıştı. Hatta bu durumda doğru olanı yapmaya çalışan yegâne kişi oydu. Belli ki arkadaşlığımıza benden daha fazla değer veriyordu.

Her şey benden kaynaklanıyordu.

Kyler başını iki yana sallayarak başka yöne baktı. "Bunu buldum. Burada kal ve kendini sıcak tutmaya bak."

Camlı odanın kapısını arkasından kapatmasını seyrederken göğsüm sıkıştı. Kapının kapanma sesini duyduğum an alnıma bir şaplak indirdim. "Off. Ne salağım."

Kapıya arkamı dönüp parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim ve saçlarımın yağlandığını görünce canım sıkıldı. Bu sabah duş almadığımı fark ettiği anda Kyler'ın aklının başına gelmiş olma ihtimali vardı. Sıcak suyu idareli kullanma meselesi çok sinir bozucuydu. Kyler bu sabah soğuk bir duş almıştı ve ben de en azından çabucak bir yıkanıp üzerimdeki şu pisliği atabilirdim.

Ayrıca benim için de harika bir meşgale olurdu.

Aceleyle üst kata çıkıp havanın serinliğine aldırmadan odama daldım ve soyundum. Banyoya girmeden önce yatağın üzerine bir eşofman altı ve satın alırken âşık olduğum krem rengi sweatshirt'ü koydum. Bunu buraya geldiğimizde dar bir kot pantolon ve çizmeyle giymeyi düşünmüştüm. Mağazadayken bunu giydiğim zaman bir şekilde Kyler'ın içinde bir şeyleri tetikleyeceğini ve arkadaşlık düğmesini "hoşlanma" konumuna çevireceğini ummuştum.

Annem hep ne derdi? Köpeğin duası kabul olsa...

İç geçirerek banyoya daldım ve boğazımın tümünün yanıyor olduğu gerçeğini hiç dikkate almadım. Son iki günü geri sarmak ve yeniden başlamak istiyordum. Kyler'a dair hislerimi değiştiremezdim. Bu kaybedilmiş bir davaydı ancak otelin barında içtiğim içkilerden uzak durabilir ve sonrasında çenemi kapalı tutabilirdim.

Hayatta bir geri sarma tuşunun olmaması çok kötüydü. Bir saniye düşünmez basardım.

Suyu hafifçe ılıtıp duşa girdim ve ayaklarımın altındaki soğukluk karşısında titredim. Suyun sıcaklığını düşük tutmanın işe yarayacağını düşünmüştüm. Hiç vakit harcamadan şampuanımı kaptım ve saçlarımı köpürttüm. Göğsümdeki ve karnımdaki küçük kesikler yanıyor ve bana yaşananları hatırlatıyordu.

Biri gerçekten pencereye ateş etmiş miydi? Bize mi nişan almıştı? Saç kremine uzanırken içimden bir titreme geçti. Kremi hızla saçlarıma yaydım ve anında durulamaya koyuldum. Bir yandan da elimi vücut şampuanına attım. Her tarafım köpük içindeydi, karnımdan ve bacaklarımdan aşağı süzülüyor, küvetin zemininde birikiyorlardı.

Eve gitmek istiyordum.

Gözlerim yaşla dolmuştu ve sımsıkı yumdum. Eve gidip bu günleri unutmayı o kadar istiyordum ki; ancak bunun ne kadar anlamsız olduğunu biliyordum. Kyler'la yaşadığımız o anları asla unutmayacaktım.

Beni tek gecelik bir kız gibi becerecekmiş.

Benim istediğim bu değildi fakat bunu bile kabul edebilirdim. Bu beni nasıl bir insana dönüştürür, orasından emin değildim tabii; onu önüme atılacak her şeyi kabul edecek kadar çok seviyordum işte. Bu doğru değildi. Bu, acizliğin en somut örneğiydi. Bunu biliyordum ancak

Kyler şu an duşa girse istediği her şeyi yapmasına izin vereceğim gerçeğini değiştirmiyordu. Göğsüm artık yavaş yavaş alıştığım bir acıyla sıkışıyordu.

Birden buz gibi soğuk su üstüme boşaldı ve şaşkınlık içinde çığlığı basıp nereden baksan bir otuz santim havaya sıçradım. Sendeleyerek geriye doğru kaykıldım ve ayaklarımın ikisi birden kaydı.

Olamaz...

Dengemi kaybettim. Çırpınarak parmaklarımın ucuna gelen ilk nesneye tutundum. Duş perdesinin ağırlığımı çekmesiyle birlikte rahatladım ancak tam o anda perdenin kancaları kopuverdi. Perde yırtıldı ve ayaklarım bir kez daha kaydı. Kaygan, sabunlu zemine kıç üstü oturdum. Güç bela nefes alırken kuyruksokumumdan korkunç bir acı yayılıyordu. Duş perdesi etrafıma toplandı ve buz gibi suya karşı zayıf da olsa bir kalkan oldu.

Banyo duvarında ufak havalandırma çıkışı faaliyetini durdurdu ve oradan gelen, boruların donmasını engelleyen zayıf sıcak hava gelmez oldu.

Banyo kapısı dan diye açılarak duvara çarptı ve Kyler içeri daldığı an nahoş bir dejavu hissi yaşadım. "Sydney, ne oldu?.."

Plastik perdeyi üstümden kaldırmamaya çalışarak çeşmeye sertçe vurup kapadım. Gel gelelim, perde şeffaftı. Zaten başka ne bekleyebilirdim ki? Rezillikte rakipsizdim.

Su kesilince başımı kaldırdım ve ıslak, soğuk saçlarımın arasından Kyler'a baktım.

Gözleri kocaman açılmış halde küvetin yanına çömeldi. "İyi misin?"

Perdeye sıkıca yapışıp göğsüme doğru çektim. "Galiba... galiba çanağı kırdım."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve yan tarafa dönerek rafta duran havlulardan birini kaptı. "Al bakalım" dedi. "Dur sana yardım edeyim."

Uzattığı kolunu ittim. "Iyiyim ben."

"Ne oldu?"

Ona ters ters baktım. "Düştüm."

"O kadarını anladık." Kocaman, kuru havluyu bana uzattı.

"Su bir anda buz kesti ve o kadar uzun da kalmamıştım. Gireli daha bir dakika olmamıştı," diye homurdanarak anlatırken, bir yandan da her yerimi meydana sermeden havluyu nasıl alacağımı düşünüyordum.

Kaşları çatılan Kyler havalandırmaya yaklaştı ve elini ön tarafa tuttu. Bu fırsattan yararlanarak havluyu kaptım ve perdenin altından çıkmayı başardım. Havluyu göğsüme dolayıp bacaklarım titreyerek ayağa kalktım. Arka tarafım cidden fena acıyordu.

"Kahretsin," dedi Kyler ayağa kalkarken. "Galiba destek jeneratörü bozuldu. Aman ne güzel."

Bunun ne anlama geldiğini sormama gerek yoktu. Borular donacaktı. Yiyecekler bozulabilirdi ancak evin dondurucu soğuğunda buna pek ihtimal yoktu. En azından buzdolabındaki nevale sağlam kalırdı. Tek ısı kaynağı da şömine olacaktı.

Kyler kolumdan tuttu ve küvetten çıkmama yardım etti. Sanki yeniden düşmemi ve boynumu kırmamı bekler bir hali vardı. Şu aşamada her şey mümkündü. Üst kata çıkan azıcık ısı da büyük bir hızla yok olmuştu. Kyler odaya girerken bütün tüylerim diken diken olmuştu soğuktan.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Dışarı çıkıp bir kontrol edeyim. Buradan ayrılma, tamam mı?"

"Dur." Yatağın çevresini dolaşarak onun ardından gıt-

tim. "Sence bu akıllıca olur mu? Ya biri pencereye kasten ateş ettiyse Kyler? Dışarı çıkmanı istemiyorum."

"Bir şey olmaz." Kapıya yöneldi.

"Kyler..."

"Birinin gidip bakması lazım Syd. Bir şey olmaz, merak etme. Sen sadece beni aşağıda bekle. Orası az çok... aydınlık sayılır." Bir an duraksadı ve yüzündeki ciddi ifade büyük ölçüde yumuşadı. "Ciddiyim. Bir şey olmaz bana."

Bundan hiç hoşlanmamıştım ama kapıdan çıkıp gitmişti bile. Dışarıda gerçekten manyağın teki dolaşıyorsa, Kyler'ın evden çıkmasını hiç istemezdim.

Ayrıca kıçım başım da donmuştu.

Çabucak eşofmanımla sweatshirt'ümü giydim ve aceleyle alt kata inip kar botlarımı çektim. Kyler dışarıda bir sorunu halletmeye çalışıyorsa eğer, ben de o jeneratöre mazot filan doldururken etrafı gözetlerdim en azından.

Mutfak sandalyesinin arkasından paltomu kaptım. Fermuarımı çektim ve dış kapıyı açmamla beraber kar fırtınası suratıma çarptı.

Kyler'ın ayak izleri verandanın merdivenlerinde ancak iz bırakabilmişti. Bir kez daha düşmek istemediğimden, katman katman olmuş karların üzerinde ilerlerken korkuluğa tutundum. Ayaklarım bir kerecik olsun merdivenlerin tahta zeminine temas etmiyordu. Vay canına. Ne kar vardı böyle.

Azalan ışık ve rüzgârın savurduğu karların altında sol tarafımda devrilen çam ağacını ve rüzgârda sallanan kopmuş elektrik tellerini görebiliyordum. Karların içinde belli belirsiz bir yol açılmıştı ve büyük olasılıkla Kyler'ın geçtiği yol buydu.

Evin etrafından dolaşan yolu takip ettim, yürümekten ziyade bata çıka ilerliyordum. Ellerim ceplerimdeydi an-

cak yine de soğuğun yakıcılığını duyuyordum. Ne burnu-mu ne de yanaklarımı hissediyordum.

Kyler bir kar yığınının yanında çömelmiş, elinde bir kürek, jeneratöre bakıyordu.

"Kyler?" Rüzgâr sesimi ona doğru taşımıştı.

Kafası benim olduğum yöne doğru döndü ve anında ayağa fırladı. "Syd? Ne işin var senin burada? Ben sana demedim mi..."

"Biliyorum." Dişlerim takırdayarak ona yaklaştım "Fakat senin burada tek başına kalmaman gerek." Elimi cebimden çıkarıp ıslak ve artık iyice buz kesmiş saçlarımı yüzümden çektim. "Ben etrafı gözetlerim."

"Tanrım, zatürree olacaksın!" Yanakları al al olmuştu.

"Bu do-doğru değil. Islak saçla so-soğuk alındığı nerede görülmüş?" Burnumu çekerek dikkatimi jeneratöre çevirdim. Gözlerim yakıcı rüzgar nedeniyle iyice kısılmıştı. "Yakıtı mı bitmiş?"

Bir an için bana baktı, sonra yüzünde korkunç bir ifadeyle jeneratöre döndü. "Hayır. Yakıtı var ama birisi jeneratörden eve giden kabloları kesmiş."

Zihnim söylediğini algılamayı reddediyordu ancak jeneratörden yakındaki ormana doğru giden izleri görünce anladım, kayakla yapılmış bir ize benziyordu. "Hayır. Hayır, o-olamaz."

Kyler savrulan karın içinde benden çok daha kolay hareket ediyordu ve jeneratörün arkasına elini sokup kesilmiş kabloları bana gösterdi. "Hepsi kesilmiş."

O kablolara bakarken kalbim duracak gibi ağırlaşmıştı. Tüm bedenim korkunun esiri oldu. "Bu hi-hiç iyi değil."

"Hayır, değil." Kabloları bıraktı ve bana döndü. "Eve dönmeliyiz. Hemen."

Ne buna itirazım vardı ne de kolunu düşmüş omuz-

larıma atıp beni iyice kendine çekerek eve doğru götürmesine. Nasıl olup da üşümediğini ya da parmaklarının donmadığını anlamıyordum. Belki de kayak ve snowboard yaparak onca zaman geçirmiş olmasından kaynaklanıyordu.

Belki de benim soğuk söz konusu olduğunda tamamen dayanıksız olmamdan.

Kyler çabucak montumu çıkardı. "Dışarı çıkmamalıydın Syd. Sana beni merak etme demiştim."

"İyi de biri kabloları kesmiş. Hâlâ etrafta olabilirlerdi." Titreye titreye beni salona götürmesine izin verdim. "Sana saldırabilirlerdi."

Beni şöminenin önündeki kalın halının üzerine oturttu. Birden ateşin karşısına geçince geri çekildim; buz tutmuş tenim için bu kadarı çok fazlaydı. "Ben başımın çaresine bakarım," dedi yanıma çökerken. "Beni asıl endişelendiren, senin dışarıda olman."

"Endişelendirmesin." Gözlerimi parlak turuncu ve kızıl alevlere diktim.

"Nedenmiş?" Elini ıslak saçlarımda gezdirerek karları silkeledi. Bir kez daha okşayınca gözlerimi kapattım ve bir kedi gibi ona sokulasım geldi. "Dışarıda sen bana seslenince korkudan kalbim duracaktı neredeyse."

"Aman ne dramatik," diye mırıldandım. Elleri saçlarımda dolaşıyordu ve o anlarda ilişkimizin ne kadar mahvolduğunu unutmuştum.

"Gerçek bu ama. Etrafta dolaşan bir manyak varken senin dışarıda olman düşüncesi ödümü kopartıyor."

"Sence burada güvende miyiz?"

Hemen cevap vermedi. "Evin içi çok soğuk olacak. Burada, aşağıda uyumamız gerek ancak garajda yeterince odunumuz var. Kast ettiğinin bu olmadığının farkında-

yım ama kimsenin içeri girebileceğini sanmıyorum ve girecek olursa da, dışarı çıkamaz."

Gözlerimi açtım. Kyler başıyla şöminenin yanındaki duvarı işaret etti. Camekânlı dolabın içinde birkaç tane antika tüfek vardı. "Bunlar çalışıyor mu?"

Kyler ayağa kalkıp tüfeklerden birini asılı durduğu yerden indirirken başıyla onayladı. Sonra tüfeği duvara yasladı. "Aynı zamanda doludur. Emniyeti yok, o yüzden sakın oynamaya kalkma."

"Hiç öyle bir niyetim yok zaten," dedim ve bakışlarım pencereye döndü. Az sonra gece olacaktı, çok soğuk bir gece; ancak Kyler haklıydı. En büyük kaygım bu değildi.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermem," dedi ve parmakları yanağımı okşadı. "Söz veriyorum."

İçim sıkılmıştı. "Biliyorum. Sadece birinin bütün bunları kasten yaptığı düşüncesi insana çok..."

"Korkutucu mu geliyor?" dedi ve elini yanağımdan çekti. "Tüfek kullanmayı biliyorum. Dediğim gibi, biri buraya girecek olursa, çıkışı olmaz."

Bu düşünce beni ürpertmişti ancak bir yandan da tamamen korunmasız olmadığımızı bilmek beni rahatlattı.

"Muhtemelen bizimle uğraşan salağın teki. Endişelenecek bir şey olduğunu düşünmüyorum." Tekrar ayağa kalktı, avucuyla çenesini sıvazladı. "Şu azıcık ışık da solmadan önce bu odayı adamakıllı yalıtsam iyi olacak."

Çatılı kaşlarını umursamadan ayağa fırladım. "Sana yardım edeyim."

"Syd..."

"Benimle tartışma. Yardım edebilirim. Ne yapmamız gerek? Battaniye filan mı getirilecek? Yataklardan bir yığınak mı yapacağız?"

Sırıttı. "Gel bakalım o zaman."

Üst kattan bir çarşaf alıp camlı odanın kapısına sıkıştırdık çünkü mavi brandanın etrafından soğuk hava geliyordu. Sonra tüm battaniyeleri ve uyku tulumlarını toplayıp, çift kişilik bir şişme yatağın üzerine, şöminenin yanında harika bir yatak yaptık.

Paylaşmamız gerekecek uydurma bir yataktı bu, hemen yanı başında bir tüfek duran uydurma bir yatak.

İğrenç.

Bu işleri yaparken aramızdaki gerilim ortadan kayboluyor fakat ellerimiz ya da bedenlerimiz ne zaman birbirine sürtse şiddetli bir şekilde geri dönüyordu. Ona baktığım zaman beni izlediğini görüyordum ancak çabucak gözlerini kaçırıyordu. Buna ne anlam vereceğimi bilmiyordum. Sessizliği ortadan kaldırmak için şakalaşıyor ve havadan sudan sohbet ediyorduk. Dönüp dolaşıp aramızda yaşananlara veya dışarıda olanlara çıkabilecek her konudan kaçınıyordu. Yine soğuk sandviçten oluşan akşam yemeğimizi yediğimiz sıralarda aşırı gerilmiş durumdaydım.

Zorla yatırıldığı rehabilitasyondan yeni çıkmış biri gibi içki dolabına saldırdım. Jack şişesini çıkarıp kendime bir shot doldurdum ve kafaya diktim. Içki boğazımı kor halinde kömür yutmuşum gibi yaktı ve beni öksürttü.

"Yine mi içiyorsun?" diye sordu Kyler, gitar kutusunu yere bırakırken. Bardağı yeniden doldurdum. "Evet."

Arkamdan uzanıp ben bir tane daha dolduramadan şişeyi elimden aldı. "Bence bu iyi bir fikir değil."

Ona ters ters baktım. "Bence mükemmel bir fikir."

"Bu gece sert içkilerden uzak duralım, ne dersin?" Eğildi ve küçük buzdolabından soğukluğunu muhafaza eden iki bira çıkarıp açtı. "Bunları içelim mesela?"

"Biranın tadından nefret ediyorum," dedim uzattığı şişeyi alırken.

Gülümsedi ve gitar kutusuna doğru yönelirken elindeki şişeyi sehpaya bıraktı. "Ben de seni sarhoş görmekten nefret ediyorum."

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum. "Niye?"

Omuzlarını miskin bir edayla silkti. "Sana hiç yakışmıyor çünkü. Lütfen bu dediğimden alınma. Ben senin öyle biri olmamanı seviyorum aslında. Sen parti kızı değilsin ve bence bu güzel bir şey."

Ağzım açıldı fakat bir şey diyemedim. Benim parti kızı olmamamı seviyordu demek? Fakat bugüne dek çıktığı her kız –"çıktığı" derken tam da doğru kelimeyi seçmemiştim aslında– tam birer parti kızıydı. Beynim saplantılı bir şekilde onun ağzından dökülen kelimeleri yorumluyordu. Bununla ne demek istemiş olabilirdi? Hiçbir anlam ifade etmiyordu bütün bunlar.

O daha bunları söyleyeli bir dakika geçmeden kendime kızmaya başlamıştım.

Şişeyi göğüs hizamda tutarak Kyler'ın gitarını çıkarmasını izledim. Odada birkaç mum yakmıştık ve gece karanlığı iner inmez etraf mumlardan kaynaklanan gölgelerle doldu. Kendi kendine kurumuş saçlarımı yüzümden çektim ve gözleri benimkilerle buluştuğunda hemen başka yöne çevirdim. Kyler gitarı akort etmekle meşguldü. Yatağımıza oturdum ve keşke yanımda kâğıda basılmış, bildiğimiz kitaplardan getirmiş olsaydım diye hayıflandım.

Fakat hemen sonrasında Kyler gitar çalmaya başladı ve artık kitapları düşünmez oldum. Ona doğru dönerek büyülenmiş gibi dinlemeye başladım. Bildiğim bir şarkı değildi, muhtemelen özgün bir şey çalıyordu.

Uzun parmakları tellerin üzerinde imrendiğim bir rahatlıkla dolaşıyordu. İnsanı kendine bağlayan bir şekilde çalıyordu, şarkı da harikaydı. Çalarken bir tutam saçı al-

nına düştü ve o gür, inanılmaz derecede uzun kirpikleri elmacık kemiklerinin arasına bir yelpaze gibi yayılıyordu.

Çalmayı bitirince başını kaldırdı ve bana baktı. Boğazım konuşamayacak kadar tıkanmış hissediyordum ama başımı farklı bir yöne çeviremedim. Sessizlik içinde öylece bekledik ve o süre içinde o kadar çok şey asılı kaldı ki aramızda, hiç söylenmese daha hayırlı olacak sözcükler ve asla konuşulmaması gereken gerçeklerle dolu bir aralıktı bu.

Kyler gitarını kenara bıraktı ve sehpada duran şişeye uzandı. Ancak o anda, içkisini yudumlarken gözlerini benden ayırdı. Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Uykum yoktu. Aslına bakarsanız tam tersiydi ama keşke uykum olsaydı. Belki beni bayıltır umuduyla birayı yudumladım. İşin en tuhaf yanı da buydu. Aptalca bir şey söylememek veya yapmamak için ne kadar çok uyumayı istesem de, onunla geçireceğim zamanın bir dakikasını bile kaçırmak istemiyordum. Sonra Kyler konuştu. "Razı olmamalıydım."

Kyler

Ben engel olamadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı bile. Pişman değildim gerçi; çünkü bunların konuşulması gerekiyordu. Camlı odada yaptığımı yapmamalıydım, ona duvara dayanmış ayaküstü düzülen sıradan bir kıza davrandığım gibi davranmamalıydım.

Syd bundan çok daha iyisiydi ve daha iyilerine layıktı. Benim elimden gelen yalnızca hızlı ilişkiler olsa da, bunu benden istemiş olsaydı ona çok daha fazlasını verirdim.

Isteseydi ona her şeyi verirdim.

Muhtemelen hiçbir zaman bu yeterli olmayacaktı ve geçmişimdeki hiçbir şeyi geri alamayacağımı biliyordum. Geri dönüp o kızların hepsiyle birlikte olduğum, Syd'in

beni daima bir kızı evime götürürken gördüğü gerçeğini değiştiremezdim ancak bunu isteseydi, onun için hissettiklerimin çok derin olduğunu ona söylerdim.

Fakat bunların hiçbirini değiştiremezdim ve artık Syd bana girdiğim derslerdeki kızların her biriyle ve barlarda tanıştıklarımla aynı şekilde bakıyordu. Onların bekledikleriyle aynı şeyi bekliyordu, bir gecelik seks, hepsi bu. Bu yüzden de kendimi bok gibi hissediyordum.

Syd'in içtiği bira boğazına kaçınca öksürdü ve hızla gözlerini kırpıştırdı. "Ne dedin?"

Elimi saçlarımda gezdirdim. "Daha önce, camlı odadayken... istediğin şeye razı olmamalıydım."

Syd'in elleri minik yumruklara dönüştü ve o esnada elinde bira şişesi olmadığı için şükredecek kadar deneyimim vardı çünkü büyük ihtimalle kafama atardı. "Bununla ilgili konuşmaktan kaçınmaya çalışıyordum çünkü öncesinde kendini fazlasıyla açık bir şekilde ifade etmiştin."

"Bu konuda konuşmamız gerek," dedim. "Aramızdaki gerilimi ortadan kaldırmamız gerek. Sen..."

"Ben konuşmak filan istemiyorum Kyler." Çevik bir hareketle ayağa kalktı. "Ne gereği olduğunu anlamıyorum. Bence son iki günde ben kendimi fazlasıyla yerin dibine soktum."

Başımı iki yana salladım. "Ben seni utandırmaya çalışmıyorum. Hayatta isteyeceğim son şey olur bu."

"Öyleyse bu konuda konuşmamıza hiç gerek yok. Sen beni istemiyormuşsun. Anladım." Bir an için bana baktı, alt dudağı öyle titriyordu ki bunu gördüğüm an mideme hiç beklemediğim bir yumruk yemiş gibi oldum. Sonra Syd başını çevirip pencereye doğru döndü. "Konuşacak başka bir şey yok."

"Konuşacak öyle çok şey var ki Syd." Sesim sertleşti

ve yemin ederim, yaşanan bunca şeyden sonra o pencereye yaklaşacak olursa üstüne atlayıp onu yere devirirdim. "Neden daha önce bana bir şey demedin? Yoksa birkaç gün önce sabah gözlerini açıp da benden bunu istediğine mi karar verdin?"

Syd boğuk bir kahkaha attı. "Ya, evet aynen öyle oldu. Bir sabah gözümü açtım ve 'Aman tanrım, Kyler'la düzüşmek istiyorum' dedim. Bu konuda hiçbir fikrin yok senin."

"Öyleyse anlat da bileyim." Ayağa fırladım ve onun yanına gittim. Geri çekilerek televizyon koltuğunun arkasına geçti. "Neden benden bunu yapmamı istediğini bilmem gerek. Niye bu gayet normal bir şeymiş gibi düşündün?"

Televizyon koltuğunun arkasına tutundu. "Öyle bir konuşuyorsun ki bu iş sanki senin için angarya olacak gibi geliyor insana."

Gözlerimi kıstım. Ne saçmalıyordu bu kız? "Ben öyle bir şey demedim ve demiyorum da."

"Pekâlâ. Bu konuda konuşmak istiyorsun demek. Neden buna bu kadar karşı çıkıyorsun?" Sözcükler ağzından yıkılan bir barajın ardındaki suların çağlaması gibi çıkmıştı. "Ben kendimi bildim bileli senin en iyi arkadaşın oldum. Senin bu kızlara ilgi duymaya başlamanı izledim ve onlarla çıkmaya başlamanı izledim ve bugüne dek hiçbir kızın teklifini geri çevirdiğini sanmıyorum."

Hayretle irkildim. "Ben fahişe miyim Syd?"

Gözleri kocaman açıldı. "Sana yaklaşan ve gülümseyen her şeyi beceriyorsun, ben hariç!"

"Evet! Ben de onu diyorum zaten." Öne doğru bir adım attım. Gözleri mum ışığının loşluğunda dans eden gölgeler kadar karanlıktı. "Ben seni becermek istemiyorum Syd. Senle benim ilişkimiz böyle bir şey değil."

Titreyerek bir nefes aldı. "Beni istedin. Bunu hissettim."

Başımı çevirdim. Dişlerimi o kadar hırsla sıkıyordum ki azıdişlerimin kırılmamasına şaşırdım. "Anlamıyorsun."

Kollarını bedenine dolayarak televizyon koltuğundan uzaklaştı ve odanın kapısına yöneldi. Nereye gittiğini sanıyordu bu kız?

Bu konuşma kesinlikle sona ermemişti.

"Anlıyorum," diye devam etti sözlerine. Gözlerinde öyle bir pırıltı peyda oldu ki tüm bedenim dondu kaldı. "Ben senin için yeterince iyi –veya her ne istiyorsan yeterince ondan– değilim. Sana âşık olmamın hiçbir önemi yok..." O an adeta Syd'in yüzündeki kan çekildi. "Off ya, kahretsin..."

Birden tüm dünya durmuştu. Insanlar bunun hiç beklemediğiniz, inanılmaz bir şey duyduğunuz zaman olduğunu söylerlerdi ve ben hep fazla abarttıklarını düşünürdüm ama doğruymuş. O an dünya benim için sahiden durmuştu.

Syd bana âşık mıymış?

"Kahretsin," diye bir kez daha fısıldayarak tekrarladı.

O kadar hızlı bir şekilde önüne geçtim ki nasıl hareket ettiğimi bilemedim. Yanaklarını ellerimin arasına alarak başını geriye yatırdım ki gözlerime bakabilsin. "Ne dedin sen?"

Birazdan kusacakmış gibi bir hali vardı. "Hiç... hiçbir şey demedim."

"Yemezler." Gözlerim kocaman açılmıştı. "Sen bana âşık mıydın?"

"Elbette öyleyim." Bir kahkaha attı ama fazlasıyla zorlamaydı. "Kendimizi bildik bileli en yakın arkadaşlarız ve ben de..."

"Kast ettiğin bu değildi." Sesim cılızlaşmıştı ve kalbim güm güm atıyordu. Kast ettiği bu olamazdı. "Haydi Syd. Sen başka bir şey söylüyordun."

Başını iki yana salladı. "Bir önemi yok. Sen beni..."

"Asıl. Sen. Beni. Anlamıyorsun." Onu omuzlarından tutup sarsmak istiyordum. Benim için yeterince iyi değil miymiş? Kafayı mı yemişti bu kız? Öyle olduğunu düşünmeye başlamıştım çünkü aslında tam tersi bir durum söz konusuydu. "Sen tek gecelik bir ilişkiden çok daha iyisin Sydney. Bunu sana yapamam. Sen o kızlara hiçbir şekilde benzemiyorsun. Bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Gözleri yine kocaman açıldı ve o kadar yakınına girmiş olduğumdan gözlerinde beliren pırlanta gibi minik yaşların yanağından aşağı süzülmeye başladığını gördüm. Onun ağladığını ve bunun sebebinin ben olduğumu görmektense kasıklarımın ortasına bir tekme yemeyi tercih ederdim.

O an anladım ki bu onu ilk ağlatışım değildi. Daha önce de olmuştu. Zamanında çok mühim görünmeyen haritadaki küçük noktaların şimdi geriye dönüp baktığımda onun için ne büyük anlamlar içerdiğini yeni anlıyordum. Her bir hatıra, kör testereyle kesilirmiş gibi canını yakmıştı.

Ben hayalimin bile almayacağı kadar büyük bir öküzdüm.

Dokuzuncu sınıftayken ağzını son derece maharetli bir şekilde kullanan o ponpon kızla takılmak için film gecemizde Syd'i ekmiştim. Ertesi gün okula geldiğimizde Syd'in gözleri kıpkırmızıydı ve şişmişti. Bana alerji yüzünden olduğunu söylemişti; oysaki... Syd'in alerjisi yoktu. Sonra lise ikinci sınıfı bitirdiğimiz yaz kızlarla beraber olmak uğruna onunla yaptığımız planları sürekli iptal etmiştim. Son sınıfta mezuniyet balosunda onunla dans edeceğime söz vermiştim ama balodan erken ayrıldım. Soyadını bile hatırlamadığım bir kızla bir otel odasına kapanmıştık o gece. Syd hep gülümseyerek yaptıklarımı hoş karşılardı ancak

sonrasında... gözlerine hep bir şey olurdu ya da hüzünlü bir kitap okumuş, acıklı bir film izlemiş olurdu. Üniversite yıllarında biriyle birlikte olduğu zamanlarda dahi aynı şeyler yaşanmıştı. Hatta daha geçen gün, Snowshoe'ya çıkmak üzere yola çıkacağımız sabah Mindy'nin banyodan çıktığını gördüğü an yüzündeki bakışı hatırlıyordum. Hem yanılmıştım hem de haklıydım. İğrenme değildi bu; hoşlandığı adamın ona yaşattığı hayal kırıklığıydı. Her seferinde onun kalbini kırmıştım ve hâlâ yanımdaydı.

Hâlâ yanımdaydı.

Boğazımın derinlerinden bir ses yükseldi. "Ağlama canım. Benim istediğim bu değildi." One doğru eğilip yanağından süzülen gözyaşı dudağımla yakaladım. "Sen benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin."

Bir damla gözyaşı daha aktı ve onu da başparmağımla sildim. Tam bir geri zekâlı gibi "Onunla yatmadım," lafını kaçırıverdim ağzımdan.

Syd gözlerini kırptı. "Nasıl?"

Yanaklarıma ateş basmıştı. "Mindy ile yatmadım hani o sabah evimden çıkan kız. Onunla yatmadım Syd. Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum ama yine de."

Bu söylediğim yalnızca onu hüngür hüngür ağlatmama neden oldu ve ne yapacağımı gerçekten bilemiyordum. İşleri zannettiğimden çok daha fazla ve korktuğumdan çok daha büyük bir şekilde bok etmiştim. Syd başını çevirmek istedi ancak bırakmadım, onu nazikçe ama güçlü bir şekilde tutmaya devam ettim. Göğsümde bir ağrı başlamıştı.

Lisede Nate ile çıkmaya başladığı zaman hissettiğim ağrının aynısıydı.

Bu yüzden düşünebildiğim yegâne şeyi yaptım: istediğim tek şeyi.

Onu öptüm.

On Dördüncü Bölüm

Sydney

İlk başta ağlamamı durdurmak için mi beni öptüğünü, yoksa bunun ardında yatan başka bir neden mi olduğunu anlayamadım. Gayet tuhaf bir yöntemdi ama işe yaramıştı. Ağlamayı kestim çünkü düşünmeyi kestim. Beni öpüyordu. Yıllarca bunun nasıl bir şey olduğunu merak etmiş ve bu anı beklemiştim. Şimdi ise dudakları dudaklarımdaydı.

O kadar yumuşak ve sevgi dolu bir öpücüktü ki ta derinlerime indi ve önce nefesimi, sonra da kalbimi çaldı. Ama Kyler zaten kalbimi çalmıştı.

Dudakları benimkilere bir kere dokundu, sonra ikinci kere. Kesik bir nefes aldım ve ellerimi beline koydum. Kyler'ın içinden derin bir ses yükseldi ve her yanımda yankılanarak bedenimi baştan ayağı titretti. Dudaklarımdaki baskısı arttı ve elleri yanaklarımdan çekilerek saçlarımın arasına daldı. Başımı geriye atarken ağzını benimle birlikte hareket ettirdi. Dişleri alt dudağımı yakalayarak beni ağzımı açmaya teşvik etti.

Kalbim öyle bir hızlandı ki göğsümden fırlayacak sandım. Parmaklarım üstündeki giysinin yumuşacık kumaşını kavradı ve dili dilimin üzerinde kıvranmaya başlayın-

ca hafif bir inleme kaçtı ağzımdan. Öpüşmemiz derinleşti. Hayatımda hiç böyle öpülmemiştim. Kyler benim tadıma susamış gibiydi. Başım dönmeye başlamıştı. İçimin derinliklerinde bir sızı hissetmeye başladım, kalbimden doğup tatlı bir yangın halinde yayıldı.

Kyler hafifçe geriye çekildi ve elleri yeniden yüzümün iki yanına yerleşerek yanaklarımı kavradı. Konuşurken dudakları benimkilere sürtünüyordu. "Şimdi anladın mı?"

Gözlerimi açarken güç bela nefes alabiliyordum. "Neyi anladım mı?"

Başını eğerek bir kez daha dudaklarını benimkilere hizaladı. "Senin ne olduğunu."

"Benim mi?" Dudaklarımız yeniden birbirine sürtünürken içimden bir titreme geçti.

"Sen bunu hak ediyorsun." Alt dudağıma bir öpücük kondurdu ve o an başımı bir yere çarpıp hayal gördüğümden olduğumdan emin oldum çünkü bu gerçek olamazdı. "Ve bunu," diye ekleyerek ellerini omuzlarıma indirdi. Beni kendine çekip öyle sıkı sarıldı ki bedeninin her santimini hissedebiliyordum. "Bugün pencere önünde benden istediğin şeyi hak etmiyorsun tatlım."

Dili aralanmış dudaklarımın arasından ilerledi ve ben de yıllardır hayal ettiğim şekilde ona karşılık verdim. Elleri kalçamı kavrarken inledi. Tekrar başını kaldırıp bana baktığında soluk soluğaydım. "Başka neyi hak ediyorum?"

Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Her şeyi bebeğim, her şeyi hak ediyorsun."

Kalbim öylesine mutlulukla dolmuştu ki yükselip tavana çıkacakmışım gibi hissediyordum ancak aklımın karışıklığı araya girerek içimde kabaran mutluluk balonunu tehdit etmeye başladı. "Kyler, ben... ben anlamıyorum."

Yüzündeki gülümseme yayılırken sağ yanağında bir gamze belirdi ve o an kalbim duracak gibi oldu. "Öyleyse sana anlatayım. Galiba seni eğitmem gerekecek."

İçimden bir heyecan dalgası geçti. "Hediye atın dişine bakılmaz" lafı beynimde yankılanıyordu. Sonuna kadar git, dedim kendime. Koyuver gitsin. Donup kalma. Lütfen bunu berbat etme; her neyse artık o. Geriye dönüp de ağzımın ve sonu gelmez sorularımın yoluma taş koymasına pişman olmak istemiyordum. "Beni eğitmek mi?"

"Hı-hı," diye mırıldandı ve kalçalarımızı birbirine bastıracak şekilde kendini bana hizaladı. "İşim bittiğinde ne demek istediğimi tamamen anlamış olacaksın. Galiba bu kazakla başlayacağız."

"Kazak mı?"

Kyler alt dudağımı hafifçe ısırdı ve ben de minik bir çığlık attım. "Bu kazağı sevdim. Rengi sana gitmiş. Mükemmel." Göğsüme düşmüş bir tutam saçı alıp omzumun ardına attı. "Bu kazakla ilgili en çok neyi seviyorum biliyor musun?"

"Neyi?"

Kirpikleri yukarı kalktı ve bakışları beni delip geçti. Gerilim yavaş yavaş artıyordu. Bakışlarındaki sıcaklık bana onun dengi olmaktan çok uzak olduğumu söylüyordu. Yanağındaki gamze kayboldu ve parmaklarını kazağımın eteğinin altına sokarken yüzünde ne yaptığını bilen bir gülümseme belirdi. "Hâlâ bir fikrin yok mu?"

Başımı iki yana salladım.

"Hımm..." Bu alçak sesli mırıltıyı duyunca onu sırtüstü yatırasım gelmişti. Parmakları karnımın çıplak tenine yayıldı ve kaburgalarıma eriştiklerinde nefesim kesildi. Başı yana eğildi ve kaşları havaya kalktı. "Syd, sen sutyen takmadın mı?"

Ben cevap veremeden elleri daha da yukarı kaydı ve göğüslerimi avuçladı. "Hayır takmamışsın. Ne yaramaz kızsın sen öyle Syd."

Dudaklarım büzülüverdi. "İhtiyacım var sanki de.."

"Öyle söyleme." Dudakları benimkilerin üzerine uzun, yakıcı bir öpücük kondurdu. "Kazağa geri dönelim."

"Kazağa?" diye salak salak tekrarladım.

Başını öne doğru salladı ve bir an için odada kalbimin atışlarıyla, ateşin çıtırtılarından başka ses duyulmaz oldu. "Bu kazağın en sevdiğim yanı, içinde son derece seksi görünmenin dışında, kazağın çıkarılabilir olması."

Aman tanrım.

Kyler kazağımı çekip çıkardı ve yere bıraktı. Bu yaptığı daha öncekinden çok daha içten ve samimiydi. Camlı odada bile kendimi daha fazla ifşa edilmiş hissetmiştim. Gözleri yüzümden boynuma ve oradan da göğüslerime indi. Onun bakışları karşısında göğüs uçlarım sertleşmişti.

Saçlarımı eline aldı, uzun tellerini göğsümün iki yanına indirdi. "Kazak konusunu geçtiğimize göre, şimdi bunlardan bahsedelim." Sesi boğuk ve kalın çıkıyordu. "Bunlar kesinlikle mükemmel."

Bana öyle bir bakıyordu ki hayatımda göğüslerimle hiç bu kadar gururlanmamış ya da mutlu olmamıştım. Gerçekten.

Başını öne eğdi ve saçları göğsümü gıdıkladı. Dudakları o kadar yakındı ki o beklenti hissinin yoğunluğundan öleceğimi sandım. Önce bir göğsümü, sonra diğerini öptü ve ardından dudakları göğüs uçlarımdan birinin etrafını sardı. Elleri sırtımı avuçlarken diğer göğsüme geçti ve onu da emdi.

"Mükemmel," dedi tekrar ve dili sertleşmiş göğüs uçlarının çevresinde dolanıp beni çıldırtırken omuzlarından

tutup sırtımı zevkle geriye doğru büktüm. Kyler ayağa kalkıp bana tepeden baktı. "Sırada ne var biliyor musun?"

Hayal gücümün buna verecek birçok cevabı vardı fakat bunun yerine parmaklarımı sweatshirt'ünün altına kaydırmayı tercih ettim. Ödülüm ise iki yanağındaki gamzeleri ortaya çıkaran kocaman gülümsemesi oldu. Kollarını kaldırdı ve üstündeki giysiyi altındaki tişörtle birlikte çıkardım.

Vücudu şu an hatırladığımdan da kusursuz görünüyordu. Geniş ve sert göğsü, boğum boğum karın kasları ve altın gibi parlayan teni beni çağırıyordu. Ona doğru eğildim ve tenlerimiz birbirine temas ettiğinde dudağımı ısırdım. Göğsümdeki cam kesikleri biraz yanıyordu ancak diğer hislerimin yanında bu hiçbir şeydi. Bedenim ürperirken Kyler başını eğip omzumdan öptü ve boğazımın tıkandığını hissettim.

"Çabuk öğreniyorsun. Hiç şaşırmadım." Öpücüklerini boynumdan yukarı kaydırıp kulağımın hemen aşağısında durdu. Elleri aramızda hareket ediyor, başparmakları göğüs uçlarımı okşuyordu. "Sen yaptığın her şeyde her zaman çok iyi olmuşsundur zaten."

"Her şeyde değil," diye utanarak itiraf ettim. "Bunda... bunda o kadar iyi değilim."

Kyler geriye çekildi, tek kaşı yukarı kalkmıştı. "Bu konuda muhteşemsin."

"Hayır, değilim." Bir kahkaha attım ve kendimi aptal gibi hissettim. Bazen gerçekten çenemi kapalı tutmam gerekiyordu. "Ben sadece... yani, anlarsın..."

"Bunun sebebi o salağın ne yaptığını bilmiyor olmasıydı." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Güven bana, ben ne yaptığımın gayet farkındayım."

Bundan hiç şüphem yoktu.

Öne doğru bir adım attı ve beni yatağın kenarına dokunana dek geri çekilmeye zorladı. Şöminede yanan ateşin sıcaklığı sırtıma vuruyordu. "Şimdi sıra eşofmanına geldi..."

"Ne olmuş ona?"

Bana bakıp göz kırptı. Off, bunu yaptığında o kadar çekici görünmese ne olurdu sanki? "Bunun da çıkması lazım."

Derin bir nefes aldım ama havanın tümünü içime çekemeden nefesim kesildi. Gözlerini benden ayırmadan parmaklarıyla eşofmanımın ipini buldu ve inanılmaz bir çabuklukla çözdü. Bu da gündüz yaşadığımıza hiç benzemiyordu. Bakışlarında ya da hareketlerinde en ufak bir kızgınlık yoktu. Sadece tahrik olmuşluk, şefkat ve kabul etmekten ölesiye korktuğum başka bir şey daha vardı. Üstelik Nate'le olduğundan çok farklıydı. Orada bir sürü sakarlık, çekingenlik, itip kakma ve göz açıp kapayıncaya kadar sona erme vardı.

Bu yavaş ve tatlı ve mükemmeldi.

Tanrım, Kyler mükemmeldi.

Kyler eşofmanımı bacaklarımdan indirdi ve ben giysiden tamamen kurtulurken beni inceledi. Karşısında sadece külotumla kalmıştım, Tanrı'ya şükür üstümdeki sevimli bir şeydi. Dudaklarını alnıma sürterken başparmakları da belime inmiş, çamaşırımın lastiğini yakalamıştı. "Ee, şimdi anladın mı?"

"Beni mi istiyorsun?" Sesim kulağıma tuhaf gelmişti.

Kahkahayla güldü. "Çok yaklaştın bebeğim."

Suratımı asacak oldum fakat inanılmaz derecede basit bir hareketle külotum diğer giysilerimin yanına katıldı. "Tanrım, bu bir olimpik spor olsaydı, altın madalyayı kesin sen kazanırdın."

Bir sonraki kahkahası dolu dolu ve derinden gelen bir

gülmeydi. "Bir sporda ancak kazanmayı gerçekten çok istersen başarılı olursun." Sonra hafifçe geri çekildi. Bakışları vücudumda öyle bir geziniyordu ki aynı anda hem kendimi saklamak hem de dilediğince bakmasına izin vermek istiyordum. "Çok güzelsin Sydney. Bunu biliyor muydun? Çok güzelsin ve bu konuda hiçbir fikrin yok."

Boğazım tıkanmıştı. Ben saçmalamaya başlayıp da anın büyüsünü bozmadan önce kotunun düğmesine elimi attım ama o bileğimden yakaladı. Buna karşılık kaşlarımı havaya kaldırmadan edemedim.

Başını sağa sola salladı. "Seni eğitmeye hâlâ devam ediyorum Syd."

"Ya?" dedim. Sesindeki baştan çıkarıcı tonlama insanı rahatlatıyordu ancak karşısında çırılçıplaktım ve tenim birçok nedenden ötürü alev alev yanıyordu. Hiçbir erkeğin karşısında bu derece çıplak kalmamıştım, Nate'in bile. Seks yaptığımız o tek seferde bile üstüm çıplaktı fakat altımda eteğim vardı.

Ne var ki şu an saklanmama imkân yoktu. Kendimi bundan daha fazla rahatsız hissederim zannediyordum ancak bakışları üzerimde dolaşır ve bazı bölgelerde özellikle daha uzun kalırken, önünde kendimi bir tanrıça gibi hissediyordum.

Elimi tutarak beni yatağa çekti. Sırtım yatağa değer değmez tüm kaslarım taş gibi kaskatı kesildi. Boğazım tamamen kapanmış gibiydi ve üşümemem gerekmesine rağmen içim buz gibiydi. Az önceki seksi tanrıçam nereye gitmişti?

Kyler, ağırlığını başımın hemen yanına dayadığı dirseğine vererek üzerime doğru eğildi. Vücudu benimkine dokunmuyordu ve hâlâ yarı giyinikti ancak bunun nereye gittiğini biliyordum. İstediğim şey buydu –çok uzun za-

mandır istiyordum– ama bu konuda deneyimim yok denecek kadar azdı ve Kyler'ın Nate'in iddia ettiği gibi frijit olduğumu keşfetmesini kaldıramazdım.

"Hey," dedi nazikçe yanağımı okşayarak. "Orada mısın?"

Başımı sallamakla yetindim.

Kyler dikkatle bana bakıyordu. "Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz Syd. İstediğin buysa, hemen şu an durabiliriz."

Bu kadar aptal olduğum için kendime söverek yutkundum. "Hayır. Hayır, durmak istemiyorum."

Elini omzuma koydu ve bu temasla tüm bedenim irkildi. Gözlerini bana dikti ve hiçbir şey demedi. Bunun yerine, ağzını ağzıma dayadı. Opücük yavaş ve nazikti. Kollarımdaki ve sonra bacaklarımdaki kasların gerginliği uçup gidene dek devam etti. Sonra başka bir gerginlik ortaya çıktı ve kanımı lav sıcaklığına eriştirdi. Elimi taş gibi karın kaslarının üstüne koyarken titremesine engel olamıyordum.

"Güzel," dedi kısık bir sesle. "Bana dokunmanı seviyorum."

Ben de ona dokunmayı seviyordum. Kaslarının şişkin ve çukur noktalarını keşfederken cildinin pürüzsüzlüğüne ve gerginliğine hayran kalıyordum.

Koşmak, vücuda gerçekten faydalıydı.

Elimi göğsümde ve geniş omuzlarında gezdirdim. Kasları dokunuşum altında gerildi. Ağırlığını üzerime verdi, santim santim, ta ki bacaklarım onunkilere dolanana dek. Kotunun kumaşı çıplak tenimi tatlı tatlı gıdıklıyordu. Kalçalarımı yukarı kaldırdım ve Kyler bende daha fazlası için istek uyandıran bir inilti çıkardı. Belden aşağısını bedenime bastırıyordu ve onu hissedebiliyordum.

Kyler'ın dudakları benimkilerden ayrıldı ve ben bu kayıp için yas tutmaya başlamadan boynumda yerlerini ala-

rak göğsüme doğru yakıcı bir yol izlemeye başladılar. Kyler o bölgede zamanını cömertçe kullandı ve elleriyle dudakları beni nefessiz bıraktı. Ona doğru sokuldum, parmaklarım sırtına gömülmüştü. Sonra dudakları daha da güneye indi, karnıma, göbeğime, en sonunda da kasıklarıma.

"Anlamaya başladın mı?" diye sordu ve elini kalçamın altına sokup beni hafifçe kaldırırken sırıttı.

"Şey... galiba anlıyorum," dedim yüzünde dans eden gölgeleri seyrederken. Kyler başını eğerken tüm bedenim ürperdi. Tek eliyle bacaklarımı nazikçe araladı. Kyler hayatta bir insandan duyduğum en seksi sesi çıkarırken, ben yukarıda bacaklarımı kapama dürtüsüyle mücadele ediyordum.

"Bunu yapmak zorundayım," dedi ve ne kast ettiğini biliyordum. Gözleri yukarı döndü, izin istiyordu. "Bunu gerçekten yapmak zorundayım bebeğim."

Her yerim hazdan titriyordu ama duyduğum çekince de aynı şiddetteydi. "Ben hiç... yani daha önce kimse bunu bana yapmadı."

"Biliyorum." Sesinde gurur ve sahiplenmişlik hissediliyordu. "Harika olacak. Sana söz veriyorum."

Başımı öne doğru salladım ve kendimi altımdaki battaniyenin üzerine bıraktım. Ne beklemem gerektiğini biliyordum. O kadar saf ya da salak değildim ancak parmağının dokunuşunu hissettiğimde sırf o temas bile beni boşaltacaktı neredeyse. Sadece tek bir parmağının sürtünmesiyle vücudum titremeye başladı ve kalçam o dokunuşa karşılık vermek için yukarı kalktı.

"Ne kadar hassassın," diye mırıldandı ve bir parmağını içime sokmasıyla birlikte sırtımın geriye doğru bükülmesine ve boğazımdan tatlı bir iniltinin çıkmasına neden oldu.

Sonra başını eğdi ve buna karşılık ben de kafamı yattığım yerden kaldırdım. Çenesindeki bir iki günlük sakal

bacaklarımın iç taraflarını gıcıklıyordu. Dudakları tam ortaya hayatımda aldığım en tatlı öpücüğü kondurunca tüm bedenim kaskatı kesildi ve duyularım çıldırdı.

"Anladın mı?" diye bir kez daha sordu.

Parmağıyla inanılmaz bir hareket yapınca ellerim battaniyeyi sıkıca kavradı. "Kyler..."

"Sen tek gecelik bir kız gibi becerilmeyi hak etmiyor sun." Bacağımın iç kısmını öptü ve o an eridim bittim "Sen zevki hak ediyorsun. Hepsi senin için olmalı, her zaman senin için."

Sonra ağzı bir kez daha bedenimle buluştu, dili ve parmakları aynı anda çalışıyordu. Haz tüm hızıyla artıyordu ve ilk tepkim keskin ama çok tatlı olmuştu. Yaptıkları karşısında kalçam arsızca kıvrılıyordu ve Kyler'dan yükselen tasdik eder hırıltılar beni boşalmanın eşiğine iyice yaklaştırmıştı. Vücudum paramparça olmuş, bin parçaya bölünmüştü ve ben buna daha sonra belki de çok utanacağım şekilde ismini defalarca haykırarak eşlik ediyordum. Bugüne dek hissettiğim en muhteşem, en kusursuz duyguydu bu. Aynı anda hem uçmak hem de düşmek gibiydi.

Kyler devam etti, son titremem de dinene ve nefeslerim normale dönene dek durmadı. Gözlerimi açtım, büyülenmiştim.

Kendinden memnun bir şekilde gülümsüyordu. "Sana muhteşem olacağını söylemiştim."

"Baştan sona... muhteşemdi." Elimi uzattım, parmaklarımı çenesinde, boynunda, göğsünde dolaştırdım. Bakışlarım aşağı kaydı ve eşofmanındaki kabarıklığa gözüm takıldı. Elimi karnından aşağı indirdim ama istediğim şeye erişemeden bileğimden yakaladı ve yan döndü. Aklım karışmış halde ona döndüm. "Daha fazlasını?.."

Kaşları havaya kalktı.

Az önce yaptığı şeyi düşününce bu çok mantıksızdı. "Daha fazlasını istemiyor musun? Yani, sen boşalmadın ve..." Ve konuşmayı tamamen kesmek istiyordum. Bu çok utanç vericiydi.

Kyler beni kollarının arasına çekerken güldü. Sırtımı göğsüne dayamıştı ve onu hissedebiliyordum, taş gibi sertti. "İyiyim ben. Bu senin içindi."

"Hiç de 'iyi' gibi durmuyorsun." Kalçamı oynattım ve Kyler inlemesine engel olamadı. Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Gördün mü?"

"Evet, gördüm ve hissettim."

Onu görebilmek için başımı geriye attım ve bir sonraki sorumun çok salakça durmamasını umut ettim. "İstemiyor musun?"

"İstememek mi?" Sesinde hayret vardı. Elini belime atıp kalçasını öne doğru ittirdi, arka tarafıma öyle bir bastırdı ki kasıklarıma yeniden ateş bastı. "İçine girip orada kalmaktan daha fazla istediğim bir şey yok."

Boynumdan aşağı bir titreme indi. "Öyleyse neden yapmıyorsun?"

Saçlarımı yanağımdan çekti ve kulağımın ardına sıkıştırdı. "Bunu senin için yapmak istedim ve ben... şey, genellikle diğer kızlarla bunu yapmam."

Diğer kızların sözünün geçmesiyle birlikte midem kasıldı ancak umursamadım. "Kızardın mı sen?"

"Hayır," diye cevabı yapıştırdı. "Ben kızarmam."

"Peki, gölgeler beni yanılttı herhalde." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Demek bunu yapmazsın? Bana pek tecrübeliymişsin gibi gelmişti oysa."

Doğrulurken bir kahkaha daha attı ve battaniyeye uzandı. Üstümüze örttüğü battaniyenin kenarlarını benim altıma doğru sıkıştırdı. "Hiç yapmadığımı söylemedim."

Bunu düşündüm. Son yıllarda bir süre boyunca takıldığı az sayıda kız olmuştu. Herhalde onlara yapmıştır diye tahmin ediyordum ancak hâlâ neden benimle daha ileri gitmemesinin cevabını bulamıyordum. Beynim keşke şu çenesini kapatabilseydi çünkü hakikaten sinirlerime dokunmaya başlamıştı.

Kyler'ın eli belime dolandı. "İstiyorum Syd. Gerçekten istiyorum. Bu yüzden kafanı saçmalıklarla doldurmaya başlama lütfen. Sadece senin için bunu yapmak istedim." Bir an sustu ve dudaklarını yanağıma bastırdı. "Ayrıca şu da var ki prezervatifler üst katta ve şu an yürümek benim için çok zor olacak."

Kendimi tutamayarak kıkırdadım. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Kyler yüksek sesle inledi. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Her seferinde prezervatif kullanıyorsun değil mi? Lütfen bana kullandığını söyle."

"Prezervatif kullanmadan bir kere bile yaptığım olmadı."

Üzerime bir rahatlık çöktü. "Ee..."

"Syd, bebeğim, sen beni öldüreceksin."

Sırtüstü yuvarlanırken sırıttım. "Yapabildiğim başka şeyler de var. Daha önce yaptım yani."

Birden yattığı yerden doğruldu ve öyle kaldı. "Bunu bana borçlu değilsin Syd. Bunun için yapmadım onu sana."

Daha önce birkaç defa bir erkeği elimle ya da ağzımla boşaltmamı düşündüm. Hepsi de lisede ve sonrasında Nate ile olmuştu. Bunu yapmıştım çünkü mecbur olduğumu ya da yapmazsam Nate'in benden ayrılacağını düşünürdüm. Ne salak bir şey için endişelenmişim ve dürüst olmak gerekirse bunu yapsaymış benim için daha iyi olurmuş ama bütün bunlar konunun dışındaydı. Diğerleri kadar iyi yapabilir miydim bilemiyordum ancak bunu Kyler'a borçlu

olduğum için istemiyordum.

Yan döndüm ve başımı geriye atıp gözlerine baktım. Battaniye omuzlarımdan aşağı kaymıştı ama neredeyse fark etmemiştim bile. "Bunu yapmayı istiyorum. Yapmam gerektiğini düşündüğümden değil, istediğim için."

Tek kolunun üzerinde doğrulurken çenesinde bir kas seğirdi ve o an yanımdan kaçacağını sandım. Derin bir nefes aldım ve tamamen kaybetmeden önce tüm cesaretimi toplayarak elimi bacaklarının arasına atıp onu avuçladım. Tüm bedeni elektriğe tutulmuş gibi titredi. Kendimi zorlayarak gözlerinin içine baktım. "Bana hayır mı diyeceksin?"

Gözleri neredeyse simsiyahtı ve Kyler elini aşağı indirip benim elimin üstüne koyana dek aradan saatler geçmiş gibi gelmişti. Hiçbir şey söylemedi ancak kalçasını yukarı kaldırıp elime bastırdı.

Bu benim için yeterli bir cevaptı.

On Beşinci Bölüm

Kyler

Dürüst olmam gerekirse, başlangıçta böyle bir niyetim yoktu. Hatta onu öptüğümde neye başladığımı bildiğimden bile emin değildim; sadece onun ağlamasını durdurmak, istediğinden çok daha fazlasını hak ettiğini anlamasını sağlamak istiyordum.

Peki ya şimdi?

Onu memnun etmek ve sonra uyumak –her ne kadar huzursuzca olsa da– yönündeki her düşüncem küçük elinin beni kavradığı an camdan uçup gitmişti. Elimi elinin üzerine koyduğum anda dahi bunu yapmasına izin vermemem gerektiğini biliyordum. Bir kadının kaç kez beni eliyle boşalttığının sayısını hiç bilemiyordum ve böyle bir teklifi reddetmek erkekliğin doğasına aykırı gibi görünse de karşımdaki Syd'di.

En çılgın fantezilerim bir kez daha gerçek oluyordu ve ağzımda hâlâ onun tadı varken hayatımda hiç bu kadar sert olduğumu hatırlamıyordum. Hiç kimse, bugüne dek tanıdığım hiçbir kız Syd'in parmaklarım ve ağzım karşısında verdiği tepkilerle boy ölçüşemezdi.

Ama karşımdaki Sydney'di, güzeller güzeli Syd.

Koyu kirpiklerinin arasından bana baktı. O kocaman

mavi gözlerinin her daim hastası olmuştum. Kahrmış dudaklarında minik, çekingen bir gülümseme belirdi. "Bunu evet olarak kabul ediyorum?"

Bakışlarındaki istek, direncimi kıran unsur oldu ve kontrolüm yere düşen bir yumurtadan daha hızlı kırıldı.

Muhtemelen bu beni ülkenin en öküz adamı yapıyordu ama centilmenlik filan umurumda değildi o an. Şimdiden boşalmama ramak kalmıştı ve eşofmanım hâlâ üzerimdeydi. Böyle bir şey ne rezillik olurdu?

Elimi elinden çektim. "Nasıl istersen öyle kabul et yavrum."

Gülümsemesi öyle parlak bir hal aldı ki yüzüne bakamıyordum neredeyse. Göğsüme hiç beklemediğim ve çok yoğun bir baskı çöktü. Onu durdurmaya yeltendim ama o anda eliyle beni kavradı ve... ve evet, artık onundum.

Gerçekte başka herkesle birlikte olmuş olsam da, her zaman Syd'in olmuştum.

Ağırlığımı omzuma vererek belimi yukarı kaldırdım ki eşofmanımı çıkarabilsin. İç çamaşırıma gelince tereddüt edeceğini düşünüyordum, bu yüzden duraksadığı zaman hiç şaşırmadım.

İç çamaşırımın desenine bakıp başını yukarı kaldırdı. "Noel perileri?"

Tek omzumu silktim. "Belirli bir temadan sapmamaya özen gösteriyorum."

"Görüyorum." O muhteşem dudağını ısırdı ve bunu görünce onu yine öpmek istedim fakat sonra boxer'ımı özenle çıkarıp beni serbest bıraktı ve ciğerlerimdeki hava adeta boşaldı. İç çamaşırım da eşofmanımın yanına katıldıktan sonra Syd doğruldu ve battaniye belinin çevresinde toplandı.

Inanılmazdı.

Onu izlerken tüm bedenim seğiriyordu. Kahretsin, omuzlarına düşen koyu renkli saçları göğüslerini kısmen kapatırken inanılmaz seksi görünüyordu. Erkeklerin görselliğe önem verdiği tespitini yapan her kimse, hakkı vardı.

Uzanıp omuzlarını örten saç tellerini çektim ve nefis göğüslerinden birini ortaya çıkardım. Syd kıpır kıpırdı. Onu günlerce sıkılmadan seyredebilirdim.

Başını eğdi ve parmakları beni kökümden kavrarken saçları yeniden omuzlarını örttü. Eli yavaşça yukarı aşağı hareket etmeye başlayınca sırtım zevkle büküldü. Gözlerimi sımsıkı kapadım çünkü ona bakmaya devam edersem birkaç saniye içinde boşalacağımı biliyordum.

Bundan o kadar uzak değildim zaten.

Eli yavaş ve kararlı hareketlerle inip kalkıyordu; biraz acemiceydi ama bu bana daha da seksi geliyordu. Kendinden emin değildi fakat bu onu durdurmamıştı. Hiçbir şey Sydney'yi durdurmamıştı ve gözlerimi açacak olursam o minik çenesi konsantrasyon halinde kasılıp kalırdı.

Ama bunu görmek zorundaydım ve evet, kesinlikle haklı çıkmıştım. Kendine daha fazla güvenerek ve daha hızlı kavrayışlarla hareket etmeye başlamasıyla birlikte tüm vücudum gerildi. "Ohh, bebeğim, galiba ben..."

Gözlerini kaldırıp bana baktı, dudakları hafifçe aralandı ve yanakları kızardı. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve zevk dalgası ensemin aşağısında birikiyordu, az sonra olanca gücüyle aşağı hücum edecekti. "Ne oldu? Yanlış bir şey mi..."

"Hayır bebeğim, kesinlikle mükemmelsin... son derece mükemmelsin."

Bir kez daha gülümsedi ve ben de gözlerimi tekrar kapatmak zorunda kaldım çünkü gözlerinin içine düşecek olursam bir daha yüzeye çıkamazdım. Eli en tepeye gelince yavaşladı, başparmağı aletimin başını okşuyordu ve bacak-

larım kasılırken derin bir inilti koyuverdim. Daha fazla...

Aman tanrım!

Ağzının sıcak ıslaklığı beni sarınca daha fazla dayanamadım. Onu kendimden ayırmaya çalıştım ama bana kenetlenmişti ve hiçbir yere gitmiyordu. Başımı geriye attım, parmaklarım saçlarına dolandı. Patlama omurgamdan aşağı indi ve durdurmanın imkânı yoktu. Rahatlama beni içimden sarsarken Syd hiçbir yere gitmedi, ağzı ve eli benim kasılmalarım durana dek çalışmaya devam etti. Hayatımda hiç bu kadar şiddetli bir boşalma yaşamamıştım... muhteşemdi, mükemmeldi.

Kesik kesik nefes alarak Syd'i kollarından yakaladım. Yukarı, kendime doğru çekip göğsüme yatırdım. Bacaklarımız birbirine dolandı. Üzerimde ağırlığını hissetmiyordum neredeyse ancak varlığını her hücremde hissediyordum.

Yanağını kalbimin hemen üstüne koyunca hiç beklemediğim bir çarpıntı beni sardı. Kollarımı ona dolayıp sıkı sıkı sarıldım. Birazdan üşümeye başlayacağını biliyordum ancak o salak battaniyeyi bulmasına yetecek kadar uzun süre ondan ayrı kalmayı istemeyen bencil hayvanın tekiydim ben.

Yumuşaklığını her tarafımda hissederek kalbim sakinleşene ve gözlerimi yeniden açana dek ona sarıldım ve bu süre bana asırlar gibi geldi.

Vücuduma mahmur bir huzur yayıldı ancak kolay kolay uyuyamadım. Bir yandan da uyumak istemiyordum çünkü onun yumuşacık nefeslerinin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum. Üstümde uyuyakalmıştı ve dudaklarımda bir gülümsemeyle onu yana yatırıp göğsüme yasladım, üstümüze de battaniyeleri çektim. Ateş sabaha ka-

dar dayanırdı ama şimdiden odaya bir serinlik çökmüştü.

Daha önce bir kızla birlikte uyumamıştım hiç. Sevişme sonrası aynı yatağı ya da yorganı paylaşmışlığım yoktu. Öteki kızlar genellikle çekip giderler ya da uyuyakalmışlarsa, ben onların olmadığı yerde uyurdum. Syd koca bir geceyi beraber geçirdiğim tek kadın olmuştu her zaman ve bu yüzden de şu an kendimi tuhaf hissetmiyor olmama şaşırmamıştım, aramızdaki her şey artık farklı olsa bile.

Bana yaslanmış, kıvrılmış yatıyor –üstelik tamamen çıplak ve çok güzel– olduğu gerçeğiyle başlamalıydım. Çıplak sırtı göğsüme dayanmıştı ve kalçasının muhteşem kıvrımları önüme adeta yapışmıştı. Giyinmemiştim, bu yüzden hâlâ sertserttim. Aslında, sertliğimi galiba hiç kaybetmemiştim.

Dirseğimden destek alıyordum, yanağımı yumruğuma dayamıştım. En az bir saattir böyle durmuş onu izliyordum. Hayatımdaki gördüğüm en gür kirpiklere sahipti. Topak topak olan ya da örümcek bacağı gibi yayılan o kozmetik destekli kirpiklerden değildi. Yanaklarının üzerinde yelpaze gibi uzanıyorlardı; soluk renkli çillerle kıyısından kaplanmış yanaklarının. Dudakları hafif aralık ve dolgundu. Öpücüklerimden dolayı kabarmıştı. Bir an erkeklik gururum kabardı ve öne doğru eğilip onu şakağından öptüm.

Syd bir şeyler mırıldandı ve uykusunda döndü. Elim karnının üstündeydi. Parmağımla göbeğinin çevresinde daireler çiziyordum ancak ne zaman o tatlı kıçını oynatsa bacaklarımın arasındaki tahrik ediyordu.

Syd az sonra hiçbir şekilde uyanmadan derin uykusuna devam etti.

Bakışlarım yüzünde geziniyordu. Her bir narin, muhteşem güzellikteki hattını ezberlememe hiç gerek yoktu çünkü bunu yıllar önce yapmıştım.

Battaniye omzundan kaymıştı, tekrar örttüm. Uykusunda bir gülümseme dudaklarını süsledi ve bunu görünce göğsüm kasıldı.

İç geçirerek yanına uzandım, ona daha sıkı sarıldım ve başını yeniden göğsüme hizaladım. Az sonra uykuya geçmiştim. Bir ses beni uyandırmadan önce en fazla birkaç saat uyumuşumdur ama ömrümün en güzel uykusuydu bu.

Gözlerim pat diye açıldı. Perdelerin arasından soluk gri gün ışığı içeri sızıyordu ve ateş neredeyse sönmüştü. Anında savunma durumuna geçerek kulak kabarttım. Ses yine duyuldu; rüzgârın uğultusuydu. Tuttuğum nefesimi yavaşça bıraktım. Böyle tavşan gibi her şeye zıplamaktan nefret ediyordum ama yaşananlardan sonra paranoyak olmak en iyisiydi.

Başımı öne eğip Syd'e baktım. Uykusunda dönmüş, bana daha da sokulmuştu. Bir bacağını üzerime atmıştı ve başı göğsümdeydi. Eli kalbimin üzerinde kıvrılmıştı. Hâlâ o kadar sert haldeydim ki acaba bu hiç yumuşamayacak mı diye merak ediyordum.

İşe bak.

Uzanıp yanağına düşmüş saçlarını çekerken elim titriyordu. Yataktan kalkma fikrinden nefret ediyordum ama Syd'in buz gibi bir odada uyanmasını da istemiyordum. Mümkün olduğu kadar yavaş hareket ederek yanından kalktım. Kızcağız çok yorgun olmalıydı çünkü kalkıp da üzerine ikinci bir battaniye örttüğümde neredeyse kılı bile kıpırdamadı.

O yatağa dalıp Syd'i uyandırma–Nate'in bir kez olsun bunu yaptığından şüpheliydim– isteğini göz ardı ederek eşofmanımı giydim. Üstüme de sweatshirt'ümü geçirip odadan çıktım. Çıkar çıkmaz da irkildim.

Evin geri kalanı buzhaneden farksızdı.

Girişte duran Noel ağacının arkasındaki pencereden dışarıya baktım. Hâlâ kar yağıyordu ama yavaşlamıştı. Dışarısı Antarktika'dan farksızdı. Şimdi bile başlasalar yolları açmalarının kaç gün süreceğini hiç bilmiyordum.

Evi dolaşıp obsesif kompulsif bozukluğu olan biri gibi tek tek tüm kapıları ve pencereleri kontrol ettim. Her şey yolundaydı: kilitli ve kapalıydı. Odun almak için garaja inerken beynim Syd kanalında takılı kalmışçasına her şeyi baştan oynatıyordu.

Sabahın bu erken saatlerinde ve sessiz evin içinde dün gece olanlara inanamıyordum. Ayaklarım garajın buz gibi beton zeminine değince kalayı bastım ve araba ile kar motorlarının yanında hızla dolaşıp kuru kütüklerden birkaç tane aldım. Ayakkabı giyseymişim iyi olurmuş, aptal kafam.

Beynim işte bu derece takılmıştı ona. "Âşık olma" kısmından bahsettiği zaman tamamen kendimi kaybetmiştim zaten.

Ona duyduğum hisler yeni değildi ya da onun tadına baktığımda veya o yarım bıraktığı cümleyi ağzından kaçırdığında filan da keşfetmemiştim bunları. Böyle şeyler olmamıştı. Belki bazı insanlar bir sabah uyanıp âşık oluyorlardı. Ben öyle biri değildim. Bu mevzu zamanla içimde büyümüş ve Syd'in Nate ile ilk kez çıkmasıyla birlikte kırılma noktasını aşmıştı. Bugüne dek bana onunla çıktığını söylediği zaman hissettiğim o buruk kıskançlığı unutmamıştım. Öncesinde Sydney için ne hissettiğimi gerçekten bilmiyordum. O zamanlar birçok açıdan hâlâ çocuktuk ve ben henüz karşı cinsle geçirilebilecek güzel zamanları keşfediyordum.

Syd bana Nate'in kendisinden ayrıldığını söyledikten

sonra onun için hissettiklerimin ne olduğunu ancak fark edebilmiştim. Çünkü bu haberi duyduğumda hiç üzülmemiştim; sevinmiştim. Rahatlamıştım. Yalnızca bu bile benim Syd'i ne kadar hak etmediğimi göstermeye yeterdi ancak gerçek buydu işte. Ben itin tekiydim. Hâlâ da öyleyim.

O an, okul kütüphanesinin önünde dikilirken onu sevdiğimi anlamıştım. Öyle arkadaşça bir sevgi değildi bu. Kardeşçe bir sevgi de değildi. Onu bütün bunları aşan bir şekilde seviyordum. Ona âşıktım.

Bunlar hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ona olan duygularım, kabul etmediğim hislerden ibaretti. Dindirilemeyen bir özlemden çok daha fazlasına dönüşmesini reddediyordum. Insanlar bunu hep yapardı. Ben de bir sürü insandan biriydim.

Syd benim için her zaman fazla iyi olmuştu. Bir kez olsun söz konusu ben olduğumda arkadaşlıktan daha fazlasını hissedebileceğini düşünmemiştim ve hâlâ yüzde yüz emin değildim çünkü yıllar boyu –kendi ifadesiyle– benim yürüyen her canlıyı becermemi izledikten sonra nasıl bana âşık olabildiğini anlayamıyordum.

Nasıl olabilirdi?

Anlayamıyordum.

Ayrıca bunu sorgulamak da istemiyordum, en azından şu anda. Ne vardı ki elimde? Gerçekler yüzüme tokat gibi çarpana dek her zaman istediğim şeyi yaşayacak bir iki günüm vardı çünkü kesin olarak bildiğim şey, buradan ayrıldığı zaman, gerçek dünyaya döndüğünde, Syd büyük olasılıkla benden çok daha iyi biriyle beraber olabileceğini görecekti. Para kazanma garantisi olan bir kariyeri reddetmeyecek bir adam bulacakt... ve son yedi yılı kendisi hariç tüm kızları kovalayarak geçirmemiş bir adam.

Sydney

Burnuma gelen taze kahve kokusuyla uyandım ve bu hiç mantıklı değildi çünkü elektriğimizin olmadığını biliyordum. Belki de rüyamda görmüştüm kahveyi.

Yan döndüm ve ne Kyler'ı ne de sıcaklığını hissedebildim. Belki dün gecenin tamamı da rüyaydı. Midem hayal kırıklığıyla burkulurken gözlerim açılıverdi. Şöminede ateş gürül gürül yanıyordu ve ben battaniyelerin altında tost olmuştum.

Ayrıca yatakta çok çok yalnızdım.

Kalbim Titanik'ten daha hızlı batmıştı adeta. Gözlerimi yumdum. Dün gecenin bir rüya olması ihtimali fazlasıyla düşüktü çünkü yatakta çıplaktım ve bunun anlamı Kyler'ın bu sabah gözünü açtığında yanımdan kaçabilmek için kıvrandığıydı.

Pişman olmuştu.

Biliyordum.

Yaptığımızdan pişman olmuştu ve birlikte olmamıştık bile.

"Uyuyormuş numarası yapmayı kesebilirsin." Kyler'ın tok sesi kulağıma ulaştığında sesinde neşe vardı. "Uyanık olduğunu biliyorum."

Tek gözümü açıp ona baktım. "Numara yapmıyorum."

"Tabii tabii."

Battaniyeyi kafama çekip burada yokmuşum gibi yapma isteğiyle mücadele ederek derin bir nefes aldım ve sırtüstü yuvarlandım. Kyler televizyon koltuğunun önünde oturuyordu ve elinde bir termos vardı.

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. Termosu yere koyup öbür tarafına uzandı ve diğer yanından bir fincan çıkardı. "Kafein ihtiyacını iyi bildiğimden dolapların bi-

rinden hazır kahve buldum ve ateşin üzerinde su kaynattım. Şeker de var."

Battaniyeyle göğsümü kapatarak doğruldum. Gözlerimiz buluştu ve nefesimin kesildiğini hissettim. Gözleri yine siyaha yakın bir renkteydi. Yüz ifadesinden hiçbir şey çıkaramıyordum. Ne söylesem diye bayağı düşündüm. "Ateşte su mu kaynattın?"

Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve her daim beni benden alan o gamzelerini ortaya çıkardı. Bileğinin bir hareketiyle termosun kapağını açtı ve kahveyi fincana doldurdu. "Çok şaşırmış görünüyorsun."

Bunu yaparken onu bir türlü gözümde canlandıramıyordum. Bakışlarımı önüme indirdim, ne yapacağımı bilemiyordum bir türlü. Kyler'ın dün gece yaptığı şey, yalnızca hayallerimde olurdu, gerçekte değil. İkisini bağdaştıramıyordum. Sırf bana kahve yaptı ve bunun için ateşlerle uğraşmak zorunda kaldı diye bana duyduğu sonsuz aşkı itiraf edecek ya da üstüme atlayacak değildi.

"Syd?"

Kendimi ona bakmaya zorlarken yanaklarıma ateş basmıştı. Battaniyelerin üzerinden uzandım ve fincanı aldım. "Teşekkür ederim."

Fincanı geri çekerken kaşları havaya kalktı. "Hayır. Henüz değil."

Başımı yana eğerek kaşlarımı çattım. "Niye?"

"Göreceksin." Kahveyi elinden bırakıp ayağa kalktı ve yatağın kenarına geldi. Önümde diz çöktü. Yavaşça, beni ürkütmekten korkarmış gibi, yanaklarımı ellerinin arasına aldı. "Günaydın."

Elinin basit dokunuşunda kendimi kaybederek bir an için ona öylece baktım. "Günaydın mı?"

Dizlerinin üzerinde doğrulup bana doğru eğildi ve alnı-

nı alnıma dayadı. "Bence bundan daha iyisini yapabiliriz."

Kalbim hızlandı. Bana yakın olması iyiye işaretti, değil mi? Yutkunurken acaba nefesim kokuyor mudur diye düşünmemeye çalıştım. "Öyle mi?"

Başını öne doğru salladı ve burnu benimkine sürttü. Battaniyeyi tutan parmaklarım daha da kasıldı. "Çok kolay," dedi. "Görmek ister misin?"

"Evet." Bu sözcük ağzımdan fısıltıyla çıkmıştı.

Başını yana eğerek dudaklarımın önce bir köşesini öptü, sonra diğerini. Başparmağı elmacık kemiğimi okşarken içimden bir titreme geçti ve sonra dudaklarıma temasını arttırarak beni gerçek manada öptü.

"Nasıl?" diye sordu dudaklarıma çabucak ikinci bir öpücük kondurarak. "Daha güzel bir günaydın değil miydi?"

Konuşacak halde olmadığımdan, başımı salladım.

Kyler geriye uzanıp kahveyi alırken güldü ve sonra fincanı bana verdi. Bir saniye içinde yanında pelte gibi olmuştum.

İlk yudum kahvemi aldım ve sonrasında konuşmayı başarana kadar uzun zaman geçti. "Ne kadar zamandır uyanıksın sen?"

Tek omzunu silkti. "Bir iki saattir. Ateş geçmek üzereydi, o yüzden birkaç kütük daha atmam lazımdı."

Bir yudum daha aldım. Hazır kahve fena değilmiş meğer. "Sen bunları yaparken ben hiç uyanmadım mı yani?"

"Hayır. Uykunda biraz sayıkladın ama."

Ağzım açık kalmıştı. "Hayır, olamaz. Gerçekten mi? Ne söyledim? Of yaa..."

"Şaka yapıyorum." Gülerek yan yan bana baktı. "Uykunda konuşmadın ama şu tepkini görünce, keşke konuşsaydın diyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Çok kötüsün."

Sırıttı. "İyi uyudun mu?"

"Uyku hapı aldığımdan beri hiç bu kadar iyi uyumamıştım." Bunun ne anlama geldiğini fark edince yine yanaklarım kızarmıştı ve hemen başımı öne eğip saçlarımla alev alev yanan yüzümü kapattım.

Kyler bir süre sessiz kaldı. "Ben de. Yıllardır bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum."

"Gerçekten mi?" Ona çabucak göz ucuyla bakma cüreti gösterdim. Bu neden bu kadar önemli geldi bana bilmiyorum ama öyleydi işte.

Kyler dümdüz ileri bakıyordu. "Daha önce bir kızla hiç yatmamıştım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Nasıl yani?"

Dudaklarında alaycı bir sırıtma belirdi. "Onlarla bir şeyler yaptıktan sonra hiçbir kızla aynı yatakta uyumadım. Aslına bakarsan, sen bugüne dek yatağımı paylaştığım ilk kızsın."

Çok tatlı bir baş dönmesi her yanımı sardı ve gülümsememi kahvemden bir yudum daha alarak gizledim. Mindy hakkında söylediklerini hatırladım ve neredeyse yataktan fırlayıp çıplak dans edecektim.

"Bir kere bile mi?"

Bana doğru dönerken başını hayır anlamında salladı. "Hiç içimden böyle bir şey gelmemişti ki."

Gözlerimiz yeniden buluştu ve o an Noel Baba geyikleriyle birlikte odadan içeri dalsa dönüp bakmazdım. "Hiç mi?"

Geriye doğru kaykılarak bir elini sırtıma koydu. "Hiç," dedi alçak bir sesle. Başını öne eğerek çıplak omzuma bir öpücük kondurdu ve sonra çenesini oraya dayadı.

Kahveyi her tarafa dökmekten korkuyordum. Dün geceden pişmanlık duymuyordu. Bu kısmı aşikârdı. Rahatlık tatlı bir uyuşturucu gibi her yerimi sarıyordu ancak

hâlâ nasıl davranacağımı bilemiyordum ve yanlış bir şey söylemekten ödüm kopuyordu.

Şansıma, Kyler'ın bu konularda benden çok daha fazla tecrübesi vardı. "Kar hafiflemiş. Yavaş yavaş yol açma çalışmalarına başlarlar."

İçimde bir hayal kırıklığı hissettim bunu duyunca fakat gülümseyerek bunu gizlemeyi başardım. Daha dün tek istediğimin eve dönmek olması ne tuhaftı. "Sence bugün bize ulaşırlar mı?"

"Bence büyük sürpriz olur. En iyi ihtimalle yarın," diye cevapladı. "Buraların şu an Kuzey Kutbu'ndan farkı yok."

"Noel Baba memnundur bence."

Gözleri neşeyle ışıldadı. "Bence o bile bu kıyamette kaybolurdu."

Kahvemi bitirdim ve Kyler elimdeki fincanı aldı. Battaniyeyi etrafıma dolayarak tuvalete gitmekle ilgili bir şeyler geveledim ve Kyler alt kattakini kullanmamı söyledi. Ayaklarımı sürüyerek odadan çıktım ve evin diğer yerlerinin feci soğuğuyla karşılaşınca battaniyeye iyice sarındım. Muhtemelen giysilerimi yanıma almam akıllıca olurdu – nerede olduklarını bilmiyordum ama– böylece giyinebilirdim ancak aceleyle banyoya koştum ve çıplak ayaklarım soğuk ahşap döşemelerin üzerinde adeta dondu.

Kyler'ın üst kata çıkmak zorunda kalmayayım diye diş fırçası filan gibi bazı eşyalarımı yukarıdan alıp banyoya bıraktığını keşfettim. Bu ince düşüncesi karşısında gülümseyerek sabah rutinimi yerine getirdim. Karnımda kelebekler yuvalanmıştı ve birazdan hep birlikte uçuşa geçmeye hazırdılar. Buz gibi suyla kendimi öldürmeden imkânlar elverdiğince yıkanıp temizlendim.

Banyodan çıkarken o kelebekler kanatlarını çırpmaya, içimde uçuşmaya başlamışlardı. Yanaklarım soğuğa rağ-

men sıcacıktı. Noel ağacının önünde durdum; arkasındaki pencere ve taşıdığı potansiyel tehlike nedeniyle sadece birkaç saniye sürdü bu. Bakışlarım ağacın altında duran iki hediyeye kaydı. Sonra da ağacın tepesine tünemiş parlak yıldıza bakarken gülümsedim. Ağacın ışıklarını yakmayı düşünmemiştik bile.

Doğru hesapladıysam, Noel'e bir hafta on gün filan vardı. Noel için ne istediğimi biliyordum ve galiba istediğimi de almıştım.

Salona döndüğümde Kyler koyu renkli meşe sehpanın üzerinde bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. Pişirme gerektirmeyen yiyecekler vardı doğal olarak–muz, kahvaltılık gevrekler, vesaire.

Odaya adımımı atınca durdum, kalbim boğazımda atıyordu sanki, hatta ağzımın içinde bile diyebilirdim.

Başını kaldırıp bana baktı ve sırıttı. "Kahvaltı için elimizdekinin en iyisi bu."

"Bence mükemmel." Sözcükler ağzımdan boğuk boğuk çıkmıştı ve ağlamak üzere olduğumu fark ettim. Mutluluktan ağlayacaktım elbette ama yine de bebek gibi zırlamam şu an hiç hoş olmazdı. Başımı eğip sehpanın yanına gittim ve boş bir mindere oturup üstümdeki battaniyeye sarındım.

"Öğle ve akşam yemeği için de cips ve çiğ sebze yiyeceğiz gibi görünüyor," dedi ve yeni bir fincan taze kahveyi bana uzattı. "Bugün sağlıklı besleniyoruz."

Bir kahkaha attım. "Başka günler farklı besleniyorum da sanki."

Dudağını büküp bana baktı. "Sen kırmızı ete bayılırsın bir kere. Yalan söyleme."

Işte bu doğruydu. "Bütün bunları hazırladığın için sağ ol."

"Benim için zevkti." Dirseğiyle beni hafifçe dürttü. "Haydi ye bakalım. Bugün senin için büyük planlarım var."

Kaşlarımı kaldırarak ona döndüm. "Öyle mi? Beni dışarı çıkarıp garaj yolunu mu temizletmeyi düşünüyorsun?"

"Hayır." Bir elma alıp küstahça ardına yaslandı. "Dışarı çıkmayacağız ama bol bol fiziksel faaliyetimiz olacak."

Bir anda kanım kaynadı. "Gerçekten mi?"

Gözlerinde muzip bir ışıltı vardı. "Etrafına bak Syd. Eksik bir şey görmüyor musun?"

Odaya göz gezdirdim ve kast ettiği şeyi anlamam bir kaç saniyemi aldı. "Giysilerim? Giysilerim nerede?"

Cevap olarak suratında oluşan sırıtma katıksız bir günahkârlık eseriydi. "Bugün giysiye ihtiyacın olmayacak bebeğim."

On Altıncı Bölüm

Sydney

Aman tanrım, aman tanrım, aman tanrım... Duyduğum karşısında gözlerim öyle bir açıldı ki muhtemelen hortlak görmüş gibi olmuştum. Battaniyenin altındaki vücudum nefis bir şekilde ısınmıştı. "Sadece bu battaniye var yani?"

"Çoğunlukla."

İçimden bir heyecan dalgası geçti. "Peki. Sen giyinik olacaksın, öyle mi?"

Kyler elmasından bir ışırık alırken göz kırptı. "Çoğunlukla."

"Bu hiç adil görünmüyor, sence de öyle değil mi?"

Bakışlarında kaynayan bir sıcaklık vardı. "Gayet adil olacak merak etme."

Bu işin sonunda bir sevişme mi olacaktı? Büyük ihtimalle. Kyler'ın kıkırdaması benim kızarmama neden olmuştu ve ben de küçük soframıza dönüp kendimi yemeye verdim. Dilimin ucuna kadar gelen o kadar çok soru vardı ki. Aramızda yaşananlar konusunda bir nevi teyit istiyordum –hayır, istemek değil, buna ihtiyacım vardı– fakat dürüst olmam gerekirse, her şeyi başıma yıkacak bir şey söyleyeceğim diye ödüm kopuyordu.

Bu acizce, hatta muhtemelen yanlış bir davranıştı ancak çenemi açmadım.

Bir süre sonra konuşmaya başladık... gayet normal bir sohbet halindeydik. Önümüzdeki okul döneminden ve hangi derslerimizin kaldığından bahsettik. Sömestr tatilinde annesine veterinerlik okumayı istediğini nasıl söyleyeceğini anlattı; bunun Kyler'ın korktuğundan daha iyi sonuçlanmasını cidden çok istiyordum. Kyler onu mutlu edecek şeyi yapmalıydı, annesinin ondan beklediğini değil.

Saatler geçti. Ara sıra pencereden dışarıyı kontrol ediyor ve sonra yanıma dönüyordu. Andrea ile Tanner'dan, snowboard yapamadığı için Tanner'ın canının kim bilir ne kadar sıkıldığından bahsettik.

Her zaman yaptığımız gibi konuştuk ancak bu defa daha farklıydı. Kyler bana durup dururken dokunuyordu ve ben de o anların gelmesini bekliyordum. Annesinin bu sene yine hindi pişirmeye kalkışmasını anlatırken parmaklarını yanağıma sürtüyordu. Annesinin aşçılık maceralarının birçoğunun gönülsüz katılımcısı olduğumdan, Kyler'a hiç imrenmemiştim. Eve döndüğümüzde –biz demişti– zencefilli kurabiye hamurundan ev yapmayı istediğini anlatırken de parmaklarını çıplak omzumda gezdirerek beni tepeden tırnağa titretmişti.

Nihayet Kyler ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Bunu yaptığında aradan ne kadar zaman geçtiğini hiç bilmiyordum.

"Sana vaat ettiğim şu fiziksel etkinliklerin zamanı geldi."

Bir süredir battaniyenin altında çırılçıplak olduğumu tamamen unutmuştum. Ama şu an tüm algılarım uyanmıştı. Güçlükle yutkundum. Bahsettiği o fiziksel etkinliğin ne olduğunu gayet iyi biliyordum. Birden gerildim ve nefesim kesildi. Kilitlenip kalmıştım. Onu o kadar çok isti-

yordum ki. Onu hep istemiştim fakat ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ya yanlış bir şey yaparsam? Ya sonrasında Nate gibi hissederse?

Ne var ki Kyler'a güveniyordum ve bu büyük bir fark yaratıyordu.

Battaniyeyi göğüs hizamda tutarak boştaki elimi ona uzattım. Parmakları benimkilere kenetlendi ve beni inanılmaz bir kolaylıkla ayağa kaldırdı. Sonra da kolunu belime doladı.

Yumuşak bir gülümsemeyle öne eğildi ve alnını benimkine dayadı.

"Mezuniyet balomuzu hatırlıyor musun?" diye sordu. Eli elimi daha da sıktı ancak beni kendine daha fazla çekmedi.

Bu beklemedik soru karşısında gözlerimi kırpıştırdım. "Evet."

"Sana bir dans sözüm vardı." Gözleri kapandı ve parmakları sırtıma yayıldı. "Bu sözümü tutmamıştım."

Başımı hafifçe sağa sola sallayarak ona baktım. "Kyler..."

Gözlerini açtı. "O dansı hiç etmedik. Ben tam bir öküz gibi davrandım."

Kalbim bu hatırayla birlikte hızla çarpmaya başladı. Mezuniyet balosuna Nate ile birlikte gitmiştim fakat Kyler bana bir dans sözü vermişti. Bu ne kadar yanlış olsa da, Nate'le ilgilenmek yerine gecenin büyük bölümünü o dansı bekleyerek geçirmiştim ancak Kyler balodan Betty Holland ile birlikte ayrılmıştı. Bir otele gitmişler. Kızı tuvalette bunu arkadaşlarına anlatırken duymuştum.

Başımı yeniden iki yana salladım, diyecek söz bulamıyordum çünkü. Bunu hatırladığına bile inanamıyordum.

"Şimdi bunu telafi edeceğim." Doğruldu ve o kocaman

gülümsemelerinden biriyle beni ödüllendirdi. "Müziğimiz yok ama sanırım idare edebiliriz."

Gözyaşları boğazımın gerisini yakıyordu ve başımı öne eğdim. Derin bir nefes aldım. "Evet, idare edebiliriz."

"Güzel," dedi, normalden daha kısık bir sesle.

Kyler beni havaya kaldırdı ve çıplak ayaklarımı kendininkilerin üzerine bastırdı. Bu beni güldürmüştü. Buna karşılık gamzeleri iyice çukurlaştı ve beni kendine çekti Elim aramızda sıkışmış, battaniyeyi tutuyordu ancak bacaklarımız birbirine yapışmıştı. Bir şarkı mırıldanarak yavaşça sallanmaya, ufak bir daire çizerek hareket etmeye başladı. Şarkıyı bilmiyordum ancak etkileyici bestesi beni derinden sarmıştı ve gözlerimi kapattım.

Yanağımı Kyler'ın göğsüne yasladım ve dansımıza devam ederken gülümsedim. Kısa süre sonra üstümde bir battaniyeden başka bir şey olmadığını, Kyler'ın mırıldanması dışındaki yegâne müziğin dışarıdaki rüzgârın uğultusu olduğunu ve görkemli bir balo salonunda olmadığımızı unutmuştum. Bu –yani Kyler'ın kollarında olmak– insanın nefesini kesecek derecede mükemmeldi. Bunu tasvir etmenin başka bir yolu yoktu. Kalbim öyle kabarmıştı ki balon gibi patlayacağını sandım bir ara. Beni tost makinesinde ezilmiş devasa bir şekerlemeye dönüştürmüştü ve içimi eritmişti.

Bu dans, mezuniyet balosunda edebileceğimiz tüm danslardan daha iyiydi.

Başımı kaldırıp gözlerimi açtım ve gözlerim anında onunkilere kilitlendi. Gözleri simsiyahtı ve benim tüm dünyam olmuşlardı.

Kyler çenesini aşağı eğdi ve dudaklarının dudaklarıma ufacık dokunuşu damarlarımın uçlarına dek titretmişti beni. Ismimi fısıldadı ve bu fısıltı tüm bedenimde

yankılandı. Eli sırtımdan yukarı çıktı ve saçlarımı kavradı. Kontrolü eline almıştı ve ben onun için aralayana dek dudaklarıma bastırdı. Sonrasında ise öpüşme derinleşti ve gırtlağımdaki havanın çekildiğini hissettim. Kendimi çok içmişim gibi hissedene, içim alev alev yanana ve ilkel dürtülerin ortasında yüzmeye başlayana dek beni öptü.

Dudakları benimkilere sürtünürken "Seni istiyorum," dedi hırıltılı bir sesle. "Seni o kadar çok istiyorum ki tadını ağzımda hissedebiliyorum. Sen de bana aynısını söyle."

Tüm bedenimi bir titreme aldı. Yakıcı bakışları altında kızışmıştım. Ne istediğimi daha önce açıkça ifade ettiğimden emindim fakat ağzımdan sadece tek bir sözcük döküldü. "Evet."

"Söyle." Dudakları dudaklarıma değdi ve beni bir kez daha öpünce içimde tadına doyulmaz bir karıncalanma oldu. "Söyle bana bebeğim."

"Seni istiyorum," dedim başım dönerken. "Seni istiyorum Kyler. Sadece seni."

Tüm vücudumu sarsan derin bir ses çıkararak beni ayaklarının üzerinden indirdi ve sonra battaniyeyi tutan parmaklarımı gevşetti. Kayıp giden battaniye sessizce yere düşüverdi. Bakışları üzerimde gezinirken içime sıvı ateş akıyordu adeta.

"Vay be," dedi hırlayarak ve kazağını çıkarıp rastgele bir yere savurdu. Şömineye atmadığını umuyordum ancak bu noktada öyle bir şey olsaydı bile hiçbirimizin fark edeceğini sanmıyordum.

Gözlerim karnına takıldı. Altılı karın kaslarını sekize çıkarmıştı. Tanrım. Nefesimi tutup göbeğimi içime çekmek istiyordum çünkü formunun zirvesinde bir adamın önünde çıplak olmak biraz sinir bozucuydu ama sonra Kyler kollarımdan tutarak beni kendine çekti ve göğüs-

lerimiz şap diye birbirine yapıştı. Bu temas duyularımı körüklemişti.

Yeniden dudaklarıma yapışarak beni öptü ve hareket etmeye başladı. Tekrar dans ediyorduk. Bir eli boynumdaydı, diğeri belime doğru kaymıştı ve güm güm atan kalplerimiz ile uğuldayan rüzgârın sesleri eşliğinde salınıyorduk. Eli kalçamın kıvrımına doğru indi ve ben de ağzının içine sesli bir nefes verdim.

Çeneme doğru inen dudaklarının bir gülümsemeyle büküldüklerini hissettim. Başımı geriye yatırıp boynumu önüne çarşaf gibi serdi. Çenemden aşağı kondurduğu öpücükler beni öyle büyük bir beklentiyle doldurdu ki ufak ufak inlemeye başladım. Ayaklarım battaniyeye sürtene dek beni öbür tarafa çevirdiğini fark etmedim bile.

Beni yatağa yatırırken parmaklarım gergin cildine gömüldü. Bedeni neredeyse benim bedenimi kaplamıştı. Ellerimi karnının sert yumruları üzerinde gezdirirken kesik kesik nefes almaya başlamıştım. Parmaklarım karıncalanıyordu, bütün vücudum hoş bir şekilde kasılmıştı. Eskiden kalma güvensizliklerim yeniden kendilerini gösterdi; Kyler elini kotunun arka cebine atıp birkaç tane paket çıkarınca oluşan baş dönmesiyle karışık esriklik halini tehdit ettiler.

Kyler'ın altında gerilmiştim.

Yüzünde mahcup bir sırıtma belirdi. "Bu defa hazırlıklıyım."

"Görüyorum," diyebildim midem kasım kasım kasılırken. Aynı anda nasıl bu kadar güzel ve bu kadar gergin hissedebilirdim? Bu kadar çok şey hissetmek imkânsız gibi görünüyordu.

Kyler tepeden bana baktı, göğsü nefesiyle doldukça bana temas ediyordu. "Bunu yapmak zorunda değiliz Syd."

"Hayır" Kollarını kavradım. "Bunu istiyorum, seni istiyorum."

"Bunu duymak içimi rahatlattı çünkü ben..." Başını hafifçe iki yana sallayarak sözlerini sürdürmemeyi yeğledi ve boynumdaki çukur noktaya bir öpücük kondurdu. "Rahatlaman gerek. Rahatlamana yardımcı olmama izin ver."

Ben daha cevap veremeden beni öyle yumuşak, öyle şefkat dolu bir şekilde öptü ki gözlerime yaşlar doldu. Birinin beni böyle öpebileceğini bilmezdim. Öpücüklerin insanın yüreğini parçalayabilecek derecede mükemmel olup sizi sonsuza dek harap edebileceğini de bilmezdim. Kaslarım gevşedi ve elimi kotunun düğmesine atıp açtım.

Kyler hırladı ve elleri, ah elleri her yerimdeydi, bedenimin tüm kıvrımlarına ve duyarlı noktalarına bağlılıklarını bildiriyorlardı. Hiç acele etmiyordu, vücudumu santim santim ezberler gibiydi. Nasıl bu kadar yavaş hareket edebildiğini bilemiyordum. Arzu içinde yanıyordum. O kadar hazırdım ki parmakları bacaklarımın arasına sürtündüğünde tüm bedenim kıvrılıp bükülerek o temasa doğru ilerledi.

"Tatlım, sen insanın kontrolünü kaybetmemesini o kadar zorlaştırıyorsun ki." Parmaklarımı pantolonunun kemerinden içeri kaydırdığım an vücudu titredi. "Çok zor inan bana."

Onun kontrollü olmasını istemiyordum ki.

Fermuarını ve sonrasında pantolonunu indirirken nefes alışları hızlandı. İçine çamaşır giymemişti ve niyeyse bunu delice seksi buldum. Doğruldu, pantolonunu bacaklarından çıkardı ve sonra ağzı, ellerinin açtığı yoldan aşağı doğru ilerledi. Dudaklarının her sürtünüşü, dilinin her dokunuşu ya da minik ısırıkları kendisini bana mühürlüyor gibi hissettiriyordu.

Dilini göbek deliğime soktuğunda parmaklarım saçlarını kavradı. Ağzımdan boğuk bir ses kaçıverdi ve sonra daha da aşağı inerek en duyarlı yerimden öptü. Onun altında perişan olmaya başlamam uzun sürmedi; o beni yalarken, öperken, ısırırken, burnunu sürterken haykırıyordum. İçimdeki her nefesi, her inlemeyi ve çığlığı çekip çıkarıyordu. Paramparça olmuştum, vücudum kıvranıyor, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Kyler doğrulup elini prezervatif paketlerinden birine attığında ben hâlâ artçı şoklarla sarsılıyordum. Vücudu benim vücudumu kaplayana dek prezervatifi taktığını fark etmemiştim; göğsü göğsümde, kalçası kalçamdaydı. Beni ters çevirmesini bekliyordum; sevdiği şekilde; ama yapmadı. Bacaklarımın arasında yerini aldı, tüm sertliğiyle hazır olduğunu hissedebiliyordum.

"Emin misin bebeğim?" diye sordu, sesi derinden, hırıltılı ve delice seksi çıkıyordu. "Burada durabiliriz istersen."

"Eminim." Ellerimi kalçalarına koydum, bir bacağımı beline doladım ve böylece onu iyice kendime yaklaştırdım. "Lütfen Kyler. Bunu istiyorum. *Lütfen.*"

Kyler

O tek kelime beni koparmıştı.

Lütfen.

Ben içine girmek için ölürken, o bana yalvarmak zorundaymış gibi? Oysa, yalvaran kişi ben olmalıydım.

Uzanıp kalbimin üzerine koyduğu titreyen elinden yakaladım ve avucunun ortasına bir öpücük kondurdum. Altımda vücudunun o şekilde titremesi beni neredeyse oracıkta boşaltacaktı. Bakışlarımı yukarı kaldırıp onunkilerle buluşturdum. Göğsümde müthiş bir baskı vardı. Gözleri öyle

bir mavilikteydi ki gerçek değilmiş gibi görünüyorlardı.

Güçlü ve çok büyük bir şehvet beni esir aldı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bedenim onun içine girmemi istiyordu, sonuna kadar girmemi. Bunu yapmak, yaklaşan hazzın şiddetinde kendimi kaybetmek için kıvranıyordum ancak kendimi yavaşlamak için zorladım. Daha önce yalnızca bir kez yapmıştı bunu ve canını yakmak istemiyordum. Onun için her şeyiyle mükemmel olmayan tek bir an bile yaşamasını istemiyordum.

Tek elimi dar kalçasının altına sokup onu hafifçe yukarı kaldırdım. Kalbim delice bir hızla çarpıyordu. Syd elini benden kurtardı ve yanağımı okşadı.

Kendimi kaybetmiştim.

Ağzına yapıştım ve yavaşça içine girerken bir yandan da dilimi sıcak dudaklarının arasına soktum. Aman tanrım, her bir sinir ucunu santim santim hissediyordum sanki. İnanılmazdı. İçine girmek, ilk defa yapıyormuşum gibi hissettiriyordu. Bir bakıma öyleydi de. Daha önce hiç bu pozisyonda yapmamıştım; yüz yüze yani. Sanki yine bakir bir delikanlı olmuştum. Böyle hissedebilmenin mümkün olabileceğini sanmıyordum ama mümkündü. Vücudum, onun içine birden yüklememek için kendimi tutma gayretim ve bunun ardında yatan duygu nedeniyle yaprak gibi titriyordu. Dudaklarımı dudaklarından ayırarak biraz daha ittirdim. İnanılmaz dardı. Yol aldığım her santim muhteşem güzellikte bir mucizeydi. Aradan çok uzun bir zaman geçmiş gibi geldi ve nihayet sonuna kadar girmiş, tamamen onun tarafından sarılmıştım. Hapsedilmiştim. Bütünlenmiştim. Kalçalarım öne doğru hareket etti ve muhteşem duygular her yanımı kaplarken yüksek sesle hırladım.

Syd inledi ve hemen durdum. "Canını mı yaktım?"

"Hayır," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı ve ışıl

ışıldı. "Sadece sen çok..." Yanakları çok tatlı bir şekilde kızardı. "Çok büyüksün ve ben o zamandan beri..."

Salak salak gururlanarak memnuniyetle gülmemek için kendimi zor tuttum. "Biliyorum." Başparmağımla çenesini okşadım. "Birkaç dakika içinde alışırsın."

Başını öne doğru salladı ve gülümsedi ancak gözlerinin rengi aşırı berraktı, yakıyordu. Islanmıştı ve sıcaktı fakat vücudu kasılmıştı. Kahretsin. Hoşuna gitmiyordu. Benim kadar gitmiyordu en azından.

Bunu düzeltmeye kararlı biçimde kalçamı onunkine yapışık vaziyette tuttum ve başımı eğip onu yumuşakça öptüm. Syd de beni öptü fakat altımda yaprak gibi titrediğini hissedebiliyordum. Daha yavaş olmam gerektiğini biliyordum, sövmemek için kendimi zor tuttum.

Bir elimi aramıza sokarak narin köprücük kemiği üzerinde gezdirip, sonra aşağıya, göğsüne indirdim. Memesini avuçladım ve başparmağımla ucunu okşadım. Göğüs ucu sertleşti ve bu iyiye işaretti. Verdiği tepki doğrudan kanımı kaynatmıştı.

Öpüşmemizi derinleştirerek içinden çıkmadan durdum ve bir sonraki adımı onun atmasını bekledim. Attı da. Kalçasını oynattı. Ilk önce çok küçük bir hareketti ancak ben adeta bir şok dalgası biçiminde hissettim. Başımı oynatmaya devam ederek pembe göğüs ucunu ağzıma aldım ve emdim. Kalçası yeniden kımıldadı ve dişlerimi sıkarak başımı kaldırdım. Parmakları saçlarımın arasına daldı ve bacaklarını belime dolayarak sessizce beni teşvik etti. Kalçasını bir kez daha havaya kaldırdı ve buna karşılık olarak keskin bir ses çıkardım. Syd inledi ve kanım kaynamaya başladı.

Işte bu harika bir işaretti ancak emin olmam gerekiyordu. "İyi misin?" diye sordum, kendi sesimi tanıyamamıştım neredeyse.

Kollarını boynuma doladı. "Evet. Daha... daha iyi hissediyordum."

"Daha iyi mi?" Dudaklarım yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "'Daha iyi'den daha iyisini yapabiliriz."

"Yapabilir miyiz?" Nefesi kesilmiş haldeydi.

"Hı-hıh," diye mırıldandım. Elimi bacağında gezdirirken diğer bacağımı belime sıkıca dolamıştım. Kulaklarım ondan yükselecek zevk iniltilerinin peşindeydi. "Bu nasıl?" Yavaşça içinden çıkarken onu öptüm ve sonra bir daha girdim. Sonra tekrar yarısını çıkarmıştım ki titremeye başladı. "Ya bu?" diye sordum.

Gözleri yarı açıktı. "Bu... çok güzel. Ahh... ohh..." Sonra gözlerini tamamen kapattı ve kalçasını yukarı doğru kaldırarak içinden çıkanı tekrar istedi. "Ahh, harika."

"Evet," diye hırladım. "Harika."

Syd aynı hareketi bir daha yaptı ve elimi başının yanına, yastığa koydum. Hızımızı ayarlamayı ona bıraktım ve ipleri eline aldıktan sonra bacaklarını belime dolayarak bastırdı, benim direncimi de tamamen kırmış oldu. Tekrar tekrar en derinlerine kadar soktum. Hararetimiz ve hızımız arttıkça yumuşak inlemeleri yükseldi. Çok daha hızlı hareket ediyordum. Kendimi yukarı kaldırıp sonra en derine kadar iniyordum. Hareketleri çığırından çıktı ve ismimi haykırarak vücudu dalga dalga kasılmaya başladığında ben de kendimi kaybettim. Daha fazla dayanamadım. İki kere daha içine girip çıktıktan sonra yüzümü omzuma gömdüm ve boşaldım.

İçinde kasılmalarım sona ermemişken nihayet anlamıştım. Vay be. O an bugüne dek anlamadığım şeyi anlamıştım. Sizin için anlamı olan biriyle beraber olduğunuzda seks önemliydi, hem de ne önemliydi.

Sydney ile beraberken önemliydi.

On Yedinci Bölüm

Sydney

Bedenimin en doğru noktaları gerçekten muhteşem ve hiç bilmediğim bir şekilde sızlıyordu. Herkesin seks konusunda neden bu kadar deli olduğunu yeni anlıyordum. Yaptığımız inanılmazdı. O kadar saftım ki her daim bu kadar muhteşem olmadığını bilmiyordum ancak kendimi daha önce hiç böyle hissetmemiştim, hiç böyle boşalmamıştım ya da bu kadar doldurulmuş ve bütünlenmiş hissetmemiştim, Tanrım, bunu düşündüğüme inanamıyordum.

Seksin bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmiyordum.

Kalbimin yavaşlaması sanki saatler sürmüştü ve Kyler için de aynı şey geçerliydi çünkü içimden çıkınca sırtüstü uzanmış ve beni de kendine çekmişti. Yarı yarıya onun üzerindeydim. Bir kolum ve bacağım ona sarılmıştı ve yanağım kalbinin üstündeydi. O şekilde kaldık, eli belime doğru ağır hareketlerle daireler çiziyordu. Olabildiğince dibine sokulmuştum ve hiç böyle keyifli olduğumu hatırlamıyordum.

Her şey bir rüya gibiydi. Harika bir şey yaptıktan sonra karlı bir günde ateşin yanında yatmak. Kim bilir kaç aşk romanında şöminenin önünde tutkulu bir seks sahnesi yazılmıştı?

Sayamayacağım kadar çoktu. Neredeyse gülecektim ama...

Fakat Kyler henüz bir şey dememişti.

Gözlerimi açıp kütükleri saran alevleri izlemeye başladım ve kendi kendime ürküp bunu mahvetmemem gerektiğini söyledim; her neyse artık bu. Elbette beynim bana kulak asmadı ve sinir bozucu bir çocuk gibi birbiri ardında soruları sıralamaya başladı. Niye hiçbir şey demiyordu? Pişman mıydı? Hoşuna gitmiş miydi? Beni frijit bulmuş ve bir an önce buradan kaçmak için sabırsızlanıyor muydu? Suratıma bir yumruk indirecek hale gelene dek düşünce üretmeye devam ettim ancak işin gerçeği, Kyler hiçbir şey dememişti ve en azından bir şeyler demesi gerekmez miydi? Nate bile sonrasında konuşmuştu, hoşuna gittiğini söylemişti ki sonradan bunun yalan olduğu anlaşıldı ama en azından çenesini açmıştı.

Tanrım, ya bu yaptığımız bir hataysa?

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Yaptığımızı asla bir hata olarak görmemiştim. Kesinlikle öyle değildi ama ya Kyler?..

Sırtımı okşayan eli durdu ve o an taş gibi kaskatı kesildiğimi fark ettim.

"Syd?"

İçimden kafamı gömüp yok olmak geçiyordu ancak battaniye kalçalarımızın arasına dolanmıştı ve kafamı oraya sokmam gerçekten çok abes kaçardı. Başımı kaldırıp ona bakmaya zorladım kendimi. Gözleri yarı açıktı ama beni gördüğünü biliyordum, her şeyi görüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Yanaklarıma ateş basmıştı ve doğrulmaya başladım. "Hiçbir şey. Yani, her şeyi düşünüyorum aslında. Yaptığımızı... Harikaydı. Gerçekten. Umarım sen de benim gibi..."

"Dur." Belimi saran kolu beni daha da sıktı, olduğum yere sabitledi. Gözleri şu an kocaman açılmıştı. "Sen benim de bunun muhteşem olduğunu düşündüğümü mü umuyorsun?"

Kendimi fazla açıkta kalmış hissederek kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum ve başımı öne doğru salladım.

"Delirdin mi sen?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Nasıl?"

"Muhteşem bulmuş muyum? Hayır. Muhteşem değildi. Hayatımda hissettiğim en güzel duyguydu bu bebeğim."

Ona bakakalmıştım.

"Kesinlikle doğru söylüyorum. O yüzden sakın aklını zırvalıklarla doldurma. Seninle birlikte olmak?.. Bugüne dek bununla kıyaslanabilecek hiçbir şey yaşamadım ben." Tek bir hareketle doğruldu ve beni kucağına çekti.

"Beni hissediyor musun?"

Omuzlarına tutunarak yüksek sesle iç geçirdim. Evet, onu hissediyordum. Karnımda adeta lavdan bir top oluşmuştu. "Evet... seni hissediyorum."

"Güzel çünkü söylediklerim gerçek." Elleri kalçalarıma kaydı ve kalbim pır pır etmeye başladı. Koyu kahverengi gözlerinde bir ışıltı ve nefis dudaklarında muzip bir gülümseme vardı.

Bu gerçek olamazdı...

Kyler hafifçe kımıldadı ve bacaklarımın arasına baskı yaptı, sert ve hazırdı. Tanrım, bu adam insan olamazdı. Yüzümdeki ifadeyi görünce kıkırdadı. "Ne oldu? Şaşırmış görünüyorsun tatlım."

"Sen... bir daha mı yapmak istiyorsun?"

Dudakları yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Sen söz konusu olduğunda ben hep hazırım ama..."

"Ama ne?"

"Ben söz konusu olduğumda hep hazır olma" kısmına takışmıştım aslında. "Bir daha yapmak istemiyor musun?"

Başını geriye atıp yüzümü inceledi. "Bir daha yapmaktan daha fazla istediğim bir şey olamaz ama buna mecbur değiliz." Yanağımı avucuyla okşadı ve başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Dinlenebiliriz istiyorsan."

Bunu başarabileceğimi sanmıyordum; özellikle de sertliğini altımda hissederken ve kendimin de hazır olduğumu hayretle fark etmişken. Gerçekten hazırdım. Sırılsıklamdım ve o da bunun farkında olmalıydı.

Gözlerimi hafifçe kapattım, kalbim bir kez daha deli gibi çarpıyordu. "İstiyorum."

Aleti bir anda daha da sertleşti. "Syd..."

Başımı ona doğru çevirirken başparmağının bir kez daha alt dudağıma sürtünmesini hissettim ve sahip olduğumu hiç bilmediğim bir cesaret örneği göstererek başparmağının ucunu emdim.

Kyler'ın tüm bedeni titredi ve hayatımda duyduğum en seksi sesi çıkardı. "Harikasın bebeğim..."

Bu tepkisinden gaza gelerek ona doğru eğilirken başparmağının tamamını ağzıma aldım. Göğsü hassas cildime tatlı tatlı dokunuyordu ve parmağı ağzımda, inlerken gözlerimi kapattım.

"Offf," diye kıvrandı ve kendini yukarı doğru iterken kalçama sıkı sıkıya yapıştı. "Tanrım. Sana doyamıyorum."

"Ben seninim." Elimi göğsüne doğru indirdim ve parmakları mememi kavradığı anda zevkle inledim. "Her yerimle."

Beni öperek doğruldu. Yavaşça. Derin derin. Bacaklarımın arası deli gibi çarpan kalbimle ağız birliği etmişçesine sızlıyordu. Ellerini belimin iki yanına koyup bacak-

larımı ayırdı. Şu an ata biner gibi onun üzerine oturmuştum ve Kyler tam benim giriş kapıma dayanmıştı. Bunu ben başlatmıştım belki ama tüm kontrolü o eline almıştı. Göğüslerimi avuçladı ve başım geriye düştü, sırtım arkaya doğru büküldü.

Ağzının pembemsi göğüs uçlarımdan birine yapışmasıyla nefes alma yetimi kaybettim. Dudaklarıyla, diliyle ve dişleriyle yaptığı şey, içimde dalga dalga bir zevk uyandırdı ve o an Kyler'ın göründüğünden daha hassas olabileceğini fark ettim. Bu beni daha da heyecanlandırmıştı

Elimi ikimizin arasına uzatıp sertlikten patlamak üzere olan aletini kavradım. Buna cevap olarak ondan yükselen hırıltı içimi titretti. Onu yavaşça sıvazlarken alnımı alnına dayadım. "Lütfen," diye fısıldadım kapalı gözlerimle.

"Bebeğim bana yalvarmak zorunda değilsin." Alt dudağımdan yakaladı ve ısırdı. "Yalnızca bana ne istediğini söyle ve senin olsun."

Onu daha da sıkı kavradım ve dudaklarımdan zorlayarak da olsa şu sözcükler döküldü. "Seni istiyorum. Benimle sevişmeni istiyorum." Bu son cümleyi sarf edince gözlerim birden açılıverdi. Bu sözleri geri almak istedim. Aman tanrım, hiç söylememeliydim...

Kyler öyle hızlı harekete geçti ki tüm dünyam bir anda dönüverdi. Kolunu belimin etrafına yılan gibi doladı, beni havaya kaldırdı ve sonra sırtüstü yatırdı. Başım yastığa değer değmez üstüme çıkmıştı bile.

Bacaklarımı ayırıp aç bir adam gibi aralarına dalmasıyla birlikte irkildim. Bir elim altımızdaki battaniyeyi sıkı sıkıya kavrarken, diğeri ipek gibi yumuşak saçlarında geziniyordu ve Kyler'ın dili içimdeki yerini alınca saçlarına asıldım. O an dağılacağımı sanmıştım. Boşalmaya

çok yakındım ama okşamaları öyle yumuşaktı ki insanın nefesini kesiyordu.

"Tadın öyle güzel ki," dedi bir parmağını içime sokarken. "Ayrıca çok darsın. Mükemmelsin biliyor musun?" Gözlerini yukarı kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Ben bunu yaparken bana öyle bakmana da bayılıyorum." Bu sözlerinin altını çizmek için parmağını kanca gibi kıvırdı ve varlığından haberim bile olmayan bir nokta bulmasıyla birlikte çığlığı bastım. "Bu sese de özellikle hastayım."

O beni yaladıkça, dilini içime sokup döndürdükçe söyleyecek bir şey bulamayarak başımı bir o yana bir bu yana çeviriyordum. Sonra dudakları tüm duyarlı sinirlerimin toplandığı o noktayı emmeye başladı ve benden inlemeler yükseldi. Bedenim titremeye başlarken Kyler da bacaklarımın arasında inliyordu. Bir parmağını daha içime soktu ve iyice kendimi kaybettim.

Son çığlık da kabarmış dudaklarımın arasından çıktığında Kyler prezervatifini takmıştı bile. Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde etraf bulanıklaşmaya başladı. Yakıcı bakışları beni yine tepeden tırnağa aydınlatmıştı. Kalçama yapışıp beni dizlerimin üzerine oturturken çekici yüzünden bir dizi duygu belirtisi geldi geçti.

Pelte gibi bir halde ellerimi göğsüne koydum. Her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu.

Beni kendisine dayayarak oturur konuma geçti ve beni kucağına aldı. Bacaklarını arkama doğru uzatmıştı. "Üstüme çık," dedi, alev alev bakışlarını gözlerimden ayırmadan.

Bacaklarımı açarken ellerimi omuzlarına koyup destek aldım. "Bir ilk daha mı?"

"Evet," dedi kendisini hazırlarken. "Bir ilk daha."

Bu beni inanılmaz mutlu etmişti ve bakışlarımız tekrar buluşurken karşımdaki o vahşi, sahiplenici bakışla-

ra hiç hazır değildim. Boştaki eliyle kalçamı kavrayarak beni aşağı doğru yönlendirdi. İçime girerken en başta hissettiğim hafif acı, yerini muhteşem bir baskı ve doluluk hissine bıraktı.

Ritim yakalamamız bir iki dakikamızı aldı ancak kısa süre sonra ben aşağı inerken o kendini yukarı itiyordu ve bedenlerimiz muhteşem bir uyum içinde hareket ediyordu. Kolunu belime dolayıp dudaklarıma yapıştı ve beni kendine çekti. Dili kalçalarımızın hareketlerine paralel hareket ediyordu.

"Sydney," diye hırladı, kocaman vücudu titriyordu.

Üstünde kıvranıp duruyordum ama yetmiyordu. Ağzımdan bir çığlık kaçıverdi ve tek harekette Kyler beni sırtüstü yatırdı. Beni belimden tutup havaya kaldırdı ve derine, en derine kadar girdi. Bir kolu belimin altından tutarken, diğer eli göbeğimdeydi ve beni olduğum yere sabitlemişti. Neredeyse hiç kımıldayamıyordum.

Onun istediği de buydu. "Off, bunun bitmesini istemiyorum. Bunu hissetmek istiyorum... tam burada..." İyice içime yüklendi ve tüm bedenim sarsıldı. "Bunu sonsuza dek hissetmek istiyorum."

"Evet. Ah, tanrım..." İçimdeki gerginlik öyle hızlı yükseldi ki nefes alamadım. Başımı geriye attım, kocaman açılan gözlerim hiçbir şey görmüyordu. Sözcükler dudaklarımdan dökülüverdi. "Daha hızlı. Lütfen. Kyler, lütfen. Bu çok güzel..."

Üstüme abanmasıyla birlikte lafları ağzıma tıkadı ve o anda patladım. O kadar derinden sarsıldım ki Kyler da haykırarak aynı anda boşaldı ve vücudu kasılmaya başladı. Dudaklarının arasından yükselen sözler beni neredeyse bir kez daha getirecekti. Övgüler. Sövgüler. Bir şekilde bana çok manalı gelen alakasız sözcükler. Üstüme yığılıp

kaldığında yüzünü saçlarıma gömdü ve vücut ağırlığının büyük kısmını kendi kollarına vermeyi başardı. Olduğu gibi üstüme uzansaydı bile bir şey demezdim.

Bu noktada bacaklarımın hâlâ sıkıca onun beline dolanmış halde olduğunu fark ettim. Bacaklarımı gevşettim ve bu hareket içimde bir artçı şoka sebep olunca ağzımdan bir inilti yükseldi.

Kyler bir şeyler mırıldandı ve sonra, "Kımıldamak istemiyorum," dedi.

Göğsünün terden parlayan cildini inceleyerek güldüm. "Kımıldama öyleyse."

Derin gelen gülüşü içimde yankılandı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Mmm."

"Ben de öyle bebeğim, ben de öyle."

Kyler

Patates cipsi ve çiğ sebzeden bir seviye yukarı yükseldik ve geç öğle yemeği/erken akşam yemeği denilebilecek günün ikinci öğününde peynir ve kraker yedik.

"Bayağı zenginiz ha," dedim ve tabağı aramıza koydum.

Syd güldü ve krakerlerini beşli gruplar halinde dizdi. "Kesinlikle abarttık bence."

Kahkahasının sesi beni benden alıyordu ve gözlerimi onun krakerlerinden ayırıp yüzüne doğrulttuğum an neredeyse yiyecekleri kenara itip bir hayvan gibi üzerine atlayacaktım. Kapşonlu sweatshirt'ümü ona giydirmiştim ve bacaklarını altına almış, üzerinde başka hiçbir kıyafet olmadan karşımda otururken inanılmaz tatlı görünüyordu.

Işin aslı, onu kendi giysilerimin içinde görmeyi seviyordum... ve yarı çıplak olmasını. Kolay erişim imkânı sağlıyor-

du bu ve yakında bu erişimi tekrarlamayı düşünüyordum.

Ayrıca belimden düşecek gibi duran kotuma bakıp durması çok hoşuma gidiyordu. Düğmelerimi açık bırakmıştım. Özellikle tabii. Gözleri ne zaman belime doğru kaysa yanakları kıpkırmızı oluyordu ve ya dudaklarını ısırıyor ya da bacaklarını birbirine bastırıyordu.

Nate'in onun hakkında anlattıklarına inanamıyordum. O çenesini bir kere daha kırasım gelmişti. Belki kaburgalarını filan da. Frijit mi? Bu kız frijitin tam zıddıydı: aklımı başımdan alan minik, seksi bir yosmaydı.

Getirdiğim meyve bıçağıyla peyniri Mickey Fare'nin kafası şeklinde kesti. Kıkır kıkır gülerek peyniri bir krakerin üstüne yerleştirdi ve bana yedirdi.

Evet, buna alışabilirdim rahatlıkla.

Karnımızı doyurduktan sonra Syd bana gitarımı getirdi. Çıplak bacaklarını ateşe doğru uzatarak yanıma kıvrıldı ve saatlerce çaldım. Ara sıra ona dokunmak, onu öpmek ya da okşamak için ara verdim yalnızca.

Bir türlü doyamıyordum.

Durup durup çekmek istediğim bir uyuşturucu gibiydi. Benimle birlikteyken sergilediği tavırların ve çıkardığı seslerin müptelası olmuştum. Belki de, yalnızca birkaç saniyeliğine, beyin hücrelerimizi öldürürcesine seks yaptıktan sonra aramızda tuhaf bir durum olabilir diye düşünmüştüm ve ikimizin de ne diyeceğimizi bilemediğimiz bir iki dakikalık bir zaman dilimi olmuştu. Ya da belki ikimiz de bir şeyler söylemek istemiş ve söyleyememiştik. Her halükârda bu safhayı çabuk atlattık. Her şey normal gibiydi, sadece eskisinden daha güzel ve daha iyiydi. Evet, bu kulağa tamamen tuhaf geliyordu ama doğruydu.

Her bakış, her dokunuş ve her sözcük artık daha derin bir anlam taşıyordu.

Ben gitar çalarken Syd uyuyakaldı ve yanından ayrılma konusunda tereddütlerim olsa da kapıları ve pencereleri tekrar kontrol ettim. Herhangi bir terslik yoktu. Pencerelerden evi gözetleyen ya da kapılardan içeri girmeye çalışan kimse de yoktu. Jeneratörün kabloları kesilmemiş olsaydı, bu kadar paranoyak olmazdım. Güzel haber, kar yağışının neredeyse tamamen durmuş olmasıydı. Yarın kar motorunu çıkarır ve yolların durumunu öğrenmek için otele giderdim. Ana yolları açmaya başlamışlardır zaten. Cep telefonumun çekip çekmeyeceğini de bilemiyordum ama şu an yapacak başka işlerim vardı.

Odaya döndüm ve Syd'e bakınca kalbim pır pır etti. Sırtüstü yatarken, bacaklarının arasına yayılmış battaniye ve aralanmış kiraz dudaklarıyla hayatımda gördüğüm en güzel ve baştan çıkarıcı varlıktı.

Syd'den ötesini düşünmek istemiyordum.

Çünkü gerçek dünyaya dönüp de arkadaşlarımızın ve ailelerimizin arasında işlerin bizim için nasıl şekilleneceğini kestiremiyordum. Bu bir ilişkinin başlangıcı mıydı, yoksa öylesine bir kaçamak mıydı? Cidden bilmiyordum. Boşalırken neredeyse dilinin ucundan dökülen sözcükleri duymuştum ama o anın hararetiyle ben de bir sürü zırvalık yumurtlamışımdır hep. Seks esnasında fısıldanan hiçbir gerçekliği olmayan tatlı sözleri ciddiye almamak gerekirdi. İçinizden yükselen orgazm esnasında biyoloji hocanız dahil herkesi sevebilirdiniz.

Syd'in –masum, tatlı Syd– seks konusunda fazla tecrübesi yoktu. Bu gerçek beni inanılmaz tahrik ediyordu fakat aslında denkleme seks eklendiğinde duyguları çozmek her zaman zordu.

Beni fazlasıyla önemsediğini biliyordum. Bu kısmı aşikârdı ama beni gerçekten seviyor muydu? Babam ölme-

den önce annemle aralarındaki türden bir sevgi miydi bu? Benim sevdiğim gibi...

Kahretsin.

Yanına çömelip gözlerimi kapattım. Aklınızdan geçirdiğiniz bir cümleyi tamamlamadığınızda bir şekilde bunun gerçek olmayacağını düşünmek ne tuhaftı. Çok salakçaydı bu çünkü beynin bunu kabullenmemesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Syd'e âşıktım.

Delice, tamamen, geri dönülemez biçimde âşıktım hem de... yıllardır. Liseden sonra yaptırdığım dövmeyi düşündüm ve başımı iki yana salladım. Belki daha önce bunu kabullenmek istememiştim ve belki de o diğer kızlarla birlikte olmam tam bir hayvanlıktı ancak artık Syd'e olan duygularımı görmezden gelemiyordum.

Uzanıp yanağına düşen bir tutam saçı çektim ve bakışlarım yüzünde dolaşırken elimi bir süre oradan çekemedim. Bu karda mahsur kalmamış olsak bu noktaya gelebilir miydik acaba? Hiç sanmıyordum. Ben yine önüme geleni düzmeye devam ederdim ve o da gözünün önünde başka kızlarla takılmayan birini bulurdu. Adam ona iyi davranırdı. Kendini toparlardı. Syd'i dünyadaki en kıymetli şey olarak el üstünde tutardı. Şanslı puştun teki olurdu yani.

Ben işte o adam olmak istiyordum.

O adam olabilirdim; tabii Syd beni kabul ederse.

Yanına uzanıp onu uyandırmamak benim için çok zor olmuştu; özellikle de yan dönüp o nefis kıçını bana dayayınca. Offff. Fakat tıpkı önceki gece olduğu üzere hemen uyuyakaldım ve ondan önce uyandım. Şişme bir yatakta ve sertliğimle mücadele ederek uyuduğum düşünülürse, gayet dinç uyanmıştım.

Ağzımı bacaklarının arasına yapıştırarak uyandırdım onu.

Syd dirseklerinin üzerinde doğruldu. Saçları omuzlarına düşüyor ve göğsü derin derin inip kalkıyordu.

"Kyler, ne yapıyorsun?.." Sesi uyku mahmurluğundan ve tahrik olmuşluktan ötürü hırıltılı çıkıyordu. Bu sesi sevmiştim. "Aman tanrım..."

Gülümseyerek ona baktım ve dilimle klitorisinin etrafına daireler çizerken bir parmağımı yakıcı sıcaklığına daldırdım. Onun tadını, kokusu, duygusunu seviyordum. Bacaklarının arasında sonsuza dek takılabilirdim. Bir parmağımı daha ekleyip hırsla emmeye devam ederken onu izliyordum. Ağırlığını dirseklerinin üstüne vermiş ve başını geriye atmıştı. Alçak sesle inleyerek nefes alışı bana kendimi kaybettirecekti neredeyse. Syd kalçalarını havaya kaldırdı ve yavaş yavaş kıvırarak kendini elimle ağzıma doğru itti. Bu, hayatta gördüğüm en çıldırtıcı şeydi.

"Ohh..." diye inledi. "Kyler, az kaldı, birazdan..."

"Gelecek misin?" Dilimi oynatmayı sürdürdüm ve Syd'in hareketleri hızlandı. "Evet, ben de bunu istiyorum zaten bebeğim. Bırak kendini."

Ve dediğimi yaptı.

Syd sırtüstü yattı, geriye doğru kendini kıvırıyor, üstündeki giysimin yukarı doğru sıyrılmasına neden oluyordu. Vücudunun içindeki kaslar parmaklarımı sıkıştırırken dudaklarından bir sürü sözcük döküldü. Kaşları bükülmüştü ve gırtlağı çalışıyordu. Çılgınca boşalmasını izledim.

Harikaydı.

Ne ara yaptığımı hatırlamıyordum ama üstündeki sweatshirt'ü bir şekilde çıkarmıştım ve benim kotum da odanın diğer tarafına fırlatılıp atılmıştı. Şehvet her yanı-

mı sarmış, iliklerime işlemişti. Narin kollarından tutup başının yukarısına doğru uzattım ve bileklerinden bastırarak kollarını sabitledim.

Kalçalarımın güçlü ve derine kadar inen tek bir hareketiyle içine girmiştim. Bedeni bir kez daha bana dolanmıştı ve dudaklarımın arasından ağzımın içine doğru çığlıklar atıyordu. Kendimi yine onun içinde kaybederek üst üste pompaladım. Bu defa daha farklı geliyordu. Doğal. Hayvanca. Dilim ağzının içine girerken aşağılardaki kaygan sıkılığı beni saten bir eldiven gibi sarıyordu. Her hücremde onu hissediyordum, kaslarıma ve kemiklerime işliyordu, göğsümün derinlerine girip yerleşmişti adeta.

Şiddetli bir sarsıntıyla boşaldım, kaslarının gevşemesini ve kasılmasını hayal meyal fark edebiliyordum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, bu kadar kenetlenmiş ve...

Kahretsin, imkânsız zannettiğim bir şey olmuştu, daha önce hiç başıma gelmemiş bir şey.

Prezervatif takmayı unutmuştum.

On Sekizinci Bölüm

Sydney

Kyler'ı neden içimde bu kadar güzel hissettiğimi aradan biraz vakit geçince anlayabildim; çok sıcaktı ve her kasılmasını duyumsuyordum. Aldığım zevk nefes kesici bir yoğunluktaydı. Her santimi tadına doyulmaz bir eziyetti ve içime her girişi baş döndürücü bir gerilimdi.

Prezervatif takmamıştı.

Aman tanrım...

Şok içimde dalga dalga yayıldı. Her zaman prezervatif kullandığını söylediğinde ona inanmıştım. Kyler aptal değildi, bunu düşünmek için duraksamamıştı bile. Çok kısa bir an için paniğe kapıldım fakat sonra ağır basan haz dalgasına kendimi bıraktım. Bunun da onun için bir ilk olduğunu bilmek, beni yatağa çivilemesi ve aramızda hiçbir şey olmaması hissiyle birleşince... beni koşarak ikinci bir orgazma taşıdı.

"Sydney," diye hırladı Kyler ve son saniyede kendini dışarı çekti. Kendini karnımın üstüne bastırırken ağzı dudaklarıma yapıştı, tüm vücudu kasılıyordu. Bileklerimi ancak bunun sonrasında bıraktı.

Kollarımı omuzlarına dolayarak son titremelerle sarsılan Kyler'a sıkıca sarıldım. Nefes alış verişleri yavaşla-

yana ve kalbinin atışı normale dönene dek kımıldamadı. Sonra ağırlığını büyük ölçüde yan tarafa verdi.

Başını indirip yukarıdan ikimizin arasına baktı. "Kahretsin. Bunun için özür dilerim."

Ona dönüp bakarken sırıttım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Önemli değil."

"Her zaman prezervatif kullanırım ama bu defa..." Küçük bir kahkaha attı. "Kahretsin..."

"Önemli değil." Ensesine doğru kıvrılan bir bukleye parmağımı doladım. "Hap kullanıyorum," diye ona hatırlattım. "Yani isteseydin..."

Dudakları yüzümün yan tarafına sürttü. "Aklıma geldi fakat prezervatif kullanmaya o kadar alışkınım ki. Bunu kırması biraz zor." Geriye doğru uzanıp boğazını temizledi. "Bu alışkanlıktan kurtulmaya çalıştığımdan filan değil."

Dudaklarım aralandı fakat ağzım birden kupkuru olmuştu. Ne demek istemişti ki? Bu alışkanlıktan kurtulmayı düşünmüyor olmasının nedeni önüne gelenle yatıp kalkmaya devam etmeye niyetli olması mıydı? Gözlerimi kapadım ve bizim oraların yerli halkının zengin küfür dağarcığını aklımdan bir güzel geçirdim. Prezervatif kullanmamayı bir alışkanlık haline getirmeyi düşünmediğini kast etmişti sadece. Hepsi buydu.

Yani öyle olmasını umuyordum.

Peki ya buradan ayrıldığımızda hiçbir şey değişmezse?

Tanrım, ben buna...

Kafamdaki bu sıkıntı verici fikri uzaklaştırmaya çalıştım ancak midemin ortasına bayat bir yiyecek gibi oturmuştu. Konuşmamız gerekiyordu fakat ağzımı ne zaman açsam hiçbir şey diyemiyordum. Ne diyeceğimi ya da bu konuşmayı nasıl başlatacağımı bilmiyordum. Affedersin, jigololuğa devam etmeyi hâlâ düşünüyor musun? Evet, bu

insanın ağzından kolay kolay çıkmazdı. Kyler bana çok daha fazlasını hak ettiğimi söylemiş olsa bile, daha fazlasını talep etmemiştim ve o da teklif etmemişti.

Gerçekten konuşmamız lazımdı.

Gözlerimi açıp başımı geriye eğdim. Kyler yüzünde hafif bir gülümsemeyle beni izliyordu. Son derece... rahatlamış bir hali vardı. Bugüne dek onu hiç bu kadar rahatlamış görmemiştim ve şu an konuşmanın tam sırasıydı.

"Duş almam lazım," cümlesi çıkıverdi ağzımdan.

Kyler'ın bakışları karnıma indi. "Evet, kusura bakma. Üstünü mahvettim."

Söylemek istediğim şey kesinlikle bu değildi. Yanaklarım yanıyordu, özellikle de yüzündeki gülümseme büyüdükçe. "Önemli değil. Yani, seks bazen biraz pis olabiliyor ve böyle şeyler olur ve... çenemi kapasam iyi olacak."

Kyler güldü ve burnumun ucundan öptü. "Sana ne kadar sevimli olduğunu söylemiş miydim?"

Sevimli mi? Seksi ya da çekiciyi tercih ederdim. Omzumu silktim.

"İnanılmaz sevimlisin." Başını öne eğerek beni öptü. Çabuk ve yumuşak bir öpücüktü ancak yine de beni etkilemişti. "Galiba ikimizin de duşa ihtiyacı var. Soğuk olacak ama."

Jeneratör devreden çıktığında başımdan aşağı dökülen buz gibi suyu hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Iyyy."

"Sanırım bu, duş almayı ne kadar istediğine bağlı."

Bunu düşündüm ve duş almayı o derece çok istediğime karar verdim. İç geçirerek doğruldum. Battaniyeyi kapıp çıplak göğsümü örttüm. Şöminenin alevleri küçülmüş, sönmeye yüz tutmuştu. Bir an kulak kabarttım ve rüzgârın sesini duymadığını fark ettim. Bakışlarım perdelerin ince aralığına kaydı ve tipinin bittiğine üzülsem mi, sevinsem mi bilemedim.

Kyler'ın dudakları çıplak omzumda gezinmeye başlayınca başımı ona çevirdim. Saçları karmakarıştı, alnına düşmüşlerdi. Dudaklarını bir tarafa bükerek gülümsediği zaman kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. "Duş?"

"Evet," dedim.

"Beraber?"

Kasıklarımın arasına ateş bastı. "Olur?"

Yüzündeki masum gülümseme bir anda yerini şeytani bir gülümsemeye bırakmıştı. "Belki suyun soğukluğunu bile fark etmeyiz."

Bir dakika sonra suyun buz gibi olduğunu anlamıştık. Kyler ne kadar seksi ya da çıplak olursa olsun, bu gerçeği değiştiremezdi.

"Yuh," dedi, başını akan suyun altına soktuğunda. "Yuh ki ne yuh..."

Kollarımı vücuduma dolamış, önünde tereddütle dikilirken güldüm. Dondurucu su asıl onun üstüne boşalıyordu ve benim üzerime yalnızca damlalar sıçrıyordu. Bütün tüylerim diken diken olmuştu ve bu ne kadar manyakça gibi görünse de, aynı anda hem donuyor hem yanıyordum.

Kyler sabunlandı ve köpükler kusursuz karnından aşağı, taş gibi kaslarına inmeye, bacaklarının arasında kaybolmaya başladı. Gözümü ondan alamıyordum. Bu utanç vericiydi. Nefes kesiciydi. Hafifçe döndü ve ben de omurgası boyunca uzanan dövmeyi uzun uzun inceleme fırsatı buldum. Hangi dildeydi bu? Ardından tekrar bana döndü.

"Evet," dedi derin bir nefes alarak ve başını iki yana sallayarak. "Hazır mısın?"

Bakışlarımı yukarı kaldırdım ve kafamı öne doğru salladım. "Pek sayılmaz."

"Mümkün olduğunca hızlı ve acısız halletmeye çalışacağım." Kollarını bana doladı ve beni çekip vücudunun ön

tarafına yapıştırdı. Cildi kimi yerde sıcak, kimisinde soğuktu ve göğsüne dayanan meme uçlarımın ne kadar sert olduklarını hissedebildiğini biliyordum. Bunun soğuktan mı, yoksa Kyler'dan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Çoğunlukla Kyler'dandı sanırım.

"Hazır ol," diye mırıldandı yavaşça dönerken.

Su sırtıma indiği an havaya sıçradım, neredeyse Kyler'ın tepesine tırmanacaktım. Kyler bir kolunu bana dolayarak sabunu aldı. Yıkanmama yardım ederken dişlerim takırdıyordu. Bir türlü sabit duramıyordum ve bütün bu hareketlerim Kyler'ı da etkiliyordu. Karnıma değen aletinin kalınlaştığını hissediyordum. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve tenim bir buz küpüymüş gibi gelse de damarlarımda ateş geziyordu. Eli bacaklarımın arasına girince dudaklarımı ısırdım. Orada geçirdiği zamanı hiç acele etmeden değerlendirdi.

Hayatımda yaptığım en soğuk ve en sıcak duştu bu.

Banyodan çıkınca beni yumuşak ve kalın bir havluyla sardı ve feri sönmüş ateşin önüne oturttu. Hızla giyinip garaja gitti ve odun getirdi. Ateşi harladıktan sonra dönüp bana baktı. Duştan sonra üzerine bir gerginlik çökmüştü. Pek bir şey söylememişti ve bana baktığı zaman gözlerinin renginin kömür gibi simsiyah kesildiğini gördüm.

Huzursuzca kıpırdandım.

"Otele gidip anayolların durumunu soruşturacağım." Önümde çömeldi, ıslak saçları kulaklarının çevresinde bukleler halindeydi. "Uzun sürmez. Tamam mı?"

Başımı öne doğru salladım ve yerimden kalkmaya davrandım. "Ben de seninle gelebilirim. Bırak sana..."

"Sen burada kalmalısın." Ellerini omuzlarıma koydu ve beni nazikçe yerime oturttu. "Ve üşümemelisin. Kar durmuş ama hava yine de çok soğuk. Sen daha benim gittiğimi anlamadan dönmüş olacağım."

Ben onun gittiğini şimdiden biliyordum.

Fakat snowboard yapmaya gidiyormuşcasına hazırlanışını izlerken hiçbir şey demedim. Çıkarken beni öpmedi ve gürül gürül yanan ateşin önünde oturuyor olsam da açıklanamaz bir şekilde üşüyordum.

Kyler bodrum kata inen merdivenlerin başındaki kapının önünde durdu, telefonunu cebine attı. "Ben yokken sakın dışarı çıkma tamam mı? Jeneratör olayından beri bir şey olmadığının farkındayım ama riske girmek istemiyorum."

"Tamam." Ona doğru döndüm, bir şey söylemek istiyordum –herhangi bir şey– fakat cümle kurma becerim tamamen kaybolmuştu.

Arkasını döndü ve sonra bir kez daha durdu. Bana baktı, dudakları aralandı, bir şey diyecek oldu fakat başını hafifçe iki yana sallayıp alt kata yöneldi.

En son dikildiği yere bakarak ve kendime aşırı tepki vermemem gerektiğini söyleyerek ne kadar süre orada durduğumu hatırlamıyorum ama ben aşırı tepki vermenin kraliçesiydim. Bunun için bana taç taksalar yeriydi. Odadan çıkmasından dışarıda kar motorunun çalışma sesini duymama kadar geçen kısa süre içinde onunla her şeyi konuşmadığım için birkaç kez kendimi yumruklayasım gelmişti.

O an anladım ki daha önce zannettiğim gibi bu konuşmayı yapmaya hazır değildim. Yirmi bir yaşındaydım ve Kyler ile ciddi, samimi bir konuşma yapamıyor, gerçekleri konuşamıyor muydum? Eğer durum buysa, o zaman muhtemelen onunla seks de yapmamalıydım.

Büyümem gerekiyordu.

Geri döndüğü zaman ilk işimin bu olacağını kendime söyleyerek ayağa kalktım ve temiz kıyafetler giymek için

aceleyle üst kata koşturdum. Giyindikten sonra kotumun üstüne çizmelerimi çektim ve kanepeye oturup parmaklarımı dizime vurarak beklemeye başladım.

Peki. Belki de Kyler döndüğü zaman ilk işim sorgulanmaya açık ilişki durumumuz hakkında üstüne atlamak olmayabilirdi. Önce bana yol durumu hakkında öğrendiklerini anlatmasını bekleyip, sonra konuşmayı başlatacaktım.

Oturduğum yerde oturamayarak cep telefonumu aramaya başladım. Hâlâ mutfaktaki pirinç kavanozundaydı. Telefonu kavanozdan çıkarıp pirinçlerden arındırdım ve büyük bir umutla parçaları birleştirdim. Telefon açıldı fakat ekranda yeşil ve mavi dalgalardan başka bir şey görünmüyordu.

"Kahretsin," diye sızlandım ve elimdekini bir top gibi mutfağın duvarına çarpmamak için kendimi zor tuttum.

Duvardaki saate baktım. Kyler gittiğinden beri yarım saat geçmişti ve ben kafayı yemek üzereydim. Bu evden dışarı çıkmak istiyordum. O yanımda yokken manyakça bir kapalı alan korkusu geliştiriyordum.

Noel ağacının yanında durup kocaman pencereden dışarı baktım. Kendimi... farklı hissettim. Snowshoe'ya geleli iki üç gün olmasına rağmen, burada sanki bir ömür geçirmişiz gibi geliyordu.

Kyler'a onu istediğimi söylememi hatırladığım an dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi ve gözlerimi kapadım. Hâlâ tamamen üstümden atamadığım utanma duygusu nedeniyle hafifçe kıpırdandım ve sonra güldüm çünkü kendimi böyle açıkça ifade edeceğimi hayatta düşünmezdim ve o ana dek ne kadar korktuğumu hiç anlamamıştım. Avanak avanak fark ettim ki böyle yaşanmazdı.

Bunun, yani kendimi farklı hissetmemin seksle hiçbir ilgisi yoktu. Vücudumda hiç böyle bir şey olabileceğine ihtimal vermediğim yerlerim nefis bir şekilde sızlıyordu

ama bundan çok daha fazlası vardı. Bugüne dek istediğim hiçbir şeyin peşinden gitmemiştim. Hep çok ihtiyatlı olmuştum ve Nate'le ilişkimiz sona erdiğinden beri bir şeyleri oluruna bırakmaktan, kontrolü elinde tutan kişi olmamaktan ve potansiyel olarak üzüntüyle sonuçlanabilecek şeyler yapmaktan daha da korkar olmuştum.

Bir anlamda bu, etrafıma sardığım çocukça bir güvenlik battaniyesiydi. Kyler'a onu istediğimi söylemek, o battaniyeyi kaldırıp atmak gibiydi. Şimdi ise yalnızca bu açtığım yolda ilerlemem ve her şeyi ona anlatmam gerekiyordu.

Kyler'a onu sevdiğimi söylemeliydim.

Bunu düşünmek bile kalbimin teklemesine neden oluyordu. Bunu yaparken korkacaktım. Acı verecek derecede tuhaf bir ortam olacaktı ve bunu yapmaktansa kendimi vurmayı yeğlerdim ama yapacaktım.

Aradan bir saat geçince artık beklemeye dayanamaz oldum. Hiç düşünmeden kararımı verdim. Paltomu, eldivenlerimi ve beremi giyip garaja indim.

Öteki kar motorunu kalın kar tabakasının üstüne sürüklerken bayağı zorlandım. Elektrik kesik olduğundan garaj kapısını aşağı indirmek birkaç dakikamı aldı ve tam kapanmayan kapı birkaç santim aralık kaldı. Böylece geri döndüğümde rahatlıkla açabilirdim. Kırmızı beyaz kar motoruna bindim ve sorunsuz çalışınca tuttuğum nefesimi sevinçle bıraktım. Hava korkunç soğuktu ve bu yüzden kaskımı aceleyle taktım.

Kar motoru kullanma konusunda uzman değildim ancak o kadar fazla kar vardı ki motor rahatlıkla ilerliyor, arkasında karlardan küçük bir bulut çıkarıyordu. Ellerimde eldiven olmasına rağmen otelin önünde durduğumda parmaklarım donmuştu.

Insanlar cadde boyunca ellerinde küreklerle dükkân-

larının önünü temizliyor, geniş çaplı bir kazı faaliyeti yürütüyorlardı. Bazı yerlerde kar birikintisi otomobilleri tamamen örtmüştü ve sadece küçük metal alanlar görünüyordu. Tabiat Ana'nın kızdığında ya da canı sıkıldığında neler yapabildiğini görmek inanılmazdı.

Birçok kar motoru otelin kürekle temizlenmiş ön kısmına park etmişti ve hangisinin Kyler'a ait olduğunu bilemiyordum. Hepsi de birbirine benziyordu. Kapıya doğru ilerlerken uzaklardan gelen makine seslerini işitiyordum, muhtemelen yol açma makineleri çalışıyordu.

Otelin salonu sıcacık ve rahattı, her yerde lambalar ve televizyonlar vardı. Cennet gibiydi. Kaskımı çıkardım ve etrafıma bakındım. Burada elektrik kesintisi yaşanmamıştı belli ki. Şanslı piçler.

Dürüst olmam gerekirse, elektriğimiz kesildiği için o kadar da üzgün değildim. Kyler'la iç içe olmak, berbat yiyecekleri ve buz gibi duşları telafi etmişti.

Yan tarafta bir oyun odası ve dinlenme alanı vardı, burnuma taze kahve ve pastırma kokuları geliyordu. Eminim Kyler oradaydı, tıka basa yemekle meşguldü. Bundan dolayı onu suçlayamazdım. Şu an sahanda yumurta için neler vermezdim.

Oyun makinelerinin ve kanepelerin etrafına bir sürü insan toplanmıştı. Bazıları ne kadar süredir elektriksiz olduklarından ya da ne zaman dönmeyi planladıklarından bahsediyorlardı. Kalabalığı gözlerimle taradım fakat Kyler'ı göremedim. Buraya geldiğimiz ilk gece bize hizmet eden barmeni tanımıştım ama.

O da beni görünce gülümsedi. "Hey, yüzyılın kar fırtınasından sağ salim çıktığını görmek ne hoş."

Kaskımı kalçama dayayarak ona yaklaştım. "Evet, elektriksiz hayatta kalmayı başardık."

"Duydum, evet." Kahvesinden bir yudum aldı ve bunun karşısında ağzım sulanmaya başladı. "Arkadaşın bana bir ağacın elektrik kablolarınızı kopardığını söyledi."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kyler mı?"

Başıyla onayladı. "Evet, az önce buralardaydı. Fırtına esnasında birinin evin etrafında bir şeyler karıştırdığından bahsetti; biri pencereye ateş etmiş ve jeneratörün kablolarını filan kesmiş galiba?"

"Evet, umarım bunlar..." diye söze başladım ama devamını getirmedim. "Bir saniye. Kyler buralardaydı mı dedin?"

Çenesini kaşıyarak bir kez daha başını salladı. "Evet, yolların durumunu da sordu. Buradan gitmeye pek hevesli görünüyordu. Bunun için onu suçlayamam. Kar, ancak dışarı çıkıp bir şeyler yapabilirsen eğlencelidir. Böyle tepene boşaldığı zaman hiç tadı kalmaz."

"Ya." Kaskı hafifçe yana kaydırdım. "Demek kaçırdım." Daha ben bunu söyler söylemez çok saçma geldi. Otelden eve gitmenin tek bir yolu vardı ve onu mutlaka görürdüm. Dehşet içinde kanım donmuştu adeta. Ya bir yerlerde kaza yapmışsa ve yaralanmışsa? "Ne zaman çıktı?" diye sordum.

Derin derin düşünen barmenin kaşları çatıldı. "Yarım saat önce filan?"

Bunu duyunca kalbim durdu. Yemin ederim hissettim bunu.

"Evet evet, aşağı yukarı o kadar oldu. Sasha ile birlikte 9:30 gibi gittiler."

"Ne?" Onu doğru duymuş olamazdım. Bu imkânsızdı. Kulaklarım bana oyun oynuyor ve kelimeleri değiştiriyorlardı. Seksi Sasha'yı kast etmiş olamazdı, Kyler'ın çoook eskiden tanıdığı, taş gibi, esmer bomba Sasha'yı yani.

"Evet." Barmen sırıttı ve bu sırıtmadan hoşlanmamıştım. Pis bir sırıtmaydı bu. "Onu gördüğüne de pek sevinmiş gibiydi. Kyler buraya geldiği zaman hep birlikte takılırlar."

Ona dik dik baktım. Kyler sezon boyunca buraya sık sık gelirdi. Bazen yalnız, bazen Tanner'la filan. Ben yalnızca Noel'de gelirdim ve dolayısıyla barmenin Kyler'ı iyi tanıdığını tahmin etmek güç değildi.

Belli ki Kyler ile Sasha'yı birlikte görmeye de aşinaydı.

Barmen sırıtarak başını sağa sola salladı. "Galiba Sasha'nın evine gittiler. Onun da elektriği kesilmiş ama Kyler'ın bunu kontrole gittiğinden şüpheliyim."

Evet, ben de bundan şüpheliydim çünkü –ah tanrım– çünkü Kyler elektrik hakkında bir bok bilmezdi. Sasha ile birlikteydi.

Sasha'yı beceriyordu.

Bir adım geriledim, dudaklarım aralandı fakat ne diyeceğimi bilemiyordum. Göğsümün derinliklerinde şiddetli bir ağrı peyda olurken, midem de çok fena buruldu. Kusacaktım.

"Hey," dedi barmen ve ben öne eğilince elini omzuma koydu. "İyi misin?"

"Evet." Sesim tiz ve bana ait değilmiş gibi geliyordu kulağıma. "İyiyim."

Ama değildim. İyi olmaktan çok uzaktım. Göğsümdeki ağrı damarlarıma yayılmış, boğazıma doğru yükseliyordu. Gözlerim yanıyordu ve vücudum hissizleşmişti.

"Eyvah!" Barmen omzumu bıraktı ve az önce bana amansız bir hastalığa yakalandığımı söylemiş gibi karşımda ezilip büzülmeye başladı. "Tüh, tüh, tüh. Sen Kyler'la birliktesin, değil mi? Yani o manada birliktesiniz?" Cevap vermeme fırsat tanımıyordu. "Bak, ben öyle saçma sapan konuşuyordum sadece. Eminim gerçekten elektrik sorunu-

nu halletmek için gitmiştir. başka bir şey için değil."

Toparlamaya çalışmasını artık işitmiyordum bile. Kalbim adeta kulaklarımın içinde atıyordu. Zemin sanki ayaklarımın altından çekilmişti ve ayakta dikiliyor olmama rağmen düşüyormuşum gibi geliyordu. Bir yandan bu haberi vereni tekmelemek istiyordum. Üstüne atılıp yumruklarımı midesine indirmek ve sözlerini geri aldırmak geçiyordu içimden ama bu onun suçu değildi ki. Bunu sürekli kendime telkin etmek zorundaydım.

"Onunla birlikte değilim," diyebildim.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Onunla birlikte değilim," diye tekrarladım ve bu canımı yaktı. Fiziksel olarak canım yanmıştı.

Sanki biri göğsümün ortasına paslı bir bıçak batırmış ve çevirmişti çünkü gerçek buydu. Ben Kyler'la birlikte değildim. Onunla seks yapmıştım ama onunla birlikte değildim. Aramızda hiçbir şeyin adı konmamıştı, hiçbir söz verilmemişti. Benim basit bir kadından daha fazlasını hak ettiğimi söylemişti ama ben buydum işte. Basit bir kadından daha fazlası değildim.

Bu, işte bu tipik Kyler'dı, bir kızdan diğerine atlardı. Bir günde... ya da bir seferde iki kızla beraber olması ilk defa olmuyordur kesin. Duştan sonra ne kadar sessizdi, ne kadar gergindi. Bu kadarının yeterli olduğuna mı karar vermişti?

Onu bu gezegendeki herkesten daha iyi tanıyordum. Seks onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kim bilir kaç defa bunun yalnızca iki kişinin rahatlamasından başka bir şey olmadığını söylediğini duymuştum. Şimdi benimle farklı olacağını neden düşünüyordum ki? Sırf beni yüzüme bakarak becerdi ve bir kere de prezervatif kullanmayı unuttu diye mi? Kahretsin, bunun bir anlam ifade ettiğini gerçekten düşünmüş müydüm?

Düşünmüştüm. Gerçekten bunun daha büyük bir anlam içerdiğini düşünmüştüm.

"Tatlım," dedi barmen. "Gerçekten çok üzgünüm."

Tek kelime daha etmeden arkamı döndüm ve geniş salondan çıktım. Tam kapıdan çıkacaktım ki vazgeçtim ve resepsiyona doğru döndüm. "Telefonu kullanabilir miyim?" Kaskımı bankonun üzerine bırakırken az önce duyduğumun kendi sesim olduğuna inanamamıştım.

Görevli hanım başını öne doğru salladı ve telefonu bana uzattı. Neredeyse Andrea'yı arayacaktım fakat onunla konuşamazdım. Sesimi duyduğu an anlardı. Karşı taraf cevap verene dek telefon iki defa çaldı.

"Anne?"

Bir an duraksama oldu. "Sydney? Sen misin?"

Benim bilmediğim başka çocukları mı vardı bunların? "Evet, benim."

"Oh, Tanrı'ya şükür. Şu fırtına yüzünden çok endişelendim. Senin de telefonun kapalıydı. Kyler'ın annesinin dediğine göre bozulmuş mu ne olmuş telefonun. Ama ikinizin de iyi olduğunuzu ve Kyler'ın yanında sana bir şey olmayacağını söyledi faka..."

Onun adını duyunca yüzümü buruşturdum ve o an kendimi neredeyse tamamen kaybettim. "Anne, yollar nasıl?"

"Ana yollar büyük ölçüde temiz. Baban otoyolların açık olduğunu söyluyor."

"Anladım." Gözlerim yandığı için sıkıca kapattım. "Acaba... acaba gelip beni buradan alabilir misiniz?"

"Olur. Tabii ki ama Kyler'a ne oldu? Daha orada mı kalacakmış? Yoksa arabası filan mı bozuldu?"

Annem, cevaplamaya dahi başlayamadığım soruların kraliçesiydi. "Arabasına bir şey olduğu yok. Sadece... sadece eve gelmek istiyorum. Lütfen."

Bir duraksama daha oldu ve annemin nefes alışından telaşa kapıldığını anlayabiliyordum. "Sen iyi misin tatlım?"

"Evet," diye cevapladım, gözlerimi zorla açarken. Karşımdaki kadın bana kafayı yemiş bir akıl hastasıymışım gibi bakıyordu. "Sanırım hasta oluyorum."

Annem Noel'i hasta geçirmekle ilgili bir şey geveledi ve sonra babamı bulmak için telefonu kapattı. Beni almaya gelmeleri için bir saatten fazla yol yapmalarını istediğim için kendimi berbat hissediyordum fakat bundan sonra Kyler'la aynı evde kalamazdım. Hatta bir daha yakınına bile yaklaşabileceğimi sanmıyordum.

Kadına teşekkür edip telefonu geri verdim ve kar motoruma gittim. Eve nasıl döndüğümü hatırlamıyordum. Ancak kar motorundan indiğimde kaskımı otelde unuttuğumu fark ettim. Buraya gelirken deli gibi çarpan rüzgârı bile hissetmemiştim. Sendeleyerek karların içinde ilerlerken uyuşmuştum.

Ilk önce izleri fark ettim. Kar motoru izi değildi bunlar, evin yan tarafından gelen iki ayrı ince izdi, kaya izi gibi veya karda ayaklarını sürüyen birinin bıraktığı iz gibiydiler.

Midem bir anda kasılmıştı.

Ben oteldeyken Kyler eve mi dönmüştü? Sasha'yı da beraberinde mi getirmişti?

Kardaki izlere bakıyordum. Hayır, bu kadar da pervasız olamazdı. Tabii umurunda değilse başka. Tanrım, bunu düşünemiyordum bile. Eldivenli elimi montumun ön tarafına bastırdım. Sasha ile içerideyseler, onun hayalarını tekmeleyecektim.

Keskin bir acı göğsümü dağlarken boğazımın gerisi yanıyordu. Gözlerimi kırparak ağlamamayı başardım ve garaja döndüm. Kapı kapalı değildi ve benim bıraktığımdan daha fazla aralıktı.

Kısa bir an için otele dönmeyi ve annemlerin gelmesi ne kadar sürerse sürsün orada beklemeyi düşündüm ancak tam bir gerzek olduğum için annemlere otelde olacağımı söylememiştim. Önce buraya gelirlerdi ve toplamam gereken eşyalarım vardı.

Bunu yapabilirdim. Çocuk gibi davranıp kaçmayacaktım. Annemle babamı çağırmış olmam yeterince kötüydü zaten. Bunu yapabilirdim.

Kendimi yürümeye zorlayarak yanağıma doğru sinsice yol alan gözyaşını sildim. Bende bu şans varken bu gözyaşı damlası yanağımda donar ve tüm dünyaya Noel Baba'nın gerçek olmadığını öğrenen bir çocuk gibi ağlamak üzere olduğumu ilan ederdi.

O zaman da ağlamıştım.

Şimdi de ağlamak üzereydim.

Garaj kapısına vardığımda Kyler'ın neden arkaya park ettiğini merak ettim. Akla hiç yatkın gelmiyordu ama şu aşamada hiç de umurumda değildi bu. Göğsümdeki ağrı iyice fenalaşmıştı. Kapıyı kaldırıp derin bir nefes aldım ve aldığım nefes boğazımda kaldı adeta.

Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım, bir dedektif dizisinin setinde miyim acaba diye düşündüm.

İki adam Kyler'ın jipinin arkasına geçmiş, tekerleğin yanına çömelmişlerdi. Yüzlerinde siyah kar maskeleri vardı. Bir tanesinin elinde koca bir bıçak vardı, kalın lastiğin içine daldırmış boydan boya kesiyordu. Diğeri ise elinde bir beyzbol sopası tutuyordu. İkisi de bana bakıyorlardı. Yavaşça doğruldular.

Eyvah.

On Dokuzuncu Bölüm

Sydney

Her şey ağır çekimde gibiydi. Bir yandan gözlerime inanamıyordum. Beynim olanları kabullenmeyi reddediyordu fakat kalbim ve bedenim her şeyin gayet farkındaydı.

İçgüdülerimin devreye girmesiyle nabzım iki katına çıkmıştı.

Adam, elinde tuttuğu sopayı kaldırdı. "Siktir."

Geri çekilerek çığlık atmak üzere ağzımı açtım zira çığlık atmak şu esnada tam yerinde olurdu. Ancak ayağım engebeli kar tabakasına takıldı. Ayaklarım kaydı ve kollarımı savurarak yere düştüm. Sırtım ve bacaklarım sert beton zemine yapıştı ve nefesim kesildi.

Adamlardan biri güldü ve bundan dolayı öfkelenmeli miydim, yoksa korkmalı mıydım emin olamadım.

Elinde beyzbol sopası tutan, başını hafifçe yana eğerek tepeme dikildi. "Siktir," dedi bir kez daha ve öteki adama döndü. "Hemen buradan..."

Karların üstünde debelenerek geriye doğru kaçmaya çalışırken kulakları sağır edecek bir çığlık patlattım. Kar motoruna ulaşmalı ve sonra hemen geri...

Belime dolanan bir kol ayaklarımı yerden kesti. Ağzı-

ma kapanan bir el, ikinci çığlığımı boğdu. Kalbim kaburgalarıma vuruyordu adeta. Debelenmeye, tekmeler savurmaya başladım.

"Bak bak bak, burada ne varmış?"

Adamın sesi tanıdık geliyordu fakat bunu enine boyuna düşünemeyecek kadar panik içindeydim, özellikle de heyzbol sopalı adam önümüzde bitince. Bu da beni tutanın bıçaklı adam olduğu anlamına geliyordu. Dehşet, jilet gibi keskin pençeleriyle kendini göstermişti.

"Hey dostum, ne yapıyorsun?" diye sordu sopalı adam.

Bıçaklı adam benim debelenmelerimden hiç etkilenmeden jipin yanı sıra geri geri yürüyordu. "Ne var? Birazcık eğleneceğiz. Büyütülecek bir şey yok."

Kalbim korkudan deli gibi atıyordu. Bu yaşadığım gerçek olamazdı. Ödüm kopmuştu ve başımı sağa sola çevirerek elinden kurtulmaya uğraştım. Kampüste görevli polislerin bize zorla izlettiği bütün güvenlik videoları, kimsenin sizi bir otomobile sokmasına ya da gözden uzak bir yere sürüklemesine izin vermememiz konusunda uyarılarda bulunurdu. Zaten bulunduğumuz yer itibariyle fazlasıyla gözden uzaktık. Bu iyi değildi. Tanrım, bu hiç iyi değildi hem de.

"Bu planımızda yoktu," dedi sopalı adam ve elindeki sopayı bıraktı. Ellerini havaya kaldırırken sopa beton zeminde tangırdadı. Adamın sesinde farklı türden bir panik hissediliyordu. "Sadece lastikleri keseceğini söylemiştin. Ben yokum..."

"Kapa çeneni." Bıçaklı adam kafayı geriye çekip göğsüne yapıştırdı ve enseme adeta iğneler saplandı. "Karı gibi davranma. Ciddi bir şey yapmayacağız zaten."

Gözlerimle sopalı adama yalvardım. Bunun bir parçası olmak istemiyor gibiydi. Tek umudum oydu.

"Ciddi mi?" Ellerini bize doğru sallıyordu ancak bakışlarıma karşılık vermeyi reddetmişti. "Sen bunu ne sanıyorsun? Onunla ne yapmayı planlıyorsun? Bu çok boktan bir iş"

"Haydi ama." Bıçaklı adam kıpırdandı. "Aç şu sikik kapıyı ödlek herif. Onu biraz korkutacağız sadece. Hepsi bu"

Kalbim tekliyordu ve gözlerim kocaman açılmış, yaşlarla dolmuştu. Bu gerçek olamazdı. Bu kelimeler sürekli kafamın içinde dönüp duruyordu. Bugünün sabahı bu kadar umut ve sevgi dolu başlamışken, bir saniye içinde nasıl cehenneme döndüğünü algılayamıyordum.

Sopalı adam, savrulan bacaklarımın etrafından dolaşıp, alçak sesle söverek bodrum katın kapısını açtı. Mideme bir taş oturmuştu sanki. İçeri taşınırken bir an donup kaldım. Hissettiğim korku nedeniyle felç olmuş gibiydim. İçimin ta derinlerine kadar çökmüştü ve beni boğuyordu.

Üstü örtülü bilardo masaları, air hockey masası ve Kyler'ın küçük bir çocukken babasıyla çektirdiği resmi görünce, bu tanıdık ortam beni harekete geçirdi.

Başımı hızla döndürerek adamın parmaklarına dişlerimi geçirdim. Dişlerimi derisine gömerek derisinin ayrıldığını hissedene ve metalik kan tadı ağzıma gelene dek ısırdım.

Bıçaklı adam acıyla uludu ve elini çekti. Belimi saran kolu kendimi kurtarmama yetecek kadar gevşedi. Buranın tek çıkışını o kapattığı için seyrettiğim tüm korku filmleri tek tek aklımdan geçerken evin içine doğru koşmaktan başka çıkar yolum kalmamıştı.

Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koştum. Botlarımın tabanları ıslak ve kaygandı, ahşap zeminde kaymalarına engel olamıyordum. Deli gibi bir hızla kendimi merdivenlere attım. Sırtıma binen bir ağırlık beni basamaklara yapıştırdı. Yüzüstü yapışmadan önce ellerimle kendimi korumayı başardım.

"Seni küçük kaltak," diye hırlayan adam saçlarıma yapıştı ve diziyle kalçama bastırdı.

Saçlarıma asılıp başımı geriye doğru çekti ve keskin bir acı omurgam boyunca aşağı indi. Sonra da beni yan çevirdi.

Tekmeyi savurdum ve baldırına bir tane indirdim

Yüzüme inen tokadı görememiştim bile. Yüzüm acıdan yanıyordu. Ciyak ciyak bağırarak saçlarıma yapışmış elden kurtulmaya çalıştım.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı öteki adam. "Kafayı mı yedin sen?"

Bıçaklı adam onu umursamadan beni merdivenlerden yukarı sürüklüyordu. Salona vardığımızda kafa derim yanıyordu adeta ve gözlerim Kyler'la birlikte yaptığımız yatağa ilişti. Sabah yaptığımız şeyden dolayı yatak dağınıktı ve o an buna tanık olunca miden bulandı.

Bu gerçek olamazdı.

"Senin gibi götü kalkık orospulardan nefret ederim," dedi bıçaklı adam beni ileri doğru fırlatırken.

Tökezledim ve dengemi kaybederek sehpanın yanına, dizlerimin üstüne düştüm. Çaresizlik, duyularımı köreltmişti. Sınırsız bir panik duygusuna esir düşmüştüm. "Neden?" Dudağımın acısıyla yüzümü buruşturdum. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Neden?" diye beni taklit etti. "Siz bokkafalılar her sene buraya geliyor ve buranın sahibi olduğunuzu zannediyorsunuz, bizden çok daha iyiymişsiniz gibi davranıyorsunuz. Ama değilsiniz. Hiçbir bok değilsiniz siz."

Gözlerime dolan yaşlardan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım. İçimde birden tanıdık bir zil çaldı.

Beni sehpanın yanından battaniyelere doğru sürükledi. "Ya o şerefsiz Kyler? Kendini bir bok sanıyor. Beni ezebileceğini zannediyor."

O an jeton düştü ve bir saniye için kımıldayamadım. Maskenin arkasındakinin kim olduğunu anlamıştım. Neredeyse adını ağzımdan kaçıracaktım fakat çenemi kapalı tutmayı başardım. Onun Zach olduğunu bilmediğimi zannederse, o zaman buradan sağ çıkma olasılığım daha yüksek olurdu. En azından bunu umut ediyordum ve bu ihtimale tutunuyordum.

"Haydi ahbap. Bu kadarı yeter," dedi sopalı adam arkamızda bir yerden. "Kız korktu işte, değil mi? Buradan hemen çıkmamız lazım. Yeterince zarar verdin işte. Çok ileri gittik."

"Çok mu ileri gittik?" diye kulağımın içine tıslayarak sordu Zach. Tiksinti dolu bir titreme geçti içimden. "Kyler benim kız arkadaşımı becerirken çok ileri gitmemişti, değil mi? Ya da şu an onunla birlikte olduğu gerçeği çok ileri olmuyor, öyle mi?"

Yuh! Sasha'dan mı bahsediyordu? Kyler, Zach ile Sasha arasında bir şeyler yaşandığından bahsetmişti ama kendisi ile Sasha arasında bir şeyler geçtiğinden hiç bahsetmemişti. Barda ikisi arasında hissettiğim düşmanlığın sebebini şimdi anlamıştım.

Bana yalan söylemişti, bildiğin yalan. Şimdi ise Kyler onunlaydı ve ben Zach'laydım.

İnanılmaz derecede çarpık bir durumdu.

Kyler bir zamanlar Zach'ın kız arkadaşıyla yatmıştı.

Kyler'ın nerede olduğunu öğrendiğimde kalbime saplanan paslı bıçak biraz daha döndürülmüş ve sonra da kırıldı. Ben Kyler ve onun uçkurunun gevşekliği yüzünden bu durumdaydım. Bu kadar basitti. İçimi yakan duygusal acı en az şişmiş dudağım ve sızım sızım sızlayan kaslarım kadar somuttu ve içimdeki berelerin iyileşmesi, tüm vücudumu kaplayanlardan çok daha uzun zaman alacaktı.

Acılarım bambaşka bir boyuta taşınmıştı ve o kadar derine nüfuz etmişti ki bunu düzeltmenin bir yolu olmadığından emindim.

Tabii buradan sağ çıkarsam bunların derdine düşecektim.

Beni tamamen sarmış paniğin ve acıların etkisinden kurtulup düşünebilmek için nefeslerimi kontrol altına almaya çalıştım. "Özür dilerim," diye geveledim. Alt dudağımı hissetmiyordum, bu yüzden de konuşurken güçlük çekiyordum. "Kız arkadaşınla yattığı için özür dilerim. Ben o kadar..."

"Sen mi özür diliyorsun?" Zach beni itelerken ters ters güldü. "O piçin özür dilemesi gerekir asıl."

Peki. Sapıktan yana çıkmak belli ki yemeyecekti. Dizlerimin üzerinde doğrulup arkamı döndüm ve girişe açılan kapıyı hedef aldım. Dış kapıdan fırlayabilirdim ve sonra ne olacaktı? Ölümüne koşacaktım.

Odanın yarısını ancak bulabilmiştim ki montuma yapıştı. Kaçma telaşı içinde fermuarımı açtım ve monttan sıyrılıp koşmaya devam ettim. Neredeyse başaracaktım ama üstüme atladı. Çok sert bir şekilde yere yapıştım. Attığım çığlık, sopalı adamın bağırışları arasında kayboldu. Zach beni sertçe sırtüstü çevirdi ve o an yaşadığım dehşet tavan yaptı. Yumruğumu ona doğru savurdum fakat elim çenesini sıyırdı. Ellerimi yakalayıp başımın arkasında kolaylıkla sabitledi.

"Sen bir cüce için ne kadar enerjiksin böyle," diyen Zach kahkahayı bastı ve kar maskesindeki deliklerden görünen gözlerinde ürkütücü bir ışıltı vardı. "Sen ve Kyler yalnızca arkadaşsınız, değil mi? Yatak arkadaşı, anladığım kadarıyla. Evet, ikinizi pencerenin önünde gördüm. Senin de Kyler'ın orospularından biri olduğunu bilseydim, bardan çok daha erken çıkarırdım."

Kyler'ın orospularından biri.

Öfke içimi kasıp kavurmuştu, damarlarımda zehir gibi dolaşan bir ateş hissediyordum. Onu üstümden atmaya çalışarak kalçalarımı havaya kaldırdım. "Kalk üstümden!"

"Hey!" diye tiz perdeden ciyaklayarak bağırdı sopalı adam. "Çok ileri gittik! Ben bunun için gelmedim seninle! Evi sabote etmek tamam da, bu ne? Bu kadarına hayır. Ben yokum."

"Ne bok yersen ye," diye hırladı Zach. "Siktir git madem."

Soluk soluğa kalmış bir halde gözlerim Zach'ın gözlerine odaklandı. Ne kadar ileri gidecekti? Belli ki şu durum planlarında yoktu. Aksi halde sopalı adam bu kadar korkmazdı. Bizi izliyor olmalıydılar. Kyler'ın evden ayrıldığını gördüler, sonra da benim. Muhtemelen Kyler'ın arabasına zarar verirken benim çıkageleceğimi ummuyorlardı. Peki ya şimdi? Aklım bu olayın sonunu düşünmeyi reddediyordu. Bu gerçek olamazdı.

Evin bir yerlerinde bir kapı kapandı ve son umudum da söndü. Sopalı adam gitmişti. Zach ile yalnız kalmıştım ve gözlerinde intikam ışığı parlıyordu.

Kyler

Karların üzerinde ilerlerken içimden sövüyordum. Evden çıkalı çok olmuştu. Syd muhtemelen benim Koca Ayak'a yem olduğumu filan düşünmeye başlamıştı. Bu kadar uzun zaman harcamayı planlamamıştım aslında. İyi haber, yolların büyük ölçüde açıldığı ve anayolların yavaş da olsa araç trafiğine elverdiği yönündeydi.

Sasha otelin kapısından içeri girdiği zaman olanlar yüzünden hâlâ başım dönüyordu. İki eski lafın ispatı ol-

muştu bu aslında: Geçmiş her seferinde gelip ensene yapışır ve hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

Tek istediğim Syd'i alıp buradan mümkün olduğunca uzaklara gitmekti. Diğer kar motorunun yanında durduğum an kaşlarım çatıldı. Ne bok yemeye dışarı çıkarılmıştı bu? Syd bir yere gidip geri mi dönmüştü?

Motoru durdururken rahatsızlığım da had safhaya ulaşmıştı. Kahretsin, bu kız bir kerecik beni dinlese ne olurdu sanki? En son istediğim şey etrafta tek başına dolaşmasıydı, özellikle de Sasha'dan öğrendiklerimden sonra.

Evde yaşananların arkasında pislik Zach varmış. Kahrolası dağlı ayı. Sasha'nın bir iki penceresini de indirmiş. O salak Sasha'nın kendisinden ayrıldığı gerçeğini hâlâ kabullenememişti. Aradan bir seneden fazla geçmiş olmasına rağmen Zach'in bu davranışlarını gören biri Sasha'nın vajinasının altın filan olduğunu zannederdi.

Zach'in evini bulup ağzını burnunu kırmamak için kendimi zor tutmuştum. Onun bu manyakça Sasha saplantısı Syd'in incinmesine neden olabilirdi ya da daha kötüsüne.

Üstelik bu senin yüzünden olurdu, diye fısıldadı içimden bir ses.

Kahretsin. Bu doğruydu.

Kaskı çıkarıp kar motorundan indiğim an yarı açık garaj kapısının altından koşarak biri çıktı.

İlk düşüncem: Ne oluyor be?

İkinci düşüncem: Şerefsiz, yüzünde kar maskesiyle evimden dışarı çıkıyor ve Syd içeride. Olamaz.

Kaskı elimden atıp evin etrafından dönerek kaçmaya çalışan orospu çocuğunun belinden yakaladım. Onu karlara yatırıp dizimi karnına bastırdım.

"Kimsin sen?" diye sordum omuzlarından yapışarak. "Cevap ver bana!"

Adam ellerini kaldırdı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Yemin ederim. Sadece evine ve arabana zarar vermek istemişti. Hepsi bu..."

Kar maskesine yapışıp kafasından sıyırdım. Zach'ın yakın arkadaşlarından biriydi. Birkaç akşam önce o da bardaydı. Bir saniye bile düşünmeden yumruğu suratının ortasına indirdim. "Nerede şimdi o?"

Adam çenesiyle garajı işaret ederken altına edecekmiş gibi bir hali vardı. Kanlı dudakları titriyordu. "Özür dilerim. Bu kadar ileri gitmemesi gerekiyordu ama Zach, Sasha ile olanlardan ötürü senden nefret ediyor. Şu an evin içinde."

Bir an için donup kaldım. Tüm dünya tepeme çökmüştü sanki.

Korku tüm bedenimi sarmıştı ve ağzımda bir avuç kan yutmuşum gibi bir tat vardı.

Pisliğin üstünden kalkıp karların arasından deli gibi koştum. Beton zemine basınca ayaklarım kaydı ve arabamın yan tarafına çarpıp sektim. Açık kapıdan içeri dalıp odada Syd'i aradım.

Yukarıdan tok bir ses duyuldu ve bir çığlık yükseldi. Kahretsin, bu Syd'in sesine benziyordu. Aman tanrım, bu onun sesiydi. Ellerim yumruk halini almıştı ve kanım saf öfkeyle kaynıyordu ki üst kattan bir tüfek sesi duymamla birlikte taş kesildim. Aman tanrım... Syd. Ona bir şey olduysa, yemin ederim o piçi öldürürdüm. Kimse beni durduramazdı.

Bilardo masasının etrafından koşturarak merdivenlere atılmamla birlikte üst kattan gelen ayak sesleri merdivenin başına doğru yaklaştı. Bir saniye sonra karanlık merdivenden aşağı kar maskeli ikinci bir pislik inmeye başladı. Beni görünce bir an duraksadı. Onun Zach olduğunu biliyordum. Vücut yapısından anlamıştım. Yüzünün yarısı maskenin altından dışarı çıkmıştı. Bakışlarım ellerine kaydı.

Elleri kan içindeydi.

Kendimi kaybettim.

Fırlayıp Zach'in yakasına yapıştım ve onu yere devirdim. Pislik bana bir yumruk savurdu ancak darbeden sakınmayı başardım. Yakasından tutup tek elimle onu kaldırdım. Diğer kolum geriye doğru savruldu ve ileri fırlayıp çenesiyle buluştu. Bir. İki. Üç. O bana tek yumruk atamamıştı. Yumruklarım kanla, sıyrılmış deriyle ve acıyla karışmıştı. Yetmezdi. Onu mezara sokmak istiyordum fakat Zach'in kafası geriye düşüp öyle kalınca onu yere bıraktım ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım.

Ellerim titriyordu, üstleri sıyrılmış ve kan içindeydi.

Bir sonraki nefesi almak benim için güçtü fakat Zach'i elimden bırakmak kadar güç değildi. Bunu yapmamı sağlayan tek şey, Syd'in yanına gitmem gerekmesiydi. Tüfek atılmıştı aman tanrım. Yaralanmışsa veya... Kendimi asla affetmezdim. Bu kadar netti. Onu tek başına bırakmamalıydım.

Zach'in üzerine bastım ve yana dönüp inledi. İçimdeki kafasına tekmeyi yapıştırma isteğine direndim. Merdivenlerden tırmanırken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. "Syd!" diye bağırdığımı düşündüm ama ismi boğazıma takılıp kaldı, başına gelmiş olabilecekleri düşününce konuşamadım.

Yarı açık kapıdan içeri daldım ve onu gördüğüm an zınk diye durdum.

Sehpanın kenarında oturmuş, kollarını vücuduna sarmış sönmek üzere olan ateşi izliyordu. Koyu renk saçları öne düşmüş, yüzünü kapatmıştı. Üvey babamın tüfeğini dizlerinin üzerine yatırmıştı.

"Sydney?"

Ellerimi iki yana açarak ona yaklaştım. Önünde durup diz çöktüm ve kalbimin çatırdadığını hissettim. Param-

parça olmuştu. Giysisinin yakası yırtılmıştı, çenesinde kırmızı ve kabarmış bir çizik vardı. Alt dudağı yarılmış ve kanamıştı. Öfke delice bir güçle beni sarmıştı. Aşağı inip Zach'in kafasını kırmak istiyordum.

"Syd, bebeğim, bana bak." Ellerimi ona uzattım, onu kollarıma almak istiyordum, buna ihtiyaç duyuyordum.

"Sakın." İrkilerek ayağa fırladı, tüfeği eline aldı ve hızla geri çekildi. "Sakın bana dokunma."

KAKTÜS TEAM

Yirminci Bölüm

Sydney

Noel ağacının yanında dikilip karayolları aracının yolu açmasını seyrediyordum. Uzaktan sirenler göründü. Kyler polise haber vermiş olmalıydı. Bu zekiceydi, gerçekten zekice. Benim aklımın ucundan bile geçmemişti doğrusu. Beynim doğru çalışmıyordu sanki.

Çenem ve dudağım acıyordu. Yaşadıklarımdan geriye kalan dehşet ve adrenalin beni baştan aşağı titretti. Ciddi bir şekilde yaralanmamıştım. Zach'in suratıma indirdiği tokat dışında büyük ölçüde iyiydim. Kyler'ın ellerine bakınca Zach'in benden çok daha kötü durumda olduğu anlaşılıyordu. Tüfekten çıkan kurşun da salonun duvarına saplanmıştı.

Zach beni korkutmak istemişti ve başarmıştı. Kyler'ın duvara dayadığı tüfeği alamasaydım ya da Zach alsaydı ne olurdu, hiç bilemiyordum. Şu an olabilecekleri düşünemiyordum bile. Psikoloji derslerimde öğrendiğim bir şey varsa, insanlar her şeyi yapabilirlerdi ve Zach'e gelince... onun kesinlikle bir sorunu vardı. Tüfeği elime alıp da Zach'e doğrulttuğumda ellerim çok kötü titriyordu. Gözlerindeki tereddüdün ardında şekillenen düşüncelerini görebiliyordum; tetiği çekecek cesareti var mı? O tüfek dolu mu?

O esnada bunları ben de merak ediyordum.

Dizlerim o kadar kötü titriyordu ki hâlâ ayakta durabildiğime ve Noel ağacının üstüne düşmediğime şaşırıyordum. Bunun şok hali olduğunu biliyordum. Ölümcül olmasa da, şoktu işte.

"Syd?"

Kyler'ın sesini duyunca gözlerim yanmaya başladı. Dönüp bakmadım.

"Polis birazdan burada olur. Neler olduğunu bilmek isteyeceklerdir." Bir sessizlik daha araya girdi ve Kyler tekrar konuştuğunda sesi daha yakın geliyordu. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedim çatlak bir sesle. Yanımdan uzaklaşmasını istiyordum. Onunla yüzleşmeye henüz hazır değildim. Hiçbir zaman da olacağımı sanmıyordum. Göğsüm, vücudumun diğer tüm noktalarından daha fazla ağrıyordu.

Bir süre duraksadı. "Sana... zarar verdi mi? Yani gözle görebildiklerim dışında?"

Güçlükle yutkunarak başımı hayır anlamında salladım. Siren sesleri yaklaşmıştı. Polisle konuşmaktan çekiniyordum.

"Syd, bana... bana bakar mısın?"

Bunu istemiyordum ancak kendimi ona doğru dönmeye zorladım. Onun da benim gibi beti benzi atmıştı, gözleri kocaman açılmıştı ve renkleri siyaha kesmişti. Kendimi sağlam durmaya zorladım çünkü ona bakmak canımı derinden acıtıyordu. "Ne var Kyler?"

Bana doğru bir adım atacakmış gibi görünüyordu ama sonra durdu. "Ne... neler oluyor? Neden sana dokunmama izin vermiyorsun?" Başı yana doğru eğildi ve bir tutam saçı alnına düştü. "Şu an sadece sana sarılmak istiyorum. Onun burada olduğunu anladığım an ne kadar korktuğumu bilemezsin. Ben hiçbir zaman..."

"Dur... burada dur." Bir elimi havaya kaldırdım ve diğer elimle hâlâ tüfeği tuttuğumu o an anladım. Tüfeği yere indirdim, boğazıma golf topu büyüklüğünde bir yumru oturmuştu. Her şey baş döndürücü bir hızla yeniden su yüzüne çıktı. Bunun için en uygunsuz zamanlardan biriydi aslında fakat kendimi tutamıyordum. "Senin nerede olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Bir adım geri çekilirken kaşları havaya kalktı. "Syd, ben..."

"Seni aramak için otele gittim. Evet, burada kalmam gerektiğini biliyorum ve gerçekten buradan çıkmasaydım belki işler bu kadar boka sarmayacaktı ama oraya gittim ve sen yoktun." Boğazımın gerisi yanıyordu. "Sen, duyduğuma göre seni gördüğüne gerçekten çok sevinen Sasha ile birlikteymişsin ve onun evine gitme konusunda hiç tereddüt yaşamamışsın. Ikimizin onca..." Sesim kısıldı ve başımı iki yana salladım, gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kırpıştırdım. "Bana yalan söyledin."

Kyler ağzını açacak oldu ama onu susturdum. "Bana Sasha ile aranızda öyle bir şey olmadığını söylemiştin ama belli ki durum bundan farklıymış, değil mi? Bütün bunlar... pencere ve jeneratör ve Zach'in yaptıkları? Hepsi senin ve o kızın yüzündenmiş. Zach buraya kız arkadaşıyla yattığın için gelmiş!"

Kyler geri çekildi ve bunu görünce midem kasıldı. Bunun için üzüldüğümden dolayı kendimden nefret ediyordum. "Yüce tanrım," dedi. "Syd, bebeğim, o kadar..."

"Sakın söyleme o sözü!" Sesim çatlak çıkıyordu. Süzülen bir damla yaşı öfkeyle sildim. "Bugüne dek bana hiç yalan söylememiştin. Bir kere bile! Ama o kız hakkında yalan söyledin ve sen uçkuruna bir türlü sahip olamadığın için o herif buraya geldi!" Bu, belden aşağı bir darbeydi.

Yaptığımın farkındaydım. Ayrıca Zach'in yaptıklarının Kyler'ın suçu olmadığını da biliyordum ama incinmiştim. Zarar görmüştüm ve o da benim kadar üzülsün istiyordum. "Bana şunu söyle. Onunla birlikteyken prezervatif kullandın mı? Onu yüzüne bakarak becerdin mi? Yoksa arkadan yapma meselesi de mi yalandı? Buna inandığım için dünyanın en salak kızı olduğumu düşünmüşsündür herhalde."

Kyler az önce kasıklarının ortasına bir tekme indirmişim gibi bakıyordu. "Ne? Hayır. Öyle bir şey düşündüğüm yok ve bu yalan filan da değildi Syd. Ben..."

"Hiçbir önemi yok." Kesik bir nefes aldım ve boğazım tahriş olduğu için canım yandı. "Birçok şey olabilirim ama o kadar aptal değilim."

Kyler cevap veremeden alt kattan bir yabancının –bir polis memurunun– sesi duyuldu ve tüm bedenim yaprak gibi titrerken ona doğru bir adım attım. "Sen haklıydın Kyler." Gözyaşlarım boğazımı tıkamıştı. "Ben gerçekten bundan çok daha iyisini hak ediyorum."

Kyler

Syd'in karşısında dikilip onu bu kadar acı içinde görmek ve bunun sebebinin ben olduğumu bilmektense kasıklarımın ortasına bir tekme yemeyi tercih ederdim. En azından bir kısmı benim suçumdu. Aslında büyük bir kısmı benim suçumdu ve bunları geri döndürebilmek için çıngıraklı yılanlarla dolu bir çukurda seve seve yürürdüm.

Zach, bir seneden fazla bir süre önce benimle Sasha arasında olanlar yüzünden buraya gelmişti. Manyak orospu çocuğu benimle olan sorunlarının acısını Syd'den çıkarmaya kalkmıştı ve bu benim canımı gerçekten çok yak-

mıştı. Keşke benden pencerelerine muşamba germek için yardım istediğinde Sasha'ya hayır diyebilseydim. Kırık camları tamir etmek için sağda solda gezmek ve Sasha'nın bitmek bilmez dokundurmalarından kaçınmaya çalışmak yerine, Syd'i korumak için burada olmalıydım. Evet, istesem Sasha hızlı bir sevişmeye balıklama atlardı. O kız zaten her zaman her şeye atlamaya hazırdı ama böyle bir şey olmadı. Kesinlikle olmazdı da.

Peki ya daha önce olmuş muydu?

Evet.

Syd'e ne söylediğimi hatırlayabilmek için hafızamı çaresizce yokladım. Sasha hakkında yalan mı söylemiştim, yoksa soruyu geçiştirmiş miydim? Her iki durumda da gerçeği olduğu gibi açıklamamıştım. Kırılan kırılmıştı. Çok geçti. Bunu Syd'in gözlerinde görmüş ve sesinde işitmiştim.

Syd yaklaşan ayak seslerini duyunca o yana döndü. Polisler bir konuda bağırıp duruyorlardı. Onları duymuyordum. Dışarıda başıma çöken dünyam, hâlâ parçalanmaya devam ediyordu. Syd konuşmuyordu fakat omuzları titriyordu ve şu an benimle yüz yüze gelecek olursa gözyaşlarına boğulacağını biliyordum. Yanına gitmeyi her şeyden çok istiyordum. Ona doğru bir adım attım çünkü onu böyle görmeye dayanamıyordum. Geçmişimde ne gibi salaklıklar yapmış olursam olayım, buna dayanamazdım. İşleri düzeltmenin bir yolu olmalıydı.

Yaklaşık otuz santim ilerleyebilmiştim.

Biri arkamdan beni yakalayıp yere yapıştırdı ve bir saniye bile geçmeden kollarım geriden kelepçelenmişti. Muhtemelen alt katta yarı ölü yatan bir adam olması ve polislerin kimin neyin sorumlusu olduğunu bilmemeleriydi bunun sebebi. Yanağım döşemeye yapışmış halde içimden küfrü bastım.

Şok olmuş Syd'in "Durun!" diye bağıran sesi duyuldu ve bunun üzerine çenemi yukarı kaldırmaya zorladım kendimi. Rengi solmuş yüzünden aklının ne derece karıştığı anlaşılıyordu. "Kelepçelenmesi gereken kişi o değil. O..."

"Biz durumu kontrolümüz altına alana dek geri çekilin hanımefendi." Polis memuru arkamdan asılıp beni kaldırınca kol ve sırt kaslarım bu durumu protesto etti ve acıyla inledim.

Syd'in yaş dolu gözleri panik içinde kocaman açıldı. "Canını yakıyorsunuz! Tanrım, lütfen durun. Polisi çağıran oydu zaten."

Bu gerçekten hoş bir his değildi ama acıyı hastalıklı bir şekilde memnuniyetle karşılıyordum. İçimdeki korkunç hissi bastırıyordu en azından. Ikinci bir polis memuru girişe dalınca Syd korkuyla havaya sıçradı. Noel ağacının üzerindeki gümüş süsler şangırdadı. Bir ampul yere düşerek parçalandı. Ikinci memur Syd'in koyduğu yerde duran tüfeği gördü. Aceleyle koşturup postalının ucuyla tüfeği iterek Syd'den uzaklaştırdı.

Birinci polis memuru emirlerini sıraladı ve Syd hikâyeyi hızlı hızlı anlatmaya başladı: Syd eve geldiğinde iki adamı jipimin lastiklerini keserken bulmuş, adamlardan biri kaçmış ve Zach da Syd'e onu korkutmak istediğini söylemiş. Sasha'yla ilgili kısmı ve dudağının nasıl patladığını pas geçmişti ancak o cevaplar da polisler benim kelepçemi çıkarırken ve sağlık görevlileri evin içine girerken verildi.

Belli ki Zach evin etrafında dolanıp duruyormuş.

Ben memurlara Zach'tan bahsederken ve sağlık görevlisi de Syd'i muayene ederken Syd'den gözümü ayırmamaya çalışıyordum. Fakat dudağını yoklayan görevliye yüzünü acıyla buruşturarak karşılık verince ikinci bir kez düşünmedim. Ona doğru bir hamle yaptım.

"Bir şeyi yok evlat." Polis memuru elini omzuma attı. "Onunla ilgileniliyor. Onun için yapabileceğin en iyi şey, bana tüm bildiklerini anlatman. En baştan başla."

Polise siktiri çekmeme ramak kalmıştı ki bakışlarım Syd'e takıldı. O an sanki sonsuzmuş gibi uzadı ve sonra kirpikleri kapandı. Aralarından kristal taneleri gibi gözyaşları süzülmeye başladı, patlayan dudağı yüzünden akmadıklarını biliyordum.

O an kendimden hayatta hiç etmediğim kadar çok nefret ettim.

"Evlat?"

Avucumla çenemi sıvazlayarak arkamı döndüm ve polis memuruna odaklandım. En baştan başladım, kar motorundan. Eve o kadar çok polis girip çıkmıştı ki –gerçekten çok fazla gelmişti bana– bir süreliğine Syd'i gözden kaybettim. Şu an benden haklı olarak nefret ettiğini biliyordum ancak nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını bilememek beni rahatsız ediyordu.

Sağlık görevlisiyle birlikte çıkıp geldiler, çenesine bir buz torbası koymuşlardı. Ifadesini alan bir polis onu görmemi engelliyordu.

Bu... off, polise olanları anlatmasını dinlemek her şeyin en kötüsüydü. Sesinin titrediğini duyduğumda ise göğsümün ortasına bir yumruk yemiş gibi oldum. Syd inanılmaz derecede güçlü ve cesurdu fakat böyle bir şeyle hiç karşılaşmamalıydı.

Onu tehlikeye atanın ben olacağımı hiç düşünmezdim. Yıllar boyu hep onu kollayan kişi olmuştum, başını dertten uzak tutmuştum. Bir gün sebep olabileceğimi hiç düşünmezdim.

Polislerle görüşmemizin ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Zach'ın önce hastaneye, sonra da hapse götürülece-

ğini duymuştum. Ayrıca arkadaşını da ele vermiş. Polis memuru ikisinin de haneye tecavüz, mülke zarar verme, saldırı ve hatta pencereden ateş etme olayı yüzünden adam öldürmeye teşebbüsle suçlanacaklarına bizi temin etti.

Hayatının büyük bölümünü demir parmaklıkların ardında geçirmeyi hak etmişti o salak.

Polisler hâlâ ortalıkta cirit atıyor ve Syd'le konuşmamı engelliyorlardı. Kendimi işleri düzeltecek şekilde açıklayabileceğimi hiç sanmıyordum ancak bütün bu olanlar için özür dilemem ve onun zarar görmesini asla istemediğimi ona söylemem gerekiyordu.

Onu mutfakta, genç bir polisle yan yana yürürken gördüm. Polisin bir eli omzundaydı ve Syd'in buz torbası yoktu. O torbayı çenesine tutmaktan o kadar çabuk vazgeçmemeliydi.

"Sydney!"

Babasının sesini duymanın şaşkınlığıyla salona doğru döndüm. Ne işi vardı bu adamın burada? Bir saniye sonra kapıdan içeri ayı gibi bir adam girdi. Syd'in babası çocukken benim ödümü koparırdı. Bay Bell enine boyuna iri bir adamdı ve bir bakışı çoğu adamı ardına bakmadan kaçırmaya yeterdi. Kızını görünce kalakaldı, yün eldivenlerini çıkarmayı bile yarım bıraktı. Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi ve ardından da yanakları öfkeden kıpkırmızı kesildi.

Bakışları kızından bana kaydı ve o an yer yarılsa da içine girsem diye düşündüm. Ben herkesin yüzünü kara çıkarmış koca bir sersemdim. Kızının incinmesini engelleyememiştim. Bundan daha işe yaramaz bir adam olamazdım.

Bir saniye sonra Bay Bell'in arkasından daha küçük yapılı biri belirdi. Syd'in annesi, kocasının yanında çocuk

gibi kalıyordu. Syd'in "boy fakirliği" tamamen annesinin mirasıydı. Aynı şekilde gür, koyu renkli saçları ve yuvarlak yüzü de. Nefes kesen mavi gözlerini ise babasından almıştı.

"Bebeğim," diye haykıran Bayan Bell kızına doğru koşarken neredeyse bir polis memurunu devirecekti. "Aman tanrım, neler oldu burada? Şu haline bak."

Syd polisin elinden kendini kurtardı ve annesini karşılayarak onun kollarına atıldı.

"Kyler."

Adımı duyunca tepemden aşağı kaynar sular döküldü. Syd'in babasına döndüm ve o kısacık zaman aralığında Sydney ile annesi ortadan kaybolmuşlardı.

Bay Bell öne doğru bir adım attı. Bu dünyada bana bacak kadar boyum olduğunu hissettirebilen nadir adamlardandı kendisi. "Kızıma ne oldu böyle?"

Yirmi Birinci Bölüm

Sydney

Evde olmak rahatlatıcıydı. Eski, sıcak odamda dikiliyordum, etrafım çocukluğumdan genç kızlığıma kadarki dönemin eşyalarıyla çevriliydi. Ancak üç gün önce Hagerstown'a geldiğimizden beri bunalımdaydım.

Biraz neşelenmem gerekiyordu. Iki gün sonra Noel arifesiydi ve bu, en sevdiğim bayramdı; yemekler, ailem, hediyeler, her şey.

Pöh.

Odam bana tuhaf geliyordu, zaman makinesi gibiydi sanki. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti ama şimdi? Elime bir balyoz alıp odaya girişmek geçiyordu içimden. Yastıkların yanına oturtulmuş kahverengi-beyaz oyuncak ayılardan utanıyordum. Bir tanesini elime aldım, Kyler'ın bana on birinci doğum günümde verdiği kırmızı bir ayıydı bu. Göğsüme hüzün dolu bir ağırlık çöktü ve ayıyı yerine bırakıp yataktan uzaklaştım. Tıka basa dolu kitap raflarından da sıkılmıştım. Annemin çalışma masamın üst kısmındaki duvara astığı, lise boyunca aldığım akademik ödüllerle aynı hizada duran kurdeleler de umurumda değildi. Gazetelerden kesilmiş başarılı öğrenciler listeleri de vardı duvarda.

Çerçevelerden birini düzeltecek oldum ama sonra olduğu gibi bıraktım. Çarpık. Yamuk. Kusurlu.

Ödüller, kurdeleler ve gazete kupürlerinden uzaklaşıp, yatağımın üstünde duran eski telefonumu aldım ve cebime koydum. Alt kata indim ve annemi mutfakta buldum. Babam işten dönmemişti. Bazı şeyler hiç değişmiyordu, en başta da babamın geç vakte kadar çalışması.

Alt katın tümüne elmalı turta ve tarçın kokusu sinmişt... en sevdiğim. Önündeki sandalyeye oturduğum zaman annem göz atmakta olduğu dergiden başını kaldırdı. "Bu gece Andrea ile çıkma planınız hâlâ geçerli mi?"

Dirseklerimi masaya dayayarak çenemi ellerimin üstüne yerleştirdim. "Evet, Frederick'ten gelip birazdan beni alacak. Birlikte yemek yiyeceğiz." İçimden bir ses daha sonra on dakika uzaklıktaki Smithsburg'de oturan Tanner'ı ziyaret edeceğini söylüyordu.

"Güzel." Annem göz kırptı. "Fırına babanla ikinize yetecek kadar tavuk atmamıştım."

"Öyle olsun."

Sayfayı çevirirken hafifçe güldü. "Dudağın ne durumda?"

"İyi, düzeldi sayılır." Gerçekten de öyleydi. Sadece köşesinde küçük bir iz kalmıştı ve çenem de artık ağrımıyordu. "Umarım bunun için endişelenmiyorsundur."

"Elbette endişeleniyorum. Yaşadığın onca şeye baksana." Derin bir nefes aldı ve dergiyi kapadı. Başını kaldırıp, koyu renkli gözlerini bana doğrulttu. "Tatlım. ben..."

"Bu konu hakkında konuşmayı hiç istemiyorum." Ellerimi mutfak masasının üstüne koydum. "Ben iyiyim. Geçti gitti. Mazide kaldı."

"Daha mahkeme var," diye nazikçe hatırlattı annem.

"Suçunu kabul ederse tanıklık etmem ya da ifade ver-

mem gerekmeyebilir." Tanrım, umarım böyle olurdu. "Her neyse, yapmam gerekirse de yaparım."

Annem beni izleyerek bir süre konuşmadı. Arkama yaslanırken iç geçirdim, duymak istemediğim bir şey söylemek üzere olduğunu anlamıştım. Yüzünde o "anne" ifadesi vardı. "Tatlım," diye söze girdi ve böylelikle şüphelerim doğrulanmış oldu. "Olanlar hakkında Bayan Banks'le konuşuyorduk. Kendisi okulun rehberlik danışmanı, biliyorsun."

Yüce. Tanrım.

"Verdiği tavsiyenin ben de yapılacak en iyi şey olduğunu düşünüyorum," diye dikkatle konuşmaya devam etti. "Bence başına gelenlerle ilgili olarak birileriyle konuşmalısın."

"Ne?" Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Annemin kaşları çatıldı. "Tatlım, okul okumuyor musun sen psikiyatr olmak için..."

"Psikolog," diye düzelttim.

Kaşları daha da çatıldı. "Neyse ne, bir şeyleri konuşmak ve içinde tutmamak ne kadar önemlidir, biliyorsun işte."

Içimdeki gözlerimi devirme isteğine direniyordum. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyordum elbette. Ayrıca Zach ile yaşadıklarım hayatımın en korkunç anları olsa da –halen aklımdan çıkaramıyordum– bunlar hakkında konuşup bir terapistin gerçekten ihtiyacı olan birine yardım ederek harcayabileceği değerli zamanını boşa harcamak istemiyordum.

"Anne, kimseyle konuşmama gerek yok. Iyiyim ben. Gerçekten."

Annemin gözleri kısıldı. "Öyleyse neden geldiğinden beri az önce biri sokakta yavru köpeğini tekmelemiş gibi somurtarak dolaşıp duruyorsun?"

Yüzümü buruşturdum ama bir yandan da midem kasılmıştı. "Çok güzel ifade ettiğin anneciğim."

"Ne demek istediğimi anladın."

Masanın tahta yüzeyindeki budak çizgilerini parmağımla takip ederek omuzlarımı silktim. "Somurttuğum filan yok."

"Evet, var." Fincanını alıp ayağa kalktı, fincanı lavaboda duruladıktan sonra bulaşık makinesine yerleştirdi. İşini bitirince bana döndü ve kollarını kavuşturdu. "Noel'a bu kadar az kalmışken seni hiç bu kadar amaçsız ve mutsuz görmemiştim. Başına gelenler değilse, nedir bunun sebebi?"

"Hiçbir şey. Biraz canım sıkkın demek ki."

Annem iç geçirdi. "Tatlım, benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Her konuda. Henüz o kadar büyümedin."

"Biliyorum." Gel gelelim canımı sıkan şeyi anneme asla söyleyemezdim.

Annemin dudakları büzüldü. "Kyler mı?"

Hah, işte başlıyorduk. Adını duyduğum an o korkunç boşluk hissi tüm bedenimi kaplamıştı. Her yerim kasılıp kalmıştı ve göğsümde dipsiz bir kuyu varmış gibi hissediyordum. Sanki yumruk yemiş ve yere yapışmıştım. Kyler. Kyler. Kyler. Snowshoe'dan ayrıldığımızdan beri onu düşünmemeye çalışmıştım. Bunu yapmak, iş çıkış saatinde otobanda karşıdan karşıya geçmeye çalışmak kadar kolay ve eğlenceliydi.

Ne yaparsam yapayım Kyler düşüncelerimi tek başına işgal ediyordu. En kötü kısmı ise üç geceden ikisinde rüyamda onu görmemdi. Tanrım, bu beni olduğumdan daha sersem yapmıştı.

Fakat daha önce bilmediğim bir şeyi biliyordum artık.

Kırık bir kalp gerçekte böyle bir şeymiş. Bugüne kadar Kyler'ı ne zaman yeni bir kızla görsem aptal aptal kalbimin kırıldığını zannederdim. Bununla uzaktan yakından alakası yokmuş meğer.

Önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve anneme dönüp, "Kyler'la ne alakası var?" dedim.

"Öncelikle, kör değilim."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Eve döndüğünden beri Kyler buraya adımını atmadı. Sen tatillerde okuldan döndüğünde o çocuk bu eve yerleşirdi neredeyse. Şimdi ise geçerken uğramadı bile. Bu kıyamet alameti değil de ne?"

Aslında buna iyi gülünürdü fakat annem doğru söylüyordu ve bunu duymak boğazımın yanmasına sebep olmuştu.

"Ona veda etmeden gitmeni zaten tuhaf bulmuştum ama olayın şokunda olmana bağlamıştım." Annem masaya doğru yaklaştı ve karşıma oturdu. "Bir de sana telefon bile etmemesi gerçeği olunca."

Vay be. Hatırlattığın için sağ ol anne. Arayacağını da sanmamıştım zaten. Snowshoe'da her şeyi tüm açıklığıyla ifade etmiştim ancak bir telefon bile etmemesi gerçeği beni derinden yaralıyordu. Bu çok aptalcaydı çünkü onunla konuşmaya hazır değildim; fakat kendime karşı dürüst olursam –kim böyle berbat bir şeyi yapmak ister, orası da ayrı mesele– gerçekte ne istediğimi biliyordum.

Kyler'ın gelip yalvararak af dilemesi... affedebileceğimi sanmasam da.

"Bu yüzdendir ki aranızda bir şeyler olduğunu tahmin ediyorum," dedi annem.

"Tahminlerle, fikir yürüterek bir yere varamayacağını da biliyor musun?"

Annemin yüzündeki ifade, limon yalamış gibiydi. "Çok tuhaf."

Sıkıntıyla iç geçirdim. Ne diyeceğimi ya da nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ne söyleyebilirdim ki ona? "Anne..."

Telefonum Andrea'dan gelen mesajla titredi. Kapının önündeymiş. Büyük bir rahatlamayla masadan uçarcasına kalktım. "Gitmem gerek. Andrea geldi."

"Sydney..."

"Anne, ben iyiyim. Kyler'la her şey yolunda." Ona alelacele sarıldım. "Gerçekten."

Kanepenin üstünden montumu kapıp, annem beni durduramadan evden dışarı fırladım. Buz tutmuş garaj yolunda boynumu kırmama ramak kala Andrea'nın sıcacık Honda'sına kapağı attım.

"Hey bebek..." diyen Andrea, arabanın tepe lambasının ışığında beni bir deney kobayı gibi inceledi. "O kadar da örselenmiş bir halin yok."

Gözlerimi devirdim. "Ay sağ ol."

Alnına düşen kızıl bukleyi gözünden çekti. "Sevindim buna. Vay be, hâlâ inanamıyorum. Durduk yere ölebilirdin! Ya da daha kötüsü."

Ölümden daha kötü ne olabilirdi acaba?

"Gazetelerin üçüncü sayfalarından filan okuyabilirdik başına gelenleri." Aracı vitese takarken başını iki yana salladı. "Televizyondaki gerçek suç vakaları programlarına konu bile olabilirdin."

Bunu duyunca kahkahayı bastım. "Delisin sen."

"Ama beni seviyorsun," diye cevapladı yola çıkarken. "Ben de seni seviyorum. Bu yüzden cidden içimden Snowshoe'ya gidip o şerefsizin gözlerini oymak geliyor."

"Benim de."

Andrea bana çabucak bakıp sırıttı. "Nereye gidiyoruz?"

Buralarda pek fazla seçenek olmadığından, ona 11. Karayolu'na çıkıp, oradan da 81'.ye doğru devam etmesini söyledim. "Ne yemek istersin?"

"Hımm." Eldivenli parmaklarını çenesine vurdu. "Canım... et çekiyor."

"Bak sen şu işe."

Koluma bir tane indirdi. "Hadi oradan."

Seçeneklerimizi sıraladım ve Outback'te karar kıldık. Yolun iki yanında hâlâ kar birikintileri olmasından ve rüzgârın bunları alıp alıp savurmasından ötürü yavaş gidiyorduk.

Arabadan inince Andrea yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. "Affedersin," dedi, bir adım geri çekilerek. "Olanları anlattığın zaman çok üzüldüm. Ne yapacağımı bilemedim..."

"Önemli değil. Olanlar gerçekten çok aşırıydı ama geçti, gayet iyiyim ben."

Çabucak arkasını döndü ve gözünü sildiğine yemin edebilirdim ancak hayal görüyor da olabilirdim çünkü bu kızı bir kere bile ağlarken görmemiştim. En acıklı filmleri ya da televizyonda beni her seferinde ağlatan yardım kampanyası reklamlarını izlerken bile.

Restoran, hemen yakınındaki alışveriş merkezinde son dakika Noel alışverişine çıkmış insanlar tarafından hıncahınç doldurulmuştu ve Andrea garsona boş masa sorarken, ben de tuvalete gittim.

Masa boşalması için uzun süre beklememize gerek kalmadı. Garson içecek siparişlerimizi alıp taze ekmekleri masaya bıraktıktan sonra Andrea önündeki koca bıçağı eline alıp bana doğrulttu. "Evet. Madem ki artık direksiyon başında değilim ve tüm dikkatimi sana odaklayabiliyorum, konuşalım bakalım."

Arkama yaslandım. "Bu esnada o bıçağı öyle tutmak zorunda mısın?"

"Aa pardon, yüzüne doğru sallamak için pek güzel bir şey değil, haklısın." Bıçağı yavaşça peçetesinin üstüne bıraktı. "Evet, şimdi Kyler hakkında konuşalım bakalım."

Gözlerimi kırpıştırdım, bunu beklemiyordum. Ona Kyler hakkında tek kelime bile etmemiştim. Kimseye bir şey anlatmamıştım aslında. "Ne? Nasıl yani?"

"Kekeliyorsun. Tek başına bu bile bana çok şey anlatmaya yeter." Bardağını eline aldı ve bir yudum içti. "Fakat bunun dışında aranızda bir şeyler geçtiğini biliyorum çünkü Tanner bu sabah beni aradı."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Tanner seni mi aradı?"

"Aynen," diye cevapladı, vakıf olduğu bir sürü sır varmış edasıyla.

Masanın kenarını sıkıca kavradım. "Ne dedi?"

"Pek de bir şey demedi aslında." Andrea bir dilim ekmek kesip benim tabağıma bıraktı ancak o kadar gerilmiştim ki yiyip içmeyi düşünecek halde değildim. "Bana Snowshoe'da onunla senin aranda neler olduğunu bilip bilmediğimi sormak için telefon etmiş. Ben o sapıktan bahsettiğini sandım ama bunu söylediğim zaman 'hayır hayır' diyerek karşı çıktı. Kyler'la bir şeyler yaşandığınızdan emin olduğunu söyledi."

Ağzımı açtım fakat ne diyeceğimi bilemiyordum. Yanaklarıma ateş basmıştı ve bu beni en önce ele verecek şeydi.

Andrea'nın gözleri kısıldı. "Sen var ya sen, ne pisliksin. Bir şeyler oldu ve kendine sakladın, öyle mi? Seni arkadaşlıktan reddetmem lazım aslında!"

Karşı masadaki yaşlı çift bize bakıyordu ve masanın altına saklanmak istiyordum.

"Andrea, abartmasan diyorum."

"Ben senin en iyi arkadaşın değil miyim?" dedi gayet rahat bir tavırla. "Feminizm kanunları gereği bana bunları anlatmak zorundasın."

Yaşadığım konuşma güçlüğünü bir anda atlatmıştım. "Yuh! Sen feminizmi yanlış anlamışsın bence."

"Aman neyse." Gözlerini devirdi. "Bana neler olduğunu anlatman lazım çünkü Tanner'ın dediğine göre Kyler ölmüş de cehenneme gitmiş ve oralarda bir süre takılmış gibi bir haldeymiş."

Bunu duyunca kalbim kasılıverdi. "Sahiden mi?"

Andrea başıyla onayladı. "İki gündür kafasını içki şişesinden kaldırmıyormuş ve ilk defa bugün ayıkmış. Belli ki aranızda geçenler mutlu sonla bitmemiş. Tek söyleyebileceğim, bana olanları anlatman gerektiği ve bunlar 18 yaşından küçüklere uygun olmayan bir şeyler olsa iyi olur."

Kaşlarım çatıldı.

"Ne?" Ellerini havaya kaldırdı. "Bir kız başkası hesabına da bir şeyler yaşayamaz mı? Etrafımızdaki her kız Kyler'la bir porno filmde oynamak için can atıyor, öyle değil mi? Ben de gerçekten o kadar iyi mi diye merak ediyorum."

"O kadar iyi," sözcükleri dökülüverdi ağzımdan.

Andrea ellerini masaya vurdu. "Aman tanrım, Kyler'la yattın mı?"

Etrafıma bakındım, yanaklarım kıpkırmızı kesilmişti. "Şu sesini biraz alçaltırsan."

"Affedersin, çok heyecanlandım. Çok bariz bir şekilde çuvallamasına şaşırmadım elbette çünkü sorunun senden kaynaklanmadığını biliyorum. Kesin oydu... her zaman erkeklerin suçudur zaten."

Başımı iki yana sallayarak tuttuğum nefesimi bırak-

tım. İçimdeki bu yükü üstümden atmak tuhaf bir şekilde iyi gelmişti. Durum hâlâ çok sıkıntılıydı tabii ve tam bir ruh hastası gibi restoranın ortasında ağlamaya başlamayayım diye dua ediyordum ancak en sonunda bir şeyleri konuşmak da beni rahatlatmıştı. Andrea'ya müstehcen kısımları büyük ölçüde hariç tutarak çabucak bir özet geçtim, açıkça anlatmaktansa ölmeyi yeğleyeceğim bir takım detayları da sansürledim. Andrea sipariş vermeye hazır olup olmadığımızı sormak için yaklaşan garsonu elini sallayarak uzaklaştırdı ve ben kendisinde Sasha'yı, Zach'ın neden bize bulaştığını anlatmaya devam ettim.

Sözlerimi bitirdiğimde yorgun düşmüştüm resmen. "Evet... her şeyi öğrendin işte."

Andrea sudan çıkmış balık misali ağzını açıp birkaç kez kapattı. "Vay canına..."

Kolamdan bir yudum aldım. "Öyle."

"Dur bir saniye, bakayım doğru anlamış mıyım." Yüzüne düşen bukleleri çekti. "Sen sarhoş oldun ve ona asıldın. O da seni reddetti ve sonra gece seni ellerken tek gecelik bir ilişkiden çok daha iyisine layık olduğunu söyledi? Ardından içinizdeki şehvete yenik düşüp birkaç kez seviştiniz ve bunu da daha önce hiç yapmadığı bir şekilde yaptığını iddia etti?"

Tanrıya şükür bunları anlatırken sesini yükseltmemeyi akıl edebilmişti. "Evet, doğru anlamışsın."

"Bütün bunlara ek olarak koca bir günü seks yaparak, kraker yiyerek ve çifte kumrular gibi takılarak geçirdiniz ve bu size hiç tuhaf gelmedi, öyle mi?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Hımm..." Bardağındaki pipetle oynadı. "O da tuhaf davranmadı yani, öyle mi?"

"Hayır. Tam tersiydi Andrea. Mükemmeldi... mükem-

mel. Benimle gerçekten birlikte olmak istediğini düşündüm, anlatabiliyor muyum? Hatta o günün sabahında birlikte buz gibi suyun altında duş bile aldık. O kadar... o kadar tatlıydı ve sonra..." Kendimi aptal gibi hissederek iç geçirdim. "O sabah biraz garip bir hali vardı ama sonrasında bu olaylar oldu zaten."

Andrea'nın dudakları büzüldü. "Belli ki Sasha'nın evine gitmiş ama bir şeyler yaptıklarını nereden biliyorsun?"

Ona yan yan baktım.

"Peki." Ellerini kaldırdı. "Evet bu bizim Kyler fakat orada ne yaptığını bilmiyorsun. Şüpheli göründüğünü kabul ediyorum ve neden böyle düşündüğünü de anlıyorum ama kesin olarak bilmiyorsun."

Kyler'ın o gün Sasha ile seks yapmamış olma ihtimalini düşünmemiş değildim. Eve dönüp de biraz sakinleştikten sonra her beş saniyede bir aklımdan bu geçmeye başlamıştı. Başımı yeniden iki yana salladım. Ya ilk şüphem doğruysa ve ben kendimi aksine ikna edip de gerçeği sonra öğrenirsem? Kalbim bir kez daha paramparça olurdu.

"Ama bana yalan söyledi Andrea. Ona Sasha'yı sordum ve o da aralarında öyle bir şey olmadığını söyledi." Tabağımdaki ekmek parçasını aldım, fırlatıp atmak istiyordum. "Daha önce bana hiç yalan söylememişti."

"Bir de o var," diyerek bana katıldı ve bakır rengi bir saç lülesini tutup çekerek dümdüz uzattı. "O sapığın sana zarar vermesinin nedeninin Kyler'ın bitmek bilmeyen yatak maceraları olması da kolay kolay göz ardı edilecek bir şey değil."

"Evet," diye homurdandım ve ağzıma bir parça ekmek atıp, garsonumuz nerede kaldı diye düşündüm. Andrea muhtemelen onu korkutup kaçırmıştı.

"İyi de..." Andrea tuttuğu bukleyi bıraktı ve saçı tekrar

mükemmel bir spirale dönüştü. Onu kıskanmıştım. "Sonuçta bu onun hatası değil aslında. Yani, bir sene önce kızın tekiyle yatıp erkek arkadaşını kızdırmış olabilir ama sence bunu ilk defa mı yapmıştır?"

"Umarım öyledir." Sonra gözlerimi devirdim. "Hayır. Muhtemelen ilk defa değildir."

"Bunun daha önce de seni rahatsız ettiğini biliyorum – etmedi demiyorum– fakat yine de ona olan derin ilgini değiştirmemişti." Gözlerini gözlerime dikti. "Bana sorarsan, seni bu duruma düşürdüğü için kesinlikle özür dilemesi gerek fakat bunların hiçbirini aşılamaz sorunlar olarak görmüyorum."

İçimde minik de olsa bir umut ışığı yanmıştı ancak hemen söndürdüm onu. "Pekâlâ. Diyelim ki birkaç gün önce Sasha ile yatmadı ve onunla olan geçmişleri konusunda gerçeği söylememesini ve Zach'la olanları da kabullendim. Sorun şu ki bizim yaşadıklarımızın onun için o kadar büyük bir anlam ifade ettiğini düşünmüyorum."

"Sana pek katılmıyorum. Bak, herkes ona deli gibi âşık olduğunun farkında zaten. Onun için de aynısı geçerli."

"Gerçekten mi?" dedim kuru bir sesle.

Andrea homurdandı. "Erkekler karşılıksız aşk söz konusu olduğunda tamamen aptalca davranırlar. Biz kadınlarsa sevip de elde edemediğimiz birisi olduğunda erıyıp iğne ipliğe döner, bacaklarımızı büyük ölçüde kapalı tutarız. Erkekler, istediklerini unutabilmek için buldukları her deliğe girmek isterler."

"Vay be," diyerek güldüm. "Ne kadar anlaşılır şekilde ifade ettin."

Hafifçe sırıtıverdi. "Doğrusu bu ama. Fizik kanunları gibi bir şey. Bu da bana çok önemli bir soruyu hatırlatıyor. Hâlâ onu seviyor musun?"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. "Onu sevdiğimi hiçbir zaman söylemedim ben."

Andrea gözlerini devirdi. "Tamam, saçmalamayı keselim artık istersen. Dediğim gibi, ona âşık olduğunu öğrendiğimden beri bu zaten açıkça görülüyordu. Bana olanları anlatırken ses tonundan da anlaşılıyor. Şimdi soruma cevap ver."

Israrlı bakışlarıyla beni olduğum yere mıhlamıştı. Andrea'nın avukat ya da polis olması çok yerine olurdu gerçekten. Sesinde tam bir dedektif katılığı vardı. Bu durumda önümde tek bir seçenek vardı. Ona söylemek istediğimi ya da gerçeği söyleyebilirdim. Bazen yalan söylemek en kolay şeydi, özellikle de kendime yalan söylüyorsam. Gerçeği yüksek sesle söylemekse, bir daha asla geri alamayacağım anlamına geliyordu.

"Peki," dedim. "Onu hâlâ seviyorum." Bu sözcükler ağzımdan çıktığı anda tavandan balonların ve konfetilerin yağmasını beklemiştim. Elbette böyle bir şey olmadı. "Ona âşığım."

Andrea başını hafifçe öne doğru salladı. "Öyleyse ne istiyorsun Sydney?"

Yarısı yenmiş ekmeği tabağıma bıraktım. "Bilmiyorum. Arkadaşlığımızı düzeltmeye çalışacağını düşünüyordum sanırım."

"Iyi de sen sadece arkadaşlık istemiyorsun ki."

"Doğru."

Kaşları havaya kalktı. "Ama ilişki de istemiyorsun?"

Ağzımı açtım ve öyle kaldım.

Andrea bana doğru eğildi. "Kızmanı anlıyorum ve inan bana buna kesinlikle hakkın var. Kyler kim bilir kaç zamandır kadınlara kamu hizmeti veriyor? Telafi etmesi gereken çok şey var çünkü yaptıkları seni incitti. Onu af-

fetmen gerektiğini filan söylemiyorum. Affetmezsen bunu kesinlikle anlarım. Erkekler iğrenç varlıklar. Kyler da bunların arasında fakat..." Parmaklarını masaya vurdu. "Fakat ona gerçekten âşıksan ve onu affetmemek, affetmekten fazla canını yakıyorsa Syd, o da sana kendini affettirmeyi istiyorsa, buna arkanı dönüp gitmen salakça olur."

En iyi arkadaşıma bakarken midem kasılmıştı. Kyler'ı affetmemek, sonuç olarak yalnızca arkadaş kalsak bile canımı daha çok yakacaktı. Öfkeyle hareket etmek, acıdan başka bir şey getirmezdi. Fakat aynı zamanda hak etmeyen birisine kendilerinden çok şey veren ve sonunda bir daha asla bütün olamayan insanlardan da olmak istemiyordum.

Ne diyeceğimi ya da söyleyeceğimi bilemeyerek iç geçirdim. "Bilmiyorum Andrea. Belki biraz zaman geçince işler normale döner." Bunu söylediğim için kendimi daha güçlü hissediyordum. Umut doluydum. Belki sonunda bunu atlatabilirdik. Kyler'ın bana duyduğu sonsuz aşkını itiraf etmesinden daha büyük olasılıktı bu. "Sanırım bekleyip göreceğiz."

"Haklısın. Göreceğiz."

Tek kaşımı kaldırıp ona baktım.

Andrea arkasına yaslandı ve ellerini bacaklarının üstüne koydu. "Tamam o zaman, benden nefret etme öyleyse."

Şüphe içimde filizlendi ve yabani bir ot gibi yayıldı. "Neden senden nefret edeyim?"

Yüzünde mahcup bir ifade oluştu.

"Andrea."

Alt dudağını kemirmeye başladı ve ezilip büzüldü. "Yemeğe misafir çağırmış gibi oldum da."

Bir anda yüreğim hopladı. "Ne?"

"Yani, Tanner'a yemeğe çıkacağımızı söyledim ve o da Kyler'ı da çağırmanın güzel bir fikir olabileceğini söyledi, bu yüzden aslında benim değil Tanner'ın suçu."

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim ona öylece bakmaktı. İçimde bir taraftan ziller çalarken, diğer yandan kalkıp kapıya koşturma isteği vardı. "Bunu yapmış olamazsın."

"Şey..."

"Andrea!" diye fısıldadım.

Çekingence gülümsedi. "Onlara yerimizi mesajla bildirdim gibi bir şey ve eli kulağındadır, birazdan burada olurlar."

KAKTÜS TEAM

Yirmi İkinci Bölüm

Kyler

"Muhtemelen uzun zamandır bulduğun en kötü fikir bu." Motoru durdurdum ve arkama yaslanıp sivri köşeleri avucumu kesene dek anahtarları elimde sıktım. "Ciddiyim."

Tanner homurdandı. "Çok daha kötü fikirlerle dolu koca bir liste yapabilirim sana. İki gündür ilk defa ayıksın. Üstelik de tatildeyiz."

Başımı kafalığa dayayarak homurdandım. "Hâlâ birisi şakaklarıma buz kıracağıyla vuruyormuş gibi geliyor."

"Dün gece çok sarhoştun da ondan," dedi Tanner ve elini kapıya attı. "Bu yüzden de akşam yemeğinin olabilecek en iyi fikir olduğunu düşünüyorum."

Avucumla çenemi sıvazladım ve uzamış sakallarımı hissedince canım sıkıldı. Snowshoe'daki ilk geceden beri tıraş olmamıştım. "Syd senden ölesiye nefret etmediği için böyle söylemen doğal."

Tanner gözlerini devirdi. "Senden ölesiye nefret ettiği filan yok. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç sanmıyorum."

"Kesinlikle mümkün. İnan bana."

"Bak, ikinizin arasında neler yaşandığını bilmiyorum

ama bir şeyler olduğu kesin. Her ne olduysa, dünyanın sonu değil." Tanner yolcu kapısını açtı ve içeri soğuk hava doldu. "Bu yüzden de korkaklığı bırak ve arabadan in."

Ona ters ters baksam da dediğini de yaptım. Yanına gittiğimde o ana dek on kere sorduğum soruyu yeniden sordum. "Benim de burada olacağımı biliyor, değil mi?"

"Evet." Tanner kapıyı açtı ve bana içeri girmemi işaret etti. Birkaç adım ilerledikten sonra bana döndü. "Tamam. Yalan söyledim. Syd'in bildiğini sanmıyorum."

"Ne?" Restoranın ortasında durdum ve az daha bir garson bana çarpıyordu. Tanner'a öfkeyle baktım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Tanner elini omzuma attı ve beni kalabalık bir masanın yanından uzaklaştırdı. "Hayır. Sakin ol. Eminim şimdiye dek öğrenmiştir geldiğini."

Onun için "sakin ol" demek kolaydı ama ben bir idam mangasının önünde yürüyormuşum gibi hissediyordum. Syd Snowshoe'dan ayrıldığından beri kim bilir kaç defa ona telefon etme isteğiyle mücadele etmiştim. Sesini duymayı ve onu görmeyi her şeyden çok istiyordum. Ayrıca aptal kalbim onun için çarpıyordu ama Syd kendini son derece açık bir şekilde ifade etmişti.

"Sen puştun tekisin," diye homurdandım ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Keşke tıraş olsaydım. Duş alırken hâlâ viski koktuğumdan emindim. Bu meret günler boyu gözeneklerimden dışarı sızacaktı.

Syd'den önce Andrea'yı gördüm ve kalbim var gücümle koşmuşum gibi çarpmaya başladı. Kilisede pazar ayinine katılmış bir fahişe gibi terliyordum. Tanner bir şekilde önüme geçmişti ki bu da ayaklarımın geri geri gittiğinin bir ispatıydı.

İt herif, suratında olabilecek en sahte gülümsemeyle

Andrea'nın yanına oturdu. Ben tabii ki Sydney'nin yanına oturmak istiyordum. Aynı zamanda ona dokunmak, sarılmak ve onu öpmek de istiyordum. Ona yapmak istediğim başka şeyler de vardı, sarhoş halimle gece geç vakitlere kadar beni uyutmayan ve ellerimi bacaklarımın arasına yönlendiren şeyler.

Fakat bir yandan da hayalarımın üstüne tekmeyi yiyebileceğimden emindim. Kendimi toparlama ihtiyacı duyarak yapılabilecek en iyi şeyin normal davranmak olduğuna karar verdim. Bunu aklımdan çıkarmadan masanın yanına geldim ve Syd'e baktım.

Bir saniye sonra Syd başını kaldırıp bana baktı. Kocaman mavi gözleri üzerime sabitlenmişti ve sanki karşımda İsa'yı görmüştüm. Peki, tamam, Isa belki biraz abartılı oldu ama o an bambaşka bir boyuta geçmiş ve meleklerin söylediği şarkıları işitmiştim sanki.

Tanrım. İnanılmazdı. Ne kadar güzeldi. Bunu unutmuş değildim elbette fakat aramızda yaşananlar bu kadar kötü bir sonla bittikten sonra onu görmeyeli günler değil, yıllar geçmişti sanki. O gözleri... nasıl da mükemmel bir mavilikte ve berraklıktaydılar. İnsanı kendinden geçiriyorlardı. Gözlerinin altları morarmıştı, cildinden daha koyu lekeler vardı. Uzanıp onları elimle silesim geldi ama kendime hâkim olmayı başardım. Fakat sonra gözlerim dudaklarına takıldı ve aldığı kesik bir nefesle birlikte dudakları aralandı. Yanaklarına hafif bir allık yayıldı ve onu parmaklarımla, ağzımla, dilimle takip edesim geldi...

Herkes bana bakıyordu.

Boğazımı temizleyerek kendimi oturmaya zorladım ellerimi masaya koydum. Dönüp Syd'e baktım. "Hey."

Yüzü artık kıpkırmızı kesilmişti. Yanakları onun kadar kızaran birini hiç görmemiştim. "Hey."

Karşımda oturan Tanner'ın tek kaşı havaya kalktı. Andrea iki yaşında bir çocuk gibi önündeki ekmekle oynamaya başladı. Kimse konuşmuyordu ve Syd o kadar gerilmişti ki ortadan ikiye kırılacağını sandım.

Vay be, bu inanılmaz sıkıntılı bir ortamdı. Kalkıp gitse miydim acaba?

"Ee, Noel heyecanı herkesi sardı mı?" diye neşeyle soruverdi Andrea.

Tanner ona baktı ve ruhsuz bir ifadeyle, "Ölüyorum heyecandan." dedi.

Andrea'nın gözleri hafifçe kısıldı. "Hiç de öyle bir halin yok."

"On iki yaşında değilim de ondan." Tanner başını yana eğdi. "Büyüdüğün zaman Noel o kadar ilgi çekici olmuyor."

"Ne?" dedi Andrea hayretle. Gözleri kocaman açılmıştı. "Büyüdüğün zaman Noel o kadar ilgi çekici değil mi?"

Tanner omuzlarını silkti.

"Sen de Amerikalıyım diyorsan kendine," diye onu suçladı.

Syd'in dudakları büzüldü.

Tanner bu tepkilerden hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Yani sadece okulun tatil olması ve güzel yemekler. Başka bir numarası yok."

"Ama bundan çok daha fazlası demek." Andrea başını iki yana salladı ve bukleleri dört bir yana savruldu. "Ya hediyelere ne demeli?"

"Noel'in hediye demek olduğunu hiç sanmıyorum," diye bir yorum yaptı Tanner.

Andrea ofladı. "Noel asıl hediye demektir. Öyle olmadığını söyleyenler kendilerini maneviyatı pek kuvvetli kişilermiş gibi göstermeye çalışanlardır yalnızca."

Bakışlarım Syd'e kaydı ve o da kaşlarını kaldırarak bana baktı. Gözlerimiz buluştu ve bir an için, çok tatlı bir an için, her şey eskisi gibi geldi. Hep birlikte oturmuş, Andrea ile Tanner'ın birbirlerini kızdırmalarını izliyorduk. Bu ikisi kapışırken bir de patlamış mısırımız olsa çok iyi giderdi.

Fakat sonra Syd gözlerini bardağına dikip de pipetiyle oynamaya başlayınca, işlerin hiç de normal olmadığını bana soğuk bir şekilde hatırlatmış oldu. Syd hiç bu kadar sessiz durmazdı ve aramız hiç bu kadar gerilmemişti.

Yine de onunla geçirdiğimiz o günler için pişmanlık duyduğumu söyleyemezdim çünkü duymuyordum. Bu şekilde bitmesinden nefret etmiştim. Geriye dönüp baktığımda keşke pantolonumu hiç indirmeseydim dediğim kızlar vardı ancak Syd asla bunlardan biri olamazdı.

Garson geldi ve siparişlerimizi aldı. Havadan sudan sohbetler yapıldı, çoğunlukla Tanner ve Andrea arasında tabii. Ortamda rahatsızlık verici bir suskunluk olmasın diye konuşmayı sürdürüyorlardı fakat burada öylece oturmak ve Syd'le konuşmamak, birçok nedenden ötürü o kadar yanlıştı ki.

Arkama yaslandım ve ona baktım. O da aynı anda çenesini yukarı kaldırdı ve bakışlarımız bir saniyeliğine buluştu. Kendimi avanak bir okullu çocuk gibi hissediyordum. O kadar kötüydüm. "Dudağın çok daha iyi görünüyor."

Syd gözlerini kırpıştırdı. Ben salağın tekiydim.

"Çok çabuk düzeldi," dedi, gözlerini bardağından ayırmadan. "Ufak bir iz kaldı sadece."

Bunu duymak güzeldi. "Peki ya çenen?"

"O da geçti."

Bunları duymak beni kesinlikle rahatlatmıştı. Körkütük sarhoş halimde bile onun için delice endişelenmiştim.

"Senin ellerin hâlâ biraz yaralı ama," dedi ve bunu duyunca başımı kaldırdım.

Gözlerimiz buluştu ve bu defa ayrılmadılar. "Nasıl?"

"Ellerinin üstü," dedi alçak bir sesle ve masanın üzerinde duran elime uzandı. Parmaklarını elimin üstünde dolaştırırken nefesimi tuttum. Tüy kadar hafif bir dokunuştu fakat tüm bedenime etki etmişti ve kendimi tutamayarak irkildim. Elini geri çekti ve masaya bakmaya koyuldu. "Acıyor mu?"

"Hayır." Sesim kulağıma olduğundan kalın geliyordu. "Hiç acımıyor bebeğim."

Kirpikleri yukarı kalktı ve gözleri bir şey arıyormuş gibi bana odaklandı ancak sonra yeniden başını masaya eğdi.

Andrea boğazını temizledi. "Önümüzdeki hafta Noel Arifesi'nde yeni bir kar fırtınası daha bekleniyormuş, duydunuz mu?"

Konuşma bir süre bu minval üzere devam etti. Andrea veya Tanner akıllarına gelen herhangi bir şeyi ortaya atarak gergin sessizliği yumuşatıyorlardı. Syd ile ben birbirimize bir cümleden fazlasını hiç söylemiyorduk neredeyse ve sonra yemeklerimiz geldi.

Syd biftek sipariş etmişti ancak tek yaptığı eti küçük parçalara ayırıp çatalıyla oynamaktı. "Aç değil misin?" diye sordum.

Başını kaldırıp bana baktı ve boştaki eliyle saçlarını kulağının ardına sıkıştırdı. "Galiba çok ekmek yedim."

Ekmeğin yarısı önünde duruyordu. "O kadar yemiş gibi görünmüyorsun."

Bıçağı tutan elinin parmakları kasıldı ve o an acaba bunu bana saplamayı mı hayal ediyor diye merak ettim. "Ikinci ya da üçüncü ekmeğimiz olmadığını nereden biliyorsun?"

"Birinci ekmeğimiz," diye araya girdi Andrea. The *Wal-*

king Dead ile *28 Days Later*'daki zombilerin birbirlerinden farkları üzerine çok derin bir sohbeti yarıda kesmişti bu müdahaleyi yapabilmek için.

Syd arkadaşına ters ters baktı ve ben de gülmemek için kendimi tuttum. Andrea omuzlarını silkti ve Tanner'a döndü. "Virüs bulaşanlar, *The Walking Dead*'deki zombilerle aynı değil."

Tanner başını iki yana salladı. "Gerçekten bir farkları var mı ki?"

Andrea farklılıklar konusunda derin bir tasvire girişirken ben de başımı iki yana salladım. Göz ucuyla baktığımda Syd'in çatalını bir parça bifteğe batırırken güldüğünü gördüm. Dönüp bana baktı. "Virüs bulaşanlar gerçekten farklıdır," diye fısıldadı.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı ve yüreğim hafifledi. "Sana inanıyorum."

Kısa bir süre daha gözlerini benden ayırmadı ve sonra başka bir biftek parçasına saldırıp patates püresine batırdı.

"Noel'de büyükannenlere gidecek misin?" Aptalca bir soruydu aslında bu. Her zaman giderdi zaten ama ben söyleyecek bir laf bulmaya çalışıyordum.

Syd başıyla onayladı. "Bizimkiler Noel Arifesi'nde yola çıkıp o gece orada kalmayı düşünüyorlar. Sen ne yapacaksın?"

"Bu sene büyükbabam bize gelecek ve Noel sabahını bizde karşılayacak."

"Vay canına. Ta Morgan County'den buraya arabasıyla tek başına mı gelecek?"

"Aynen." Sesim gururla dolmuştu. "Adam neredeyse dünyanın kendisiyle yaşıt ama hâlâ yirmilik delikanlı gibi oraya buraya koşturuyor."

"Büyükbaban çok eğlenceli bir adam. Annenlerin arka bah-

çesine vinçle park yapmaya çalışmasını hatırlıyor musun?"

Bunu duyunca kahkahayla güldüm. "Evet, annem hiç hoşlanmamıştı bundan."

"Komşular da öyle." Sırf alışkanlıktan –sebebinin bu olduğuna emindim– masadaki tabakta duran karides şişlerin yarısını alıp benim tabağıma koydu. Işini bitirene dek yaptığını fark etmiş görünmüyordu ancak sonra kaşları çatıldı ve sessizce oturmaya devam etti.

Az önceki rahat sohbeti şimdiden özlemiştim ve şu durum bana keskin bir kutup rüzgârı gibi geliyordu. "Anneme veterinerlik okumak istediğimi söyledim."

"Ne?" Hızla bana dönerken bıçağını elinden düşürdü. "Ciddi misin?"

Tüm dikkatini çekmeyi başardığım gerçeği karşısında büyük bir coşkuya kapılarak beş saniyeliğine de olsa tartışmayı kesmiş bulunan Andrea ile Tanner'ı umursamadım. "Evet."

"Ee?" Heyecanlı bekleyiş, gözlerini parlak safir taşlara dönüştürmüştü. "Ne dedi?"

Ölümüne korktuğum bu konuşma, Snowshoe'dan döndüğümde eve gireli on beş dakika olmuşken yapılmıştı. Bundan yaklaşık on beş dakika sonra da içmeye başlamıştım. "Pek hoşuna gitmedi tabii. Ağladı zırladı filan ama istediğimin bu olduğunu da anladı."

"Ağladı mı?" Syd yüzünü buruşturdu. "Ah yazık."

Başımla onayladım. "Şu an daha iyi karşılıyor fakat alışması biraz zaman alacaktır." Arkama yaslanıp bacaklarımı ayırdım ve onun bacaklarına bastırana kadar da durmadım. Tamamen kasıtlı yaptığım bu hareket karşısında o da kendini çekmemişti. Bunu iyiye işaret olarak yorumlamıştım. "Nihayet içimdekini ifade edebildiğim için mutluyum. Bu kesinlikle senin sayende oldu."

"Benim mi?" diye ciyakladı.

Tanner başını yana eğdi ve kaşlarını havaya kaldırdı.

Daha sonra müsait bir zamanda suratına yumruğu indirecektim. "Yani, senle konuşmamızdan sonra ona kısa süre içinde bunu söylemem gerektiğini anladım. Sen... sen bana bunu yapacak cesareti verdin."

Tanner boğazına bir şey kaçmış gibi öksürdü.

Ciddi ciddi bacaklarının arasına tekmeyi indirecektim fakat o anda Syd gülümsedi: öyle güzel ve kocaman bir gülümsemeydi ki Tanner'ı kurtarmıştı. "Bu harika," dedi. "Senin adına sevindim. Gerçekten. Istediğinin bu olduğunu ve çok başarılı olacağını biliyorum."

Göğsümde bir baskı hissediyordum, söylemem gereken çok şey vardı. Şu an doğru zaman değildi çünkü Syd'in üzerine atlamama çok az kalmıştı.

"Ee, buradan sonra ne yapacaksınız?" diye sordum.

"Hiç," diye cevap verdi Andrea. "Hiçbir işi yok."

Syd yavaşça Andrea'ya döndü ve kızı kucaklayasım geldi o an. Syd bir şey diyemeden "Demek yapacak hiçbir şeyiniz yok," diye araya girdim. Syd bunu duyunca bana dönüp baktı ve her şeyin gelip o noktada düğümlendiğini hissettim. Eğer hayır derse, her şeyin bittiğini anlayacaktım. Kaslarım dik bir tepeden aşağı kayacakmışım gibi gerilmişti. "Beraber şey yapsak?.."

"Kyler Quinn," diyen yumuşak bir kadın sesi araya girdi. "Vay be, bu gece şanslı gecemdeyim."

Sydney

Yemeğimiz cehennemin yedi kat dibinde başlamıştı fakat vakit geçtikçe rahatlamıştım. Tam da rahatlamış sayılmazdım çünkü Kyler'ın yanında oturmak gerçek bir oto-

kontrol testiydi. Kendimi kollarına atmak ile ona tekmeyi basıp kovmak arasında kalmıştım.

Peki ya bana hayatta ihtiyaç duyduğu tek şeymişim gibi bakması? Tam kendimi onun kollarına atma yönünde bir tercih yapmaya yaklaşmıştım ki duyan erkeklere pantolonlarını indirtmek üzere yaratılmış bir ses ortama yılan gibi daldı.

Bakışlarımı Kyler'ın koyu kahverengi gözlerinden zorlukla alarak neredeyse hiç tanımadığım o kıza döndüm.

Adının Corie olduğunu hatırlamam biraz zaman almıştı. Aynı liseye gitmiştik. Bunca yıldır neler yaptığını hiç bilmiyordum ama lisedeyken kimin onunla birkaç defa neler yaptığını biliyordum.

Bakışlarım kırmızı, üzerine yapışmış kazağında gezindi. Corie'nin memeleri rüya gibiydi. Bana baktı ve varlığımı hiç sallamadığını anında hissettim. Kyler'ın masada benim yanımda oturuyor olmasının hiçbir anlamı olamazmış gibiydi.

Başka zaman olsa bu beni hiç rahatsız etmezdi. Her şeyden önce, gittiğimiz yerlerde Kyler'a yanaşan kızlara fazlasıyla alışıktım. Adamın talibi çoktu ancak şu an, yaşanan bunca olaydan sonra? Evet, hiç de hoşuma gittiği söylenemezdi.

Andrea sessizce söverken Kyler yavaşça ona döndü. "Hey," dedi fazla bir duygu belirtisi göstermeden. "Nasılsın Corie?"

Kırmızı rujlu dudakları bir gülümsemeyle birbirinden ayrılırken, Corie elini beline koydu. "İyiyim. Son zamanlarda seni buralarda hiç görmedim. Noel tatili için eve döndün herhalde?"

"Hay ben senin," diye kendi kendine mırıldandı Andrea ve Corie'nin onu duymadığından emindim.

Tanner dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve birden tabağındaki yiyeceklere odaklanıverdi.

"Evet, bir süre evdeyim." Kyler kolunu oturduğum yerin arkasına attı. "Sonra hep beraber okula döneceğiz."

Eğer "hep beraber" gizli bir kodsa, kimse anlamamıştı, özellikle de Corie. Dalgalı sarı saçlarını omzunun üstünden attı ve sonra kollarını kavuşturdu. Benim gözlerim bile doğrudan memelerinin arasına takılmıştı. "Ben de ocağın on beşine kadar tatildeyim. Görüşelim."

Ben orada oturmuyordum sanki.

"Bilemiyorum," dedi Kyler diplomatik bir cevapla. "Çok yoğun bir programım olacak ama seni gördüğüme sevindim elbette."

Corie göz kırptı ve dudakları mükemmel bir O biçimi aldı. Yine aynı şeyi yapıyordum. Kyler'ın güzel bir kızı kafadan reddettiği bir günü hatırlamıyordum. Kabul, şu an ben burada oturduğum için bu şekilde davranmış olabilirdi ve taze geçmişimiz düşünüldüğünde, normalden biraz daha ölçülü hareket ediyordu yalnızca.

Bakışlarım Andrea'nın gözlerine takıldı ve yüzündeki o sırıtmayı görünce, ben de kendimi tutamadım. Kedi, kafesteki tüm kanaryaları yedi demeye çalışıyordu sanki bana.

"O zaman beni ararsın. Sen bana zaman ayırırsan, ben de sana ayırırım." Corie gülümsedi ancak az önceki özgüveninden eser yoktu. "Görüşürüz."

Kyler başını öne doğru sallayarak onu selamladı.

Corie basıp gittikten sonra masaya bir sessizlik çöktü ve yüzlerimizdeki gülümsemeler kayboldu. Huzursuzluk, midemi alt üst etmişti ve keşke yediklerimi yemeseydım diye geçirdim içimden. Tanner hâlâ bu konudan sınava girecekmişçesine tabağındaki yemeği inceliyordu. Andrea son derece sessizdi ki bu bir kıyamet alametiydi ve Kyler da

uzaklara dalmış gitmişti. Nasıl oldu bilmiyorum ama birden yaşadıklarımızın hayatımızın her yönüne etki ettiğini fark ettim, bunu bütünüyle idrak ettim desem daha doğru.

Arkadaşlarımız bile etkilenmişti bundan.

Çünkü şu anda Tanner ile Andrea büyük olasılıkla başkası adına utanmak denilen durumun kallavi bir örneğini hissediyorlardı ya da mevcut durumda nasıl davranacaklarını bir türlü kestiremiyorlardı. Belki benim adıma üzülüyor ya da Kyler adına utanıyorlardı. Muhtemelen benim nasıl tepki vereceğimi görmek için bekliyorlardı. Öfkelenecek ya da kıskançlık krizine mi girecektim, yoksa gözyaşları içinde kaçıp gidecek miydim?

Kyler ve ben bunu geride bırakıp arkadaşlığımızı sürdürsek bile, arkadaşlarımız hep rahatsız olacaklardı. Bunu bilmek omuzlarıma büyük bir ağırlık çökmesine neden olmuştu ve öylece ezilip kalmıştım, tek istediğim eve gidip yatağıma kıvrılmaktı.

İşin doğrusu, Andrea ne söylerse söylesin ya da ben neye inanmak istersem isteyeyim, Kyler birisine bağlanacak adam değildi. Üstelik benimle olmak isteseydi, ben gittikten sonra bir telefon eder ya da bir şey yapardı. Kendini alkole boğmak dışında bir şey. Muhtemelen arkadaşlığımızı kurtarmak istiyordu... öyle de iyi bir çocuktu işte.

Andrea bana gülümsedi. Ruh halimin nasıl da tersine döndüğünü fark etmişe benziyordu. "Buradan çıkıp gitmeye hazır mısın?"

Kyler'ın sert bakışlarına aldırmadan başımla onayladım. O anda buradan defolup gitmekten daha fazla istediğim bir şey olduğunu sanmıyordum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kyler

Kızlar bir anda kalktılar ve Tanner ile beni kendi başımıza bıraktılar. Tanner bir bira söyledi ve benim arabamla gelmiş olmasaydık, ben koca bir şişe Jim Beam söylerdim.

"Gerçekten muhteşem geçti," dedim, şakaklarımı ovuşturarak.

Tanner kıs kıs güldü. "Ben o kadar kötü geçtiğini düşünmüyordum. Şu sarışın çıkıp gelene kadar yani..."

"İnsanın başına daha ne gelebilir ki?" Corie'nın masamıza düştüğüne inanamıyordum. Syd ile tam bir yerlere varıyorduk ki geçmişimden bir bomba patlayıvermişti. Mükemmel zamanlamaydı hakikaten. "Eminim Syd buna bayılmıştır."

Birasından bir fırt çekti. "Dostum, ikinizin arasında ne geçtiğini bana anlatman gerek çünkü bundan bir hafta önce Sydney muhtemelen böyle bir olaydan rahatsız olurdu ama bu kadar da takmazdı. Bu yüzden saçmalamayı bırak da bana ne olduğunu anlat."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

Tanner gözünü kırptı. "Ya da ben Andrea'dan kız versiyonunu dinlerim ki senin üstleneceğin rol en fazla göt herifin teki olabilir. Bana hikâyeyi kendi açından anlat."

"Ben göt herifin tekiyim."

Başını öne eğdi. "Anlatsana şunu."

Şu hayatta en son isteyeceğim şey, Tanner'la kız meselesi konuşmaktı fakat Andrea'nın davranışlarına bakınca olanları bildiğini tahmin ediyordum. Tanner da er ya da geç öğrenecekti. Ben de ona yaşananları kabaca anlattım. Hayatta detaya girmezdim, hele ki Syd hakkında; çünkü bu çok yanlış olurdu. Anlatmayı bitirdiğimde kendimi en ufak bir şekilde daha iyi hissetmiyordum. Yalnızca bunca zaman ne kadar öküz bir adam olduğumu teyit etmiştim bir nevi.

Tanner başını yavaşça iki yana sallayarak arkasına yaslandı. "Sanırım bütün bunları sindirmek için bir biraya daha ihtiyacım var."

"Aynen. Ikimizin de." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Gördüğün gibi, sıçtım batırdım. Resmen."

"Bugüne dek senden çok daha kötü biçimde çuvallamış bir sürü insan geldi geçti kardeşim. Inan bana." Yüzünde ciddi bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Zach denen herifin sebep oldukları gerçekten korkunçmuş ama sen böyle olacağını nereden bilebilirdin ki? Sydney mantıklı kızdır. Bunları atlatır."

"Ben kendim atlatabilecek miyim, onu bilmiyorum." Gözlerimi masaya dikerek duraksadım. "O şerefsiz benim geçmişte yaptıklarım yüzünden Syd'in canını yaktı. Ben olmasaydım, Syd asla böyle bir şey yaşamayacaktı."

"Iyi de bunu ona sen yapmadın."

"Bir fark var mı sence?"

"Var," dedi sertçe. "Çok büyük bir fark değil belki ama var. Bu duruma sen sebep oldun, doğru, ancak o iti bunu yapmaya zorlamadın ki. Bu senin suçun değil, kesinlikle değil." Demek istediğini anlamıştım fakat bu suçluluk duygusundan kurtulmam uzun sürecekti.

"Asıl mesele o değil zaten," dedi Tanner bana bakarak.

"Sen ona Sasha hakkında yalan söyledin mi?"

"Kahretsin." Ellerimi havaya kaldırdım. "Gerçekten bilmiyorum. Yani, bana onu sorduğu zaman Syd'le aramızda henüz bir şey yaşanmamıştı. Syd'in gerçekten bana farklı bir gözle baktığını hiç sanmıyordum. Sadece Sasha ile aramızda öyle bir şey olmadığını söyledim. Yok da zaten. Bir seneden fazla bir süre önce bir kere takıldık. Syd'e bunu söylerken düşünmedim bile."

"Hımm, işin teknik kısmı can sıkıcı." Tanner birasını bitirdi, gözleri kısılmıştı. "Sydney'nin sana ilgi duymadığını mı sanıyordun hakikaten?"

"Kesinlikle öyle sanıyordum. Böyle bir şey olabileceğini düşünemezdim çünkü..."

"Bu durumda arkadaşlığınız zarar görürdü. Bunu anlıyorum fakat duruma bakınca... çok ciddi biçimde inkar ediyordun demek ki." Omuzlarını silkti. "Aslında akla uygun görünüyor... onu içten içe arzulaman filan yani."

"Öyle mi dersin?"

Tanner bir kahkaha attı. "Tabii ki dostum. Adamın teki ondan yana bakacak olsa bile sinirleniyordun. Hatta ben baksam, bana da kızardın. Nate'i tepelemene ne demeli? 'Arkadaşlık' dediğin bu kadar ciddi olmaz."

"Kapa çeneni," diye hırladım.

Sırıttı. "Ee, ne yapmayı düşünüyorsun? Ödlekliğe devam mı edeceksin, yoksa bu durumu düzeltecek misin?"

"Ne dedin?" Başımı iki yana salladım. "Dostum, dua et sevdiğim bir adamsın."

"Sen de dua et salak salak konuşmuyorum." Bana bakıp göz kırptı ve giysisinin kolunu indirip kollarına nakşedilmiş karmaşık desenli dövmeleri örttü. "Bak. Ben ciddiyim. Sen bu kızı seviyorsun, değil mi?"

Hayatımda ilk defa tereddüt etmedim. "Evet. Onu se-

viyorum Tanner." Vay be, hayatımda ilk kez bunu yüksek sesle söylüyordum. Bu beni biraz sarsmıştı ve sesim boğuk boğuk çıkıyordu. "Onu her şeyden çok seviyorum."

"Öyleyse sorun nedir?"

Ona boş boş baktım. "Bütün sorunları tek tek saydığımdan eminim."

"Sadece bir dizi talihsiz olay saydın. Düzeltilemeyecek hiçbir şey yok aralarında. Asla affedilemeyecek bir şey yapmış değilsin ki. Ikinizden biri öldü sanki de."

Ilk başta ne diyeceğimi bilemedim. "Kahretsin..." Ağzımdan sadece bu çıkmıştı.

Tanner iç geçirdi. "Birçok insan sevdikleri kişiyle birlikte olabilmek uğruna cinayet bile işleyebilir. Bu fırsatı sakın geri tepme."

Tanner kendi geçmişinden asla bahsetmezdi ve Andrea ile aralarındaki tuhaf ilişki haricinde kızlarla konuşmazdı bile. Yataklarına girip çıkmak? Evet, Tanner'ın tarzı daha ziyade buydu. "Peki ya sen?" diye sordum.

"Ben mi?" Bir kez daha güldü. "Benim bu zırvalıklara alerjim var. Aşk mı? Kalsın, almayayım. Tek bildiğim, aşkın insanları süründürdüğü ve hayatlarını mahvettiğidir. Ben bunu kesinlikle istemiyorum."

Kaşlarım hayretle havaya kalktı. "Vay. Ne kadar da... olumlu bir yaklaşımın var."

"Neyse işte. Konumuz ben değilim, hiçbir zaman da olmayacağım. O yüzden sil o ifadeyi suratından."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Mesaj alınmıştır."

Tanner başını yana eğdi ve gergince gülümsedi. "Her neyse, demeye çalıştığım, neden hâlâ burada oturmuş benimle konuşuyorsun?"

Ona şöyle bir bakıp omuzlarımı silktim. "Senin dırdırcı kıçını eve kim götürecek?"

Sydney

Pijamamın altını giydikten sonra atletimin üzerine uzun, kalın bir hırka geçirip ayağımda terliklerimle alt kata indim. Anneme delice ihtiyaç duyduğum o anda babamla ikisini kanepede uyuyakalmış bulunca hayal kırıklığına uğradım. Noel ağacının renkli ışıkları üzerlerine vuruyordu. Aralarına kıvrılıp beni sevmelerini istememek için kendimi zor tuttum.

Mutfağa girdim ve dolaptan kakao kutusunu çıkardım. İşimi bitirdikten sonra hazırladığım sıcak çikolatayı da alıp odama çıktım ve soğuması için komodinin üzerine bıraktım. Ayaklarımı sürüyerek kitaplığımın karşısına geçerken saçlarımı gevşek bir şekilde topladım. Güzel bir kitabın içine dalıp kendimi kaybetmeye ihtiyacım vardı; içinde tonlarca pişmanlık, cefa, seks olmalı ve kitaptan hem nefret etmemi hem de onu sevmemi sağlayacak inanılmaz bir mutlu sonla bitmeliydi.

Bakışlarım kitap sırtlarında dolaşırken, beynim doğruca sinir bozucu alanlara girmişti. Hatta bunun bir adı da vardı: Kyler. Tanrım. Onu düşünmek istemiyordum. Andrea'yla birlikte kalkıp gittiğimde bana bakışını düşünmek istemiyordum. Sanki duygularını incitmiştim.

Eski gözdelerimden olan bir kitabı seçip kendimi yatağıma attım. Kitabı yatağın üstüne bırakıp çikolatamı elime aldım ve keşke o minik şekerlemelerden de almayı akıl etseydim diye hayıflandım.

Kitabın içine girmeye çalışıyordum ancak kendimi aynı paragrafı ikinci ya da üçüncü kez okurken buldum. Buna rağmen hâlâ bir şey anlamıyordum. Sırtüstü uzanıp ellerimle yüzümü kapattım ve sinirle hırladım. Ağlamak, çığlık atmak, öfkeden kudurmak ve başımı yastığın

altına gömüp çıkarmamak istiyordum.

Tuhaf bir şekilde, Snowshoe'ya gitmek üzere yola çıkmamın üstünden bir sene geçmiş gibi hissediyordum. Bu kadar kısa zamanda ne çok şey değişmişti. Paul'ün bana ilgi duyup duymadığını kısa bir süreliğine de olsa merak etmem daha geçen haftanın olayı mıydı? Kalbim daha geçen hafta mı ufak tefek yaraları olsa da hâlâ bir bütündü? Şimdi biriyle çıkmayı düşünemiyordum bile.

Ayrıca kalbim tamamen parçalanmıştı.

Bundan sonra ne yapmalıydım? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıydım? Bu işe yaramazdı. Ondan kaçmalı mıydım? Bu çok zor olurdu, düşünmesi bile imkânsızdı. Ağlamamak için gözlerimi sıkıca yumdum. Hayatıma bu kadar dahil olmuşken ondan nasıl kaçınabilirdim?

Ya artık Kyler da Nate'in iddia ettiği gibi frijit olduğumu düşünüyorsa?

Yan dönüp yüzümü yastığa gömdüm. Bunların hiçbirine yanıtım olmadığı için kendimi deli edecektim. Üstelik hiç...

Tık.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve kaşlarımı çattım. Kafayı mı yemiştim acaba? Çünkü yemin ederim az önce duyduğum...

Tık.

Dizlerimi kırarak yatağa oturdum ve tüm odayı taradım. Bu sesi çıkarabilecek hiçbir şey görmüyordum.

"Tamam," dedim fısıldayarak ve yataktan kalktım. Odanın ortasına kadar yürüdüm ve taş gibi dikildim.

Tık.

Kendimi tutamayıp irkildim.

Aman tanrım, evi hayaletler mi basmıştı? Yoksa *Siyah Kuğu* filminde olanlar mı geliyordu başıma? Ya da... Tık. Pencereye doğru gittim. Aha! Ses buradan geliyormuş. İyi

de benim odam ikinci kattaydı. Nasıl olabilirdi bu?

En sonunda bende jeton düştü. Bu ses –aman tanrım. buna inanmıyordum– bu ses tanıdıktı. Hayalet değildi ancak delirmiş olma ihtimalim hâlâ vardı çünkü düşündüğüm şey olamazdı.

Yıllar önce, Kyler odamın camının önündeki devasa ceviz ağacına çıkmadan önce cama taş atardı. Çok klişe ve salakçaydı belki ama ortaokula kadar bunu yapmayı sürdürmüştü.

Bu gerçek olamazdı.

Öne doğru bir adım, sonra ikinci bir adım atarken bacaklarım titriyordu. Pencereye ulaştım ve titreyen ellerimle beyaz perdeleri araladım. Bir saniye sonra pencerenin alt tarafındaki kalın camın yüzeyinden küçük bir taş sekiverdi.

Kalbim hızlanırken ben donup kalmıştım ve sonra öne doğru atılıp pencerenin minik kilidini açtım ve çerçeveyi yukarı kaldırdım. Sonra da kafamı buz gibi aralık gecesine uzattım.

Tek kelimeyle kalbim tekledi.

Kyler aşağıdaydı, bahçedeki ışıklandırılmış metal ren geyiğinin yanında dikiliyordu. Başında yün bir bere vardı ve bir kolu havadaydı. Beni ilk başta görmediği için havaya kaldırdığı o kolu savurdu. "Aman!"

Geriye doğru sıçradım ve küçük bir çakıl taşı gözümün önünden geçti. Son anda. Elimi güm güm atan kalbimin üstüne koydum ve yavaşça pencereye yaklaşıp kafamı dışarı uzattım.

Kyler bana el salladı. "Affedersin!"

"Önemli değil." Bu kesinlikle gerçek olamazdı. Belki de rüya görüyordum. "Ne yapıyorsun burada Kyler?"

"Seninle konuşuyorum."

"O kadarını görebiliyorum. Niye... niye bana telefon etmedin?" Benimle konuşmanın en kolay yolu bu gibi geliyordu bana.

Aşağıda montuna sarınmış, kıpırdanıp duruyordu. "Yüz yüze konuşmak istedim."

Alt katta verandanın ışığı yanınca irkildim. Kyler dışarıda dikilirken ve bizimkilerden en az birinin uyanık olduğu anlaşılmışken yüz yüze konuşmak pek de mümkün değildi. "Kyler..."

"Bekle," diye seslendi. "Yukarı geliyorum."

Yukarı geliyorum mu? Kapıyı kullanmayı düşünmediğini ancak anlamıştım. Aman tanrım, ağaca tırmanıyordu. Kendini öldürecekti bu çocuk! Camdan aşağı sarktım, nefesim ağzımdan beyaz bulutlar halinde çıkıyordu. "Kyler, aklını mı kaçırdın?"

"Hayır. Evet." Kendisini en alçaktaki kalın dalın üzerine çekti. Doğruldu ve aşağıdan kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu hatırladığımdan daha zormuş."

Ağzım açık kalmıştı. "Belki de aşağı inip herkes gibi kapıyı kullanmalısın. Normal bir insanın yapacağı gibi?"

"Yolu yarıladım sayılır." Ayağını bir oyuğa soktu ve pencereme en yakın dala doğru kendini çekti. Kollarını dala dolayarak bana baktı. Yanakları soğuktan kızarmıştı ve gözleri ay ışığında parıldıyordu.

"Düşüp boynumu kırarsam, cenazemde arkamdan iyi konuşur musun? Mesela 'Kyler çok nazik bir çocuktu' filan gibi?"

"Off ya..."

Kyler kendini yukarı çekerken güldü. Şu an ağacın üzerinde çömelmiş pozisyondaydı ve eliyle de tutunuyordu. "Merak etme. Başardım."

Gözlerim aşağıdaki karla kaplı, sert zemine ilişmişti.

Ben Kyler kadar emin değildim. "Neden adam gibi kapıyı çalmadın?"

Bu söylediğim hiç aklına gelmemiş gibi bir tavırla başını yana eğdi. "Açacağını düşünmedim."

"Açardım," dedim.

"Artık çok geç." Bana bakıp göz kırptı ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı. "Geri çekilsen iyi olur bence."

Geriye çekildim ve nefesimi tutarak Kyler'ın dalın üzerinde ayağa kalkması neticesinde ağacın yarısının çatırdamasını izledim. Aman tanrım, bunu izlemek istemiyordum. Dalın ucuna doğru yaklaştı, durdu ve sonra aşağı baktı. Gözlerimi kapatmak istiyordum. Başını kaldırdı. mesafeyi kestirmeye çalışıyor gibiydi.

Kalbim durmuştu adeta. "Kyler, yapma..."

Çok geçti.

Kyler açık pencereme doğru yarı sıçradı, yarı kendini fırlattı. Ödüm kopmuştu. Gözlerimi kapatıp ellerimi göğsümde birleştirdim ve küçük bir çığlık attım. Vücudunun ahşap çerçeveye çarpma sesi duyulunca gözlerimi açtım. Kyler açık pencereden içeri girdi ve bir kedi gibi ayaklarının üstüne kondu. Ancak tökezledi ve masama çarpıp bilgisayarımın ve kitaplarımın sallanmasına neden oldu.

Ellerini beline koydu ve bana bakmadan önce etrafı ağır ağır süzdü. "Ben muhteşemim."

Güç bela nefes alabiliyordum. "Ya."

Derken odamın kapısı çalındı ve bir saniye içinde de kapı açıldı. Babam kocaman açılmış gözlerle kafasını içeri daldırdı. "Sadece canlı bir halde buraya ulaştı mı diye bakmaya geldim."

Başımla onayladım ve Kyler sırıttı. "Hâlâ tek parçayım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Babam kapıyı kapatacak oldu fakat durdu. "Bir dahaki sefere kapıyı kullan Kyler."

"Anlaşıldı efendim," dedi Kyler.

Babam başını iki yana sallayarak kapıyı kapattı ve Kyler ile odamda yalnız kaldık. Bu ilk defa olmuyordu. Bundan birkaç ay önce dönem arasında eve geldiğimizde de Kyler beni odamda ziyaret etmişti ama ya şimdi?

Tamamen farklı bir hisli.

Onun burada, yatağın yanı başında olması –ve benim giysilerimin altında iç çamaşırlarımın olmaması– yanağımın kızarmasına neden olmuştu. Bu da sıkıntı demek oluyordu.

Kyler beresini çıkardı ve sonra montunu çıkarıyordu ki duraksadı. "Sakıncası var mı?"

Başımı iki yana sallayıp hırkamın iki yakasını çekiştirerek önümü kapattım.

Siyah montunu çıkarırken zarif kasları esnedi. Sonra bana döndü ve ciğerlerimdeki hava çekildi. Onu hiç bu kadar... güvensiz ve aciz görmemiştim. Birkaç kez söze başlayacak oldu ve sonra çalışma sandalyeme oturup derin bir nefes verdi.

"Konuşmamız gerek," dedi ellerini dizlerine koyarken.

"Biliyorum," diye fısıldadım çünkü yalan söylemenin ya da kaçınılmaz olanı ertelemenin hiçbir anlamı yoktu. Oturamıyordum, bu yüzden ayakta durmayı tercih ettim. "Sana hiçbir şey söylemeden Snowshoe'dan ayrıldığım için özür dilerim. Bir an önce oradan ayrılmak istemiştim sadece."

Başını öne doğru salladı. "Anlıyorum."

Andrea'nın Zach ve yaptıkları ile ilgili söylediklerini düşündüm. Suçluluk duygusu içimi asit misali yakıyordu. "Sana... sana Zach ile ilgili söylediklerimin bazılarını söylememeliydim. Bu senin suçun değildi. Kesinlikle değildi ve seni bu şekilde suçlamam çok yanlıştı, özür dilerim."

Kyler gözlerini kırpıştırdı. "Benden özür mü diliyorsun?"

Sesindeki inanamazlık beni germişti. Benim özrümü istemiyormuş, bunun için artık çok geçmiş gibiydi. "Evet. Bunu sana söylememeliydim. Ayrıca bir yıl önce yaptığın bir şey yüzünden..."

"Bir saniye," diyen Kyler, elini kaldırmıştı. "Ciddi olamazsın."

Derin bir nefes aldım fakat hava boğazımda takılıp kaldı sanki. Kalbim hızla çarpıyordu ve birden oturma ihtiyacı hissettim. Yatağın kenarına oturdum, birazdan ayrılacakmışız gibi hissediyordum... tek sorun zaten bir arada olmamamızdı.

Kyler ayaklarını yere basarak oturduğu sandalyeyi bana doğru yaklaştırdı. Sandalyenin tekerlekleri ahşap döşemenin üzerinde gıcırdamıştı. "Özür dilemen için hiçbir neden yok Syd. 'Özür dilerim' lafının ağzından çıkmaması gerekir."

"Öyle mi?"

"Evet." Eliyle sakalı uzamış çenesini sıvazladı. "Bütün bunlar benim suçum. Sıçtım batırdım Syd. O kadar kötü ve o kadar çok defa sıçıp batırdım ki burada karşında oturmaya bile hakkım yok. Benimle konuşmamalısın hatta."

"Yok artık?" Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Nefesini verirken içinden bir titreme geçti ve sonra oturuşunu dikleştirdi. Gerilmiştim çünkü yüzünde kendini zor bir ana hazırlıyormuş gibi bir ifade vardı. Sanki yarasına yapıştırılmış bir bandajı söküp atacaktı ve belki de bu gece buraya bunun için gelmişti. Bana aramızda en baştan hiçbir şey geçmemesi gerektiğini, sadece arkadaş kalmamız gerektiğini ve bunun ileri gitmesine müsaade ettiği için ne kadar üzgün olduğunu söylemeye gelmişti. Bunu duymak istemiyordum ancak şart olduğunu da biliyordum. Canım yanacaktı; çok korkunç bir şekilde hem

de. Nate'i ve onun dediklerini düşününce yorganın altına giresim gelmişti ancak kendimi olduğum yerde oturmaya zorladım. Artık kaçmak yoktu. Saklanmak yoktu. Hayat mükemmel değildi işte. Bu da o anlardan biri olacaktı.

Bakışlarımız buluştu.

"Pek çok şey için asıl ben özür dilerim," diye başladı Kyler, gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Keşke Zach ile yaşadıkların başına hiç gelmeseydi. Sana zarar verdi. İyiyim diyorsun ama o pis ellerini sana sürdü ve bu, benim yaptığım bir şey yüzünden oldu. Kendimi bunun için asla affetmeyeceğim."

"Senin suçun filan değildi." İçimdeki suçluluk duygusu zehirli bir bitki gibi büyüyordu. "Lütfen böyle düşünme. Adam dengesizin tekiydi belli ki..."

"Biliyorum ama bunu atlatmak benim için uzun sürecek," diye açık yüreklilikle itiraf etti. "Her şeyi yeniden yaşayıp duruyorum ve ne zaman senin canının yandığını düşünsem, mahvoluyorum. Ciddiyim ve çok üzgünüm Syd. Çok üzgünüm."

Onun böyle konuştuğunu duyunca kalbime bir ağrı saplanmıştı. "Kyler..."

"En çok üzüldüğüm şey bu değil ama," diye devam etti ve işte geliyor dedim içimden. Kendimi hazırlamaya çalıştım fakat şimdiden boğazıma bir yumru oturmuştu. Kyler parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "En çok seni incittiğim için üzgünüm. Bunu yaptım, biliyorum. Daha önce başka kızlarla olduğum zamanlarda seni incittiğimi biliyorum. Sasha konusunda açık sözlü olmayarak seni incittim. Yalan söylemek istememiştim. Yalnızca düşünmeden cevap verdim sana çünkü Sasha ile aramızda öyle bir şey yok; ama daha önce bir ilişkimiz olduğunu sana söylemeliydim. Ayrıca onunla daha sonra tekrar yatmadım. O

sabah evine gittiğim zaman da yatmadım. Sadece kırılan camları için gitmiştim..."

"Kırılan camları mı?"

"Zach önceki gece onun da camlarını kırmış. Sasha orada tek başına yaşıyor ve benden yardım istedi," diye açıkladı. "Ama keşke ona yardım etmeseydim. Orada senin yanında olmam gerekirdi fakat değildim. Kendimi bu yüzden affedemiyorum."

Gözlerimi kapadım. Öyle bir duygu yoğunluğu içindeydim ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Duygularım bütün bunları sindiremeyecek kadar çok birbirine karışmıştı. "Ah Kyler..."

"Ayrıca özrümün bir fark yaratmasını da beklemiyorum. Gerçekten," diye devam etti telaşla ve kapadığım gözlerimi açınca gözyaşlarım akmasın diye hızla kırpıştırdım. "Telafi etmem gereken çok şey olduğunu biliyorum. Sana sinemaya gitme sözü verdiğim halde başka bir kızla takılmak için seni kaç defa ektim, birileriyle yatmak için seninle yaptığımız planları bozdum, daha bir sürü şey. Sonra bir de mezuniyet balosu vardı. Seninle dans bile etmedim. Bütün bu zamanlar boyunca sen benim yanı başımdaydın ama ben..." Başını iki yana salladı. "Saçma sapan işler yaptım. Muhtemelen bunların hiçbirini düzeltemem. Bana bu evden defolup gitmemi söylersen seni suçlayamam fakat şunu bilmeni isterim ki baştan başlamak isteyeceğim bir sürü şey varken hayatta asla pişman olmayacağım tek bir şey var."

Donup kalmıştım ancak beynimde düşünceler ve göğsümde kalbim delice bir hıza erişmişlerdi.

Kyler ayağa kalktı ve bana doğru ilerleyip önümde diz çöktü. Başını geriye doğru atıp sonraki sözcükleri söylerken doğrudan gözlerimin içine baktı. "Seninle birlikte ol-

duğum için asla pişmanlık duymayacağım Syd. Asla. Keşke geri dönüp o saatleri yeniden yaşayabilseydim. Keşke zamanı geri alabilseydim ve kızın tekiyle vakit geçirmek yerine erkek gibi karşına dikilip senin için taşıdığım asıl hisleri, en baştan beri her zaman sana karşı hissettiklerimi söyleyebilseydim."

Ağzım bir karış açık kalmıştı ancak hiçbir şey diyemiyordum. Çekici yüzüne bakıyordum ve o da bana bakıyordu, açık açık, tam önümde; nihayet, buradaydı işte, tam önümde. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki sanki patlayacaktı. İçimdeki umut ışığı kutup yıldızı kadar parlaktı. "Her zaman bana karşı hissettiklerini mi?"

"Hayatım boyunca sana âşıktım," dedi, gözlerimin içine bakarak. "Eğer izin verirsen, hayatımın geri kalanında da hep seni seveceğim Syd."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kyler

Bu kelimeler ağzımdan çıktığı an söylenecek en doğru şey olduğunu biliyordum. Aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Yıllar önce söylemem gerekiyordu bunu aslında, ona olan duygularımın ne kadar derin olduğunu ilk fark ettiğimde. Artık büyük olasılıkla çok geçti ancak omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. Gerçeği nihayet söylemiştim. Şu esnada özürlerimin yeterli olmasını beklemiyordum ama ona duyduğum hislerimi söylemek daha sonrası için bir kapı açabilirdi. En azından umudum bu yöndeydi.

Ancak Syd'in sessizliği uzadıkça daha da endişeleniyordum. Syd biraz şaşkın görünüyordu. Hiç kımıldamıyordu. Elleri kucağında öylece kalmıştı, avuçları yukarı doğru açık duruyordu. Hiçbir şey söylemiyordu. Tatlı, gülpembe dudakları aralanmıştı. Öylece bana bakıyordu.

Bacak arama bir tekme yemiş gibiydim. O kadar mı kötü çuvallamıştım ki ilan-ı aşkım onun aklını tamamen ters bir şekilde başından almıştı? Off, bu duygudan hiç hoşlanmıyordum. Büyük ölçüde bunu hak etmiştim ancak bu gerçek, durumu kabullenmemi kolaylaştırmıyordu, özellikle de gözleri böyle buğulanmışken; karşımda ağlamamak için kendini zor tutuyor gibiydi.

Bunu planlamamıştım. Siktir.

"Syd, bebeğim, bir şey söyle lütfen." Onu kucaklamamak için ellerimi bacaklarıma bastırmıştım. "Lütfen."

Başını hafifçe iki yana sallayınca topladığı saçlarından birkaç kısa tel düşüverdi. Siyah saçlar şakaklarını ve ensesini gölgeliyordu. Sonra öne doğru eğildi.

Ben daha ne yapmak istediğini anlayamadan yanaklarımı titreyen ellerinin arasına aldı. Tamam. Bu gayet güzeldi. Bu benim hiç beklemediğim güzel bir noktaya doğru...

"Seni boğmak istiyorum," dedi hırıltılı bir sesle.

Hayır, bu hiç iyi değildi. Hem de hiç.

"Şu an seni tekmelemeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin," diye ekledi.

Bu çok daha kötüydü. Bu hiç...

"Seni seviyorum," dedi ve yutkundu. "Sen beni parkta yere düşürdüğünden beri seni seviyorum. Yemin ediyorum, o gün bugündür âşığım sana."

"Ben... ne?" Ona bakakalmıştım. "Ne dedin sen az önce?"

Syd beni öptü.

Yumuşacık dudakları benimkilerle birleşti; temas tereddütlü ve nefes kesici bir şekilde Syd'e hastı, çok tatlıydı. Öpüşürken onu içime çektim, kollarımla sarılıp kendime yaklaştırdım. Beni, öpüşüyle; kaşınmak için sırtüstü yuvarlanan bir köpek gibi mest ederken, beynim tüm devrelerini kapatmıştı. Hiç düşünmeden ayağa kalktım, ellerim kalçasını kavradı. O da kollarıma tutundu ve parmaklarının kazağımın kumaşına gömülmesi tüm bedenimi elektriğe tutulmuş gibi titretti.

"Bir daha söyle," diye yalvardım.

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Seni seviyorum Kyler."

İçimden bir titreme geçti. Onu kaldırıp yatağın ortasına doğru oturttum. Ben de üzerine doğru uzanıp onu öptüm. Saniyeler içinde bedenler birbirine dolanmıştı. Dilim dudaklarının arasından geçti ve Syd inledi. Elleri sırtımdan aşağı indi ve benim ellerim de kalın hırkasının altında yollarını buldular. Syd'in sırtı büküldü, elimin daha yukarı çıkmasını ister gibiydi. Hafifçe kalktım, gözlerim tatlı tatlı kızarmış yüzünde, uzun zarif boynunda ve onları örten incecik kumaşın altında kabarmış göğüs uçlarında dolaşıyordu. Bedenim, onu çırılçıplak soyma arzusuna direnirken titriyordu.

Bu inanılmazdı.

Karnının üzerine, göğüslerinin hemen altına yerleştirdiğim elimin parmakları aralanınca elim inanılmaz büyük görünmüştü. Vay. Yavaşlamam gerekiyordu biraz ama onun içinde olmak, aramızda hiçbir engel olmamasını hissetmek için kuduruyordum.

Syd elini uzattı, parmak uçlarını çenemde gezdiriyordu. Bu hareketine yüzümü eline bastırarak karşılık verdim. Kalbimin biraz yavaşlamasını arzulayarak gözlerimi kapadım. "Beni seviyor musun?" diye sordu.

"Hep sevdim," dedim, dudaklarımı avucunun ortasına bastırarak. "Bunu çok boktan bir şekilde gösterdiğimi biliyorum ama kafamı çamura gömdüğün günden beri seni seviyorum."

Elini göğsüme indirdi ve kalbimin üstünde durdu. "Evet, bence de çok saçma bir yol."

Gözlerimi açtım, ondan biraz daha özür dilemeye hazırlanıyordum ki yüzündeki yumuşacık gülümsemeyi gördüm ve kalbim göğüs kafesimin içinde adeta zıpladı. Ağzımı açtım fakat onun yüzüne bakarken diyecek söz bulamıyordum. "Sahi mi söylüyorsun?"

"Evet." diye fısıldadı.

"Beni yalnızca arkadaş olarak gördüğünü düşünmüştüm hep." Başımı öne eğip dudaklarını öptüm çünkü bana biraz yalnız kalmışlar gibi gelmişti. "Ayrıca sen Nate'le beraber olmaya başlayana dek daha fazlasını istediğimi fark etmemiştim ve sonra artık çok geç olduğunu düşündüm. Siz ayrıldıktan sonra bile şansımı kaybettiğimi düşünüyordum."

Kaşları çatıldı. "Neden bana hiçbir şey söylemedin?"

"Sen neden söylemedin?"

Bu soruma dudaklarını büzerek karşılık verdi. "Seninle aynı nedenden. Beni yalnızca arkadaş olarak gördüğünü sanıyordum ve bir de..."

"Ne diyeceğini biliyorum. Kızlar..." Alnımı alnına dayadım. "Seni elde edemeyeceğimi sanıyordum ve bu yüzden de hislerimi unutmaya çalıştım. Çok kötü bir fikirdi gerçekten."

Gözleri kısıldı. "Evet, öyleydi."

Geçmişim gerçekten kara bir lekeydi. "Keşke geri dönüp bütün bunları değiştirebilseydim. Keşke..."

Bir parmağını dudaklarıma bastırdı, burnuma kakao kokusu geldi. "Mazide kaldı hepsi. Elimizden hiçbir şey gelmez bu konuda. Ayrıca ben de bir şeyler diyebilirdim. Taşaklı bir kadın olabilirdim."

"Taşaklı kadın mı?" Kaşlarımı hayretle havaya kaldırdım.

"Hı-hı."

Hemen yanına uzanırken suratımı buruşturdum. "Seni o toplarla düşünmeyi gerçekten hiç istemiyorum Syd."

Syd kıkırdadı ve bu sesle birlikte yüzüne bir gülümseme yayıldı. O hafif, mutlu sesi dudaklarımla yakaladım. "Eğer söylemiş olsaydın, ben de..." Başımı iki yana sal-

ladım. "Önemi yok. Bundan sonra ne yapacağımız daha mühim. Tek önemli olan bu. Hayatımın geri kalanını yaptıklarımı telafi ederek geçireceğim. Söz veriyorum."

İlk önce yanlış bir şey söylediğimi sandım. Syd'in gözleri o kadar büyük bir hızla yaşlarla doldu ki. Yan dönüp yüzünü göğsüme yapıştırdı. Kahretsin, kesin yanlış bir şey söylemiştim. Hem de bu kadar çabuk. Bu bir rekor olmalıydı.

"Hey." Parmaklarımla çenesinin ucundan tutup kaldırdım. "Ne oluyor?"

Syd önce bana direndi ama sonunda pes etti. "Özür dilerim. Seninle alakası yok. Sadece şu an... aşırı duygulandım."

Bu benim için iyi bir cevap değildi. Doğrulup onu kucağıma çektim ve o da bana sokuldu. "Syd..."

Yanaklarını silerek hafifçe güldü. "Bunlar mutluluk gözyaşları. Yemin ederim. Bir gün bunun gerçek olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hem de hiç. Ben zannettim ki... zannettim ki benimle birlikte olduğuna pişman oldun ve bu yüzden benimle konuşmaya geldin. Senin de tıpkı Nate gibi benim frijit olduğumu düşündüğünü sandım..."

"Ne? Yok artık." Yüzünü kendime çevirdim. "Sen o dediğinin tam tersisin ve bir kez bile bunun gerçek olabileceğini aklımdan geçirmedim. Off, o salağın çenesini yine kırmak istedim şimdi. Hâlâ bununla ilgili endişelerin olduğuna inanamıyorum."

Syd burnunu çekti. "Çok aptalca, biliyorum."

"Hayır, aptalca değil." Tek başına yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildim.

Bana doğru eğildi ve kollarını belime doladı. "Aptalc Kaç yıldır bunun canımı sıkmasına izin verdim. Sanırın Sasha ile birlikte olduğuna inanmaya bu yüzden bu kadar hazırdım ve aşırı tepki gösterdim."

"Aşırı tepki göstermedin." Ona sıkıca sarılıp çenemi başının tepesine dayadım. Tanrım. Ona sarılmanın ne kadar muhteşem bir his olduğunu, bunu gerçekten yapana dek hiç fark etmemiştim. "Söylediğin her şeyi hak ettim."

"Kyler." İç geçirdi.

"Biliyorum," diyerek bir kahkaha attım. "Mazide kaldı, değil mi?" Syd başını öne doğru sallayınca onu kollarımın arasında deli gibi sıkma içgüdüme direnmek zorunda kaldım. "Başka ne geçmişte kaldı biliyor musun?"

"Ne?"

"Şu yatağındaki salak oyuncak ayılar. Yanılmıyorsam, şu kahverengi olanı çocukluğundan beri duruyor. Her tarafında mikropların vardır eminim."

Syd geri çekilip göğsüme bir tane indirdi. "Hayır yok, seni angut!"

Kahkahalarla gülerek sırtüstü uzandım ve Syd'i de yanıma çekerken ayıların çoğunu yere düşürdüm. Ona doğru döndüm. Yan yana uzanmış yatıyorduk, yüz yüze bakıyorduk. "Hey," dedim ve uzanıp kırmızı renkli, eski püskü bir ayıyı elime aldım. "Bunu sana yıllar önce doğum gününde almamış mıydım? Bunca zamandır sakladın mı?"

"Evet." Ayıyı elimden alıp aramıza yatırdı. "Tabii ki sakladım."

Göğsümde kallavi bir baskı oluşmuştu. Tek kelime etmeden onu seyre daldım.

"Ne?" diye sordu gözlerini benden ayırmadan.

Bazen kelimeler kifayetsiz kalıyordu; insanın hissettiklerini anlatmaya yetmiyorlardı. Bu da o zamanlardan biriydi. Bu yüzden aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu öptüm. Onun için hissettiğim tüm duyguları, ona verdiğim her sözü o öpücüğe sığdırmıştım. Geri çekildiğimde gözleri ışıl ışıldı. Şu ayıyı alıp odanın bir köşesine fırlat-

mak ve Syd'in üstüne çıkmak istiyordum.

Annesi babası alt kattayken ve odanın kapısı kilitli değilken? Olacak şey değildi bu. Ayrıca şu an burada onunla olduğum için sevinçten uçuyordum zaten.

"Bu, hayatımda aldığım en güzel erken Noel hediyesi," dedim ona.

Parlak gülümsemesi beni suratıma inen beklenmedik bir yumruk gibi etkilemişti. "Galiba bugüne dek ettiğin en akıllıca laf buydu ve sana katılmak zorundayım."

"Öyle mi?" Saçının bir tutamını yakalayıp parmağıma doladım. "Çok şanslıyım. Bunu biliyorum. Senin aşkına nail olduğum için inanılmaz şanslıyım."

Syd bana sokuldu ve ayı aramızda ezildi. Beni başka kimsenin öpemeyeceği bir şekilde öptü çünkü o Syd'di. Ensesinden tuttum ve bu şekilde öpüşmenin kontrolünü elime aldım. Az sonra ayı yere düşmüş ve kollarımızla bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Birkaç saniye boşluk bulmuş iki ergen gibi yiyişiyorduk. Syd altımdaydı, kalçalarını kıvırıp duruyor ve beni iyice yoldan çıkarıyordu. İhtiyaç, beni kudurtuyor, damarlarımda nabız gibi atıyordu ama kendimi tutamıyordum. Tutmak da istemiyordum ancak bundan ileri gidemeyeceğini de biliyordum. Durmak istemeyeceğim kadar muhteşemdi; vücudunun altımdaki hareketleri beni benden alıyordu ve yumuşacık, zorla duyulan inlemeleri büyülü bir şarkı gibiydi.

O şekilde öpüşüp koklaşarak, fısıldaşıp gülüşerek ne kadar zaman geçirdik bilmiyordum. Saate baktığımda çok geç olmuştu.

"Biraz daha kalabilir misin?" diye sordu.

Babasının sabah beni Syd'in yatağında bulmaktan hoşlanacağına şüpheliydim ancak onu reddedemedim. "Sen uyuyana kadar kalmama ne dersin?"

"Harika olur." diye mırıldandı ve yanağını göğsüme yasladı. "Giderken kapıyı kullan lütfen."

Gülümseyerek sırtını okşadım, bana sokulmasının, vücudunun birbirimiz için yaratılmışız gibi benimkine tam oturmasının tadını çıkardım. Galiba gerçekten öyleydik ve bunu anlamam çok uzun zamanımı almıştı. Ama nihayet anlamıştım ve önemli olan da buydu.

Onu seviyordum. Tanrım, onu çok seviyordum. Bunca zamandır ona bunu söylememiş olduğuma inanamıyordum. Salağın tekiydim ben ama şanslı bir salaktım.

KAKTÜS TEAM

Yirmi Beşinci Bölüm

Sydney

Çocukluğumdan beri Noel Arifesi beni Noel gününden daha çok heyecanlandırmıştır. O beklenti hissi, ertesi gün seni neyi beklediğini bilmek, zamanın çabucak geçmesini istemek ve aynı zamanda yavaş yavaş ilerlese keşke demek tarifsizdi.

Bu yıl da farklı değildi ama bir yandan da bambaşkaydı.

Gülümsemekten kendimi alamıyordum ve büyükannemlere götüreceğimiz tatlıyı yaparken annemle babama pek alık görünüyordum muhtemelen. Birkaç kez kendimi yaptığım işe odaklanamaz, hayallerde yüzer halde bulmuştum.

Her şey gerçekdışı geliyordu. Galiba bu kadar uzun süre bir şeyi –birisini– istedikten sonra nihayet isteğin gerçekleştiğinde, bunun gerçek olduğuna inanamıyordun. Sürekli ne zaman uyanacağım diye merak ediyordum... ama bu gerçekti.

Kyler beni seviyordu.

Dün uyandığımda gitmişti ama kullandığı parfüm ile tamamen ona has olan kendi kokusu yastıklarıma sinmişti. Bana geri döneceğini ve çıkarken kapıyı kullanacağını belirten bir not bırakmıştı.

Öğle yemeğinden hemen sonra tekrar geldi ve akşam yemeğinden sonraki saatlere kadar bizde kaldı. Bizimkiler onu gördüklerine hiç şaşırmış görünmüyorlardı ve ilişkimizdeki değişime tanık olmaktan mutlu bir halleri vardı. Annem lise yıllarımızdan beri Kyler yanlısı olmuştu zaten. Bu yüzden bizi bir arada görmek, muhtemelen dileklerinin kabulüydü.

Benim adıma kesinlikle aynı şey geçerliydi.

"Tatlım." Annem kahkahasıyla dikkatimi çekti. "Ne yapıyorsun?"

Kaşlarımı çatarak önüme baktım ve sonra ben de kahkahayı bastım. Önümdeki kurabiyenin üstüne üç parça karameli üst üste yığmıştım. Fazla olan iki taneyi alıp yana koydum. "Pardon."

"Yaa," dedi annem, yüzünde her şeyin farkında olduğunu anlatan bir ifadeyle. "Aklın bir karış havada."

"Sorma," diye itiraf ettim ve kurabiyeleri pişirme kâğıdına dizmeye başladım. "Ben buna elimi sürmesem daha iyi olur."

"Mecbursun ama." Annem ellerini yıkadı. Mutfakta yanımızda götüreceğimiz pişirilmemiş hindi içinin kokusu vardı. "Bu kurabiyeler olmazsa büyükbaban bizi bastonuyla kovalar."

Kurabiyeleri yapmamak, bu sahneye tanık olmaya değerdi neredeyse. Kurabiyeleri fırına attım ve cihazı üç dakikaya ayarladım. Karamel ve çikolatanın eriyip birbirine geçmesi için bu kadarı yeterliydi.

Lavabonun üzerindeki pencereden dışarıyı seyrederken "Ee..." diye söze girdi annem. Akşam yavaş yavaş çökerken mavimsi gölgeler karların üzerinde uzuyordu. Birazdan yola çıkmalıydık çünkü büyükbabamlara gitmeden önce Noel Arifesi için kiliseye yiyecek bırakacaktık.

Tek kaşımı kaldırıp annemin sözün devamını getirmesini bekledim.

Annem sırıttı. "Kyler ve sen dün pek sıkı fıkıydımz."

İşte başlıyorduk. "Ne komik bir ifade ya şu 'sıkı fıkı'."

Önündeki kocaman kabın üzerini alüminyum folyoyla kapatırken bana bir bakış attı. Ayrıca hindi içinin bir gece önceden hazırlanmasının sağlıklı olmadığına da emindim fakat ailem bunu yıllardır yapıyordu. "Sen anladın ne demek istediğimi."

Ona bakıp sırıttım.

Annem iç geçirdi. "Itiraf edecek misin?"

"Neyi itiraf edeyim?" diye sordum masumca.

Annem kollarını kavuşturup bana baktı.

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Kyler ve ben... birlikteyiz."

"O kadarını anladık," dedi. "Ama ben detayları bilmek istiyorum."

Fırının alarmı sinyal verdi ve elime bir mutfak eldiveni aldım. Fırın kapağını açıp içindekileri çıkardım. Hızla hareket ederek ceviz paketini alıp yarı erimiş kurabiyelerin üzerlerine cevizleri yerleştirmeye başladım. "Birlikteyiz işte," dedim. "Başka nasıl söylenir bilemiyorum."

Annem kalçasını tezgâha dayadı. "Nasıl oldu bu birdenbire?"

O kısmını hayatta anlatmazdım. Ikinci kurabiye sırasına geçerken yüzümün kızardığını hissettim. "Bir şeyler oldu işte ve sonra ikimiz de birbirimize karşı boş olmadığımızı itiraf ettik. Arkadaşlıktan daha fazlası olduğunu söyledik filan."

Annem bir şey demeyince göz ucuyla ona baktım. Gözleri dolmuştu. Ceviz yerleştirme işine ara verdim. "Anne."

"Ne?" Hızla gözlerini kırpıştırdı ve sonra güldü. "Affe-

dersin. Ben hep o çocuğa karşı göründüğünden çok daha fazlasını hissettiğini biliyordum, onun da sana. İkinizin nihayet bunu görebilmesine sevindim." Bir an duraksadı ve sonra, "Fazlasıyla uzun sürdü ama," diye ekledi.

Erimiş karamel ve çikolata soğumadan cevizlerin kalanını aceleyle yerleştirdim. "Bunu fark etmeyen bir tek Kyler ile benmişiz anladığım kadarıyla."

"Bence de." Yanıma gelip yanağımdan öptü. "Kyler iyi bir çocuk tatlım. Senin adına daha fazla mutlu olamazdım."

Dudaklarım kocaman bir gülümsemeyle aralandı. "Mutluyum. Gerçekten çok mutluyum."

Aradan yarım saat geçmeden babam Kyler'ın geldiğini söyleyince daha da mutlu oldum. Mesaj filan atıp haber vermemişti ve bu gece onu görmeyi planlamamıştım ama böyle rahatça çat kapı gelebilmesi hoşuma gitmişti.

Kurabiyeleri koyduğum plastik kabın kapağını kapattım ve evin içinde deli gibi koşmaya başladım, az kalsın annemi yere devirecektim. Kyler zile basamadan kapıyı açtım ve kendimi kollarına attım.

Beni son anda yakaladı, beklemediği bu ağırlık karşısında dengesini bulabilmek için bir adım geri çekilmek zorunda kaldı ve kollarını belime doladı. "Hey," dedi bana sıkıca sarılarak. "Beni gördüğüne sevindin anladığım kadarıyla."

"Seni her gördüğümde seviniyorum." Aşağı doğru kayınca kollarımı boynuna doladım ve o da kalçamdan tuttu.

Dudaklarını kulağımın altındaki hassas noktaya bastırdığında boğazının derinliklerinden keyifli bir ses yükseldi. Sonra kanımı kaynatan alçak bir sesle, "Beni hep böyle karşılayacak olursan, asla evin içine giremeyiz," dedi.

Her yanıma ateş basmıştı ve kendimi geri çekmeye çabalasam da pek başarılı olamamıştım. Kyler kollarını be-

lime sıkıca sarmıştı, yüzünde sinsi bir sırıtma vardı. "Ne işin var burada?" diye sordum, omzundaki sırt çantasına bakarak.

"Seni görmek istedim." Beni alnımdan öptü. "Sana bir sürprizim var."

Heyecanım bir anda daha da arttı. "Öyle mi?"

"Evet," dedi ve sonra başımın üstünden arkamıza doğru baktı.

Arkama dönünce annemi kapıda gördüm, paltosunu giyiyordu. Babam elinde yemek kaplarıyla arkasında belirdi. Hediyeleri ve kişisel eşyalarımızı önceden arabaya yüklemiştik. Hayal kırıklığına uğramıştım. "Şimdi mi çıkıyoruz?"

"Annenle ben çıkıyoruz." Babam göz kırptı. "Biz kiliseye yemek götürüp oradaki işleri ayarlayacağız. Kyler seni büyükbabanlara getirecek."

Dönüp Kyler'a baktım. "Gerçekten mi?"

"Dün konuşup izin almıştım," dedi.

Hayal kırıklığı anında dağıldı fakat Kyler'ı kızdırmaktan kendimi alamadım. "Ya ben de şimdi gitmek istiyorsam? Ne kadar çok güveniyorsun kendine böyle."

Kyler kıs kıs güldü. "Benimle zaman geçirmek istediğini biliyorum. Yalan söyleme."

Annem yanımıza gelip önce benim, sonra Kyler'ın yanağından öptü. "Dikkatli sürün. Yollarda hâlâ buz var," dedi.

"İçeri girin," diye homurdandı babam. "Dışarısı buz gibi, üstünde bir şey de yok."

Soğuk havayı hissetmiyordum bile, hele ki Kyler'ın bu kadar yakınındayken. Yolda kendimizi öldürmemeye söz verdik ve sonra içeri girdik.

Kyler çantasını yere koyup sırtından çıkardığı paltosu-

nu kanepenin arkasına bırakırken "Geldiğine çok sevindim." dedim.

Bana doğru yaklaşıp ellerini belime koydu. "Biliyorum."

"Ukalasın."

"Haklıyım."

Ayakucumda yükseldim. "Sonuçta sen ve büyükbabamlar arasında bir seçim yapacaktım ve..."

Güldü ve beni öptü; beni nefessiz bırakacak şekilde öptü ve bir an Noel Arifesi'nde olduğumuzu unuttum ki bu imkânsız görünse de, onun dudakları benimkilerin üzerindeyken kesinlikle mümkündü. Kollarına tutundum ve bunca zaman bunu yapmadan nasıl durmuşuz diye düşündüm.

Kyler kanepeye, sırt çantasının yanına oturdu ve beni kucağına çekti. "Annem yarın bize uğrayıp kendisini görecek misin diye soruyor."

"Akşam gelebilirim, uyarsa."

"Ne zaman istersen." Elini sırtımdan yukarı kaydırdı ve ürpermeme neden oldu. "Tanner bu sabah beni arayıp yılbaşı gecesi ne yapacağımı sordu."

Bunu hiç düşünmemiştim. Aklım şimdiki zamanla o kadar meşguldü ki.

Bir el kalçamdan yola çıkıp bacağımda durdu. "Ona, önce sana sormam gerektiğini söyledim."

"Öyle mi?" Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamamıştım ve bunu saklamak gibi bir derdim de olmadı. "O ne dedi?"

Kyler karşılık olarak sırıttı. "Tam olarak şöyle dedi: 'Sormanın zamanı geldi de geçiyor geri zekâlı.' Sonra da kendisine haber vermemi istedi."

Bir kahkaha attım. "Tanner harbiden akıllı bir çocuk."

"Ben de şanslı bir herifim." Tek eliyle ensemden tuttu ve beni kendine çekti. Bu şekilde konuşmaya başladığında

dudakları dudaklarıma sürtüyordu. "Sen benim için fazla iyisin bebeğim. Bir gün bunu fark edecek ve kıçıma tekmeyi basacaksın."

"Öyle bir şey olmayacak." Onu öptüm ve bacağımı tutan eli daha da kasıldı. "Aptalca bir şey yapmadığın sürece tabii. Fakat buna ihtimal vermiyorum. Ömür boyu sana yetecek aptallık kotanı şimdiden doldurdun."

"Ha ha. Çok bilmiş."

Arsızca sırıttım. "Bilirim ben."

"Bilirsin." Sonra beni kucağından kaldırdı ve kanepeye yanına oturttu.

Elini sırt çantasına attı. "Unutmadan, annemin bize aldığı hediyeleri getirdim."

"Aa." Onları tamamen unutmuştum. Hemen çantaya saldırdım.

Kyler üzerinde adımın yazılı olduğu paketi bana uzatırken sırıttı. Ikimizin paketi de aynıydı ve annesinin bize ne gibi bir sürpriz hazırladığını merak ediyordum. Kutunun altını çevirip parmağımı ambalaj kâğıdını tutturan bandın altına soktum. Kyler'la aynı anda parlak kırmızıyeşil kâğıdı yırttım.

Elimde arkası siyah kadifeden bir resim çerçevesi tutuyordum. Ön yüzünü çevirmemle birlikte nefesimi tuttum. Metal çerçevenin üzerine Sonsuza Dek ibaresi nakşedilmişti. Içindeki fotoğraf ise... gözlerimi yaşlarla doldurmuştu.

Kyler ve benim üçüncü sınıftayken çekilmiş bir fotoğrafımızdı. Okulumuzda "Arkadaşlık Günü" diye bir etkinlik vardı ve bu günde arkadaşlar birbiriyle uyumlu kıyafetler giyerlerdi. Kyler ile ben de kollarımızı birbirimizin omuzlarına atmıştık. Suratımızda kocaman gülümsemeler ve üzerimizde tıpatıp aynı gömleklerle "Sonsuza Dek" temalı bu etkinliğe katılmıştık. Kyler muhtemelen böyle bir göm-

lek giymiş olduğunu unutmayı çok isterdi ve diğer çocuklar onunla bayağı alay etmişlerdi ancak ben o gün çok mutluydum. Kyler üzerindekini giymeyi istemese de, giymişti. Fotoğrafımızın çekildiğini hatırlamıyordum bile ancak sonsuza dek sabitlenmiş bir kare karşımızdaydı işte.

Iyice sulugöz olmuştum. Cidden. Yardıma ihtiyacım vardı.

Titreyerek nefes aldım ve Kyler'a baktım. Onun da elinde aynı çerçeve ve aynı fotoğraf vardı. Konuşmuyordu. Onu dirseğimle dürttüm. "Eminim bunu unutmuşsundur."

"Hayır," dedi. "Unutmamıştım. Daha önce birkaç defa daha görmüştüm bu fotoğrafı."

Bunu duyduğuma çok şaşırmıştım. "Demek öyle."

Kyler başını öne doğru salladı. "Annem akrabalar geldiğinde bu fotoğrafı ortaya çıkarmaya bayılır. Bunu bize şimdi vermeyi seçmesi ne tuhaf değil mi? Bütün bu olanlar düşünüldüğünde." Dönüp bana baktı. "Sanki en sonunda bu meseleyi çözeceğimizi biliyormuş gibi?"

"Evet." Parmaklarımla çerçeveyi okşarken gülümsedim. "Çok hoşuma gitti. Ciddiyim. Bayıldım buna."

"Ben de." Çerçeveyi sırt çantasına yerleştirdi. "Zannettiğinin aksine, bunu unutmayı hiç istemiyorum."

Fotoğrafı gerçekten sevip sevmediğini anlayamamıştım fakat tam bir kaçık gibi aşırı şekilde kafayı takmamak için kendime engel oldum. Ambalaj kâğıtlarını toparladım ve mutfağa götürüp çöpe attım. Salona döndüğümde Kyler Noel ağacının karşısında dikiliyordu. Birkaç hafta önce ona aldığım hediye ağacın altında duruyordu.

"Hediyeni şimdiden alamazsın," dedim.

Dönüp bana baktı. Dudaklarına gizemli bir gülümseme yayıldı ve koyu kahverengi gözleri kısıldı. "Şimdi istediğim bir şey var ama ağacın altındaki şey değil."

Damarlarımda bir sıcaklık dolaşmaya başladı ve kasıklarıma ateş bastı. "Neymiş peki?"

"Bir tane tahmin hakkın var."

Şimdiden nefesim kesilmişti. "Peki."

Kyler bana doğru yaklaştı ve ellerini yine kalçama koydu. Beni kendine çekip vücuduna yapıştırdı. Kıyafetlerimizin altından onu hissedebiliyordum. "Tahmin et bakalım."

Yaprak gibi titremeye başlamıştım ve kazağımla sutyenimin altında göğüs uçlarımın sertleştiğini hissediyordum. "Galiba ne istediğini biliyorum."

"Öyle mi?" Kyler'ın dudakları alnıma ve şakağıma süründü. Bedenim aynı anda hem geriliyor hem rahatlıyordu. "Ne istiyormuşum?"

Kollarına tutundum. Kasları dokunuşum altında gerildi. "Beni?"

"Bravo," diye hırladı ve bu kelimeyi bile seksi bir şekilde söyleyebilecek başka birini hiç bilmiyordum. "Seni istiyorum."

Bu son iki kelime konuştuğumuz lisandaki en seksi kelimelerdi. Sonra Kyler beni öptü ve kelimelerle lisanları düşünmeye son verdim çünkü dudaklarının benimkilere yumuşacık temasının ötesinde bir şey olamazdı benim için. Duyularım bir anda canlandı ve dili dudaklarımın arasından girerken damarlarımdan vücuduma bir ateş yayıldı.

Tanrım, Kyler öpüşmeyi gerçekten çok iyi biliyordu.

Kalçalarımı tutan elleri iyice kasılırken şehvet tüm bedenime yayıldı. Öpüşmeyi kesmeden beni havaya kaldırdı ve ben de bacaklarımı daracık kalçasının üstünden beline doladım.

"Aferin sana," diye mırıldandı dudaklarımın içine doğru. Sonra da yürümeye başladı. Merdivenlere vardığında nereye gittiğini anlamıştım ve onay verdim.

Odamın kapısı aralıktı ve Kyler yan dönüp kapıyı iterek tamamen açtı. Yatağın yanında beni yere indirdi ve sonra kapıyı kapadı.

"Kilitle," dedim. Evde kimse yoktu ama riske girmeye ne gerek vardı ki?

Gülerek kilidi çevirdi ve sonra bana döndü. Gözlerimiz buluştu ve heyecan dört bir yanımı sardı. Ellerimi kazağımın eteğine atıp kazağı başımdan çekip çıkardım. Sonra da yere bıraktım.

Kyler'ın gözleri parladı. "Vay. Canına."

Yanaklarım hafifçe kızarmıştı ve alt dudağımı kemirerek kotumun düğmelerini çözdüm. Kyler bana doğru bir adım atıp elini pantolonumun beline attı.

"Sabrım kalmadı," diye homurdandı ve gerçekten de kalmamıştı. Tek bir çabuk hareketle pantolonumu ve çoraplarımı sıyırıverdi. Önünde sutyenim ve külotumla dikilmek birden benim için sandığımdan da kolay oluvermişti. "Çok güzelsin."

Bu bana iyi gelmişti işte.

Kyler'ın giysileri de bir çırpıda çıktı ve kendimi karnının taş gibi kaslarını seyrederken bulmuştum. Ona dokundum, elimi iç çamaşırının lastiğine attım. "Hiç fena değilsin aslın..."

Beni öyle bir öpmüştü ki sözlerim resmen ağzıma tıkılmıştı. Elleri önce sutyenimi, sonra da külotumu çıkardı. Beni çırılçıplak soydu ve sonra yatağın üzerinde birbirimize dolandık.

Eli bacaklarımın arasında yerini alıp da parmakları ıslaklığımı okşayınca ağzının derinlerine doğru inledim. Öpücükleri insanı mest ediyor ve bağımlılık yapıyordu. Dilinin girişlerini parmağının hareketiyle senkronize ederek beni çabucak boşalma noktasına getirdi ve başpar-

mağının o duyarlı noktaya dokunmasıyla birlikte kendimi koyuverdim.

Ben sarsılarak boşalırken içime girdi, teni tenimi yakıyordu. Şehvet beni alıp götürmüştü ve yaşadığım süre boyunca bu hisse hiç alışmamıştım. Güçlü sırt kasları ellerimin altında kasılıp gevşiyordu. Üstüme abandı ve beni tepeden tırnağa ele geçirdi.

"Seni seviyorum," dedi ve beni tekrar öptü. Hararetle. Sahip çıkarak.

Yüksek sesle, "Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdim.

Sonrasında ise konuşamaz oldum. Kyler'ın kalçaları büyük bir hızla hareket ederken tüm vücudum sızlayıp karıncalanmaya başladı ve bir kez daha boşalmanın eşiğine geldim. Çok hızlı ve sert hareket ediyordu, güzel yüzü kasılmıştı. Ayak bileklerim beline dolanmıştı ve Kyler'ın ağzı benimkine yapışmıştı. Derken aynı anda boşalmaya başladık. Bedenlerimiz birlikte sarsılıyor, isimlerimiz dudaklarımızın arasında dolaşıyordu. O büyüleyici anda o kadar yükseklere uçmuştum ki tekrar yere ineceğimden emin değildim.

Sonrasında –çok, çok sonrasında– yan yana yorganın altına sokulduk. Kyler omurgam boyunca parmağıyla daireler çizerek sırtımı okşuyordu ve ben de mutlu mutlu onun kalbini dinliyordum. Sessiz ve huzur dolu bir andı, bana bir Noel ilahisini hatırlatmıştı.

Bunu düşündüğümü fark edince bir kahkaha attım çünkü o an için gerçekten çok uygunsuzdu.

"Ne oldu?" Kyler'ın eli durmuştu.

Kıkırdayarak göğsüne bir öpücük kondurdum. "Aklıma bir Noel ilahisi geldi de ona güldüm."

"Çok tuhafsın gerçekten."

"Biliyorum." Başımı yukarı kaldırıp çenemi göğsüne dayadım. "Ama beni seviyorsun?"

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Seni tıpkı bir çocuğun Noel Baba'yı sevdiği kadar seviyorum."

Güldüm. "Bu hayli ciddi bir iddia."

"Evet, abartılı," diye mırıldandı ve yüzüme düşen saçlarımı çekti. "Yine de az önce yaptığımız şeyin hayatımda aldığım en güzel Noel hediyesi olduğunu söylemeden geçemeyeceğim."

Yanaklarım mutlulukla kızarmıştı. "Eğer uslu bir çocuk olursan, bir hediye daha alabilirsin."

Kyler'ın kaşları çatıldı. "Ya yaramazlık yaparsam?"

Aklım hemen yaramazlıklara kaymıştı ve Kyler da bunu sezmiş olmalıydı çünkü kıs kıs güldü ve çıkardığı ses benim bile içimde yankılandı. "Bu konuşmanın gidişatını sevdim."

"Eminim öyledir."

"İstersen Noel Baba olabilirim. Sen de kucağıma oturup Noel'de nasıl bir hediye istediğini anlatabilirsin."

Tekrar güldüm. "Bu sadece senin lehine olacakmış gibi görünüyor."

"Özellikle kucağıma oturma faslı. Hem de çıplak bir halde."

Kendimi yukarı iterek hafifçe aralanmış dudaklarından öptüm. Bu da daha fazla öpücüğü ve dokunuşu beraberinde getirdi ve sonunda kucağına çıkıp oturdum, kısa süre içinde de konuşmanın ötesine geçtik. İlk defa yapıyormuşuz gibi birbirimizi keşfetmeye çalışıyor, işleri ağırdan alarak bu deneyimi daha yoğun ve yakın hale getiriyorduk, ortaya çıkanlar nefes kesici bir güzellikteydi.

İlerleyen dakikalarda, gitme vaktimiz gelince, Kyler giysilerini bulmak için ayağa kalktı ve önümdeki man-

zaranın tadını çıkardım. Bakışlarım en sonunda omurgasından yukarı kaydı ve ayağa kalkarak beni her daim cezp etmiş olan dövmesi boyunca bir parmağımı gezdirmeye başladım. Omzunun üstünden bana baktı ama kımıldamadı.

"Ne anlama geliyor bu dövme?"

Uzunca bir süre cevap vermedi. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Yan dönüp uzandım. "Evet istiyorum."

Kyler kotunun düğmelerini ilikledi ve yanıma oturdu. Eğilip beni öptü. "Bu dövmeyi liseden mezun olduktan sonra yaptırmıştım, üniversiteye başlamadan hemen önce."

"Biliyorum." Kyler'ı incelemeye yeni başlamamıştım ki ben. Dövmeyi ilk gördüğüm gün hafızama kazımıştım.

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Ya bunu çok salakça bulacaksın ya da gerçekten çok şaşıracaksın."

"İyice meraklandım bak şimdi. Söylesene." Çıplak göğsüne bir tane indirdim. "Lütfen?"

Bir süre beni izledi. "Sanskritçe bir yazı bu. 'Sonsuza Dek' anlamına geliyor."

Ona bakarken kalbim teklemişti adeta. "Bu, benim düşündüğüm anlamda mı?"

"Evet, o anlamda."

Elimi göğsüme koydum, ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu ta liseden mezun olduğumuz zaman mı yaptırdın?"

"Evet. Buna bağlılığımı ifade etmem gerektiğini düşünmüştüm, anlatabiliyor muyum? Yani, her ne olursa olsun ikimizin birlikte olacağına, bunun sonsuza dek süreceğine."

Uzunca bir süre konuşamadım. "Hayret" kelimesi hislerimi anlatmaya yetmiyordu. Bir kez daha ağlamak isti-

yordum, bir bebek gibi ağlamak; çünkü bu, tüm söylediklerinin kanıtıydı. Bunca zamandır bana duyduğu hislerin. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Dikkatli bir şekilde beni inceliyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Bunun... bunun mükemmel olduğunu düşünüyorum." Doğruldum, yanaklarını ellerimin arasına aldım. "Sen mükemmelsin."

Kyler alnını alnıma bastırdı. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

"Bak sen, hayatında ilk kez tevazu gösteriyorsun," diye onu kızdırdım ancak boğazıma oturmuş yumru hâlâ geçmemişti. "Kyler?"

Dudakları dudaklarıma dokundu. "Syd?"

"Seni seviyorum." Duraksadım, derin bir nefes aldım ve bakışlarımızı birbirine kilitlendi. Gözlerinde koca dünyayı gördüm. Geleceğimizi gördüm. "Sonsuza dek."